256

Janet Dailey

Mahon de vară

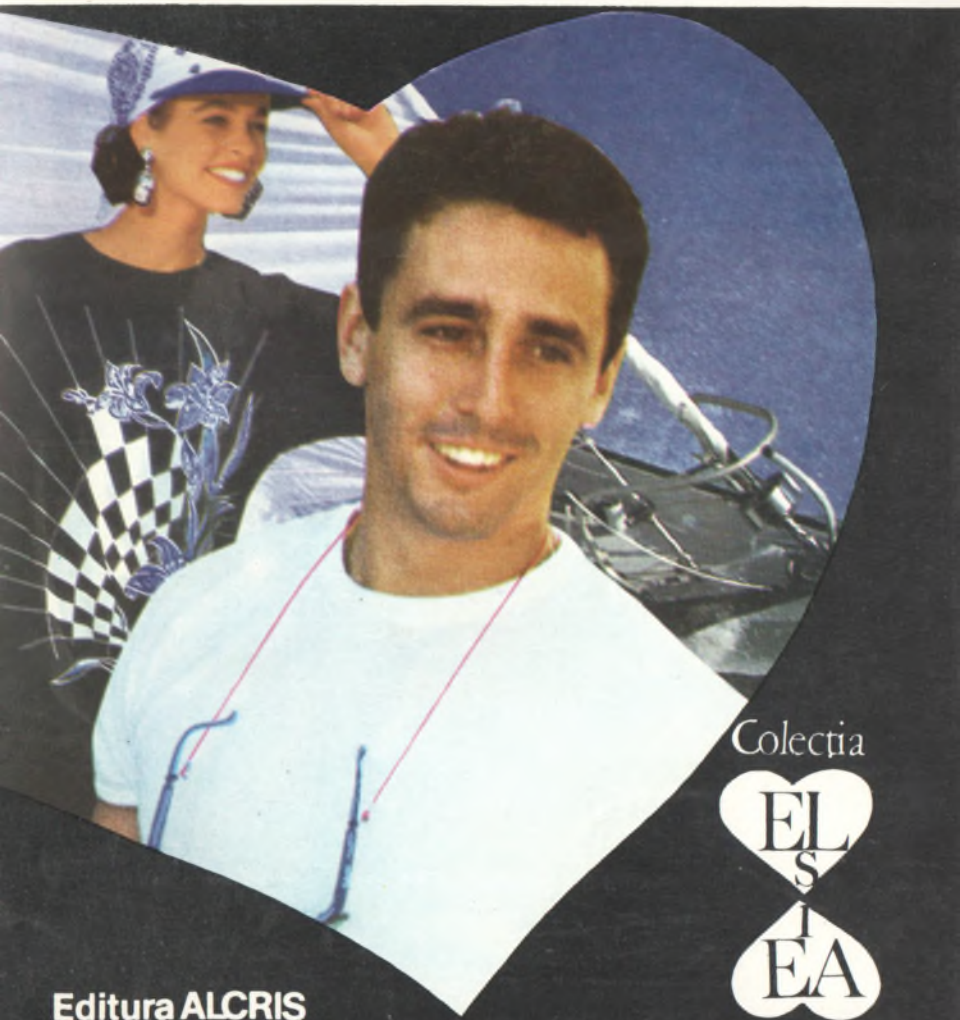

Colecția ELSIEA

Editura ALCRIS

Editor : Aurelian Micu
Lector : Angela Vasile
Coperta : Andy

© by Janet Dailey, 1978

SUMMER MAHOGANY

Adaptare de : Irina Popescu Tismana

ISBN 973-9498-69-8

Colecția „EL și EA"

JANET DAILEY

MAHON DE VARĂ

ALCRIS

Janet Dailey *a mai fost prezentă în colecția „EL și EA" cu următoarea apariție :*

Cu un pic de noroc nr. 252

Dat la cules 15.03 1999. Bun de tipar 19.03.1999
Coli tipo 10. Format 16/54x84
Hârtie tipar de 48,8 g/m²
Apărut 1999

Tiparul executat sub cd. nr. 476 la
Societatea Comercială — Editură și Imprimerie
„Porto-Franco" S.A. Galați
B-dul George Coșbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

CAPITOLUL I

Gina privea şocată, fără a-i veni să creadă. Nu putea fi Rhyder ! Nu după toţi aceşti ani. Era imposibil. Dar ai lui erau aceşti ochi albaştri, uimitori şi senini. O recunoscuse ? Cercul de aur al inelului de cununie al bunicii ei îi era rece ca gheaţa pe deget.

Repede, ea se întoarse cu spatele înainte ca el s-o vadă şi îngenunche în faţa cuvei de oţel, ridicată deasupra focului pe nişte picioare scurte. Materialul sintetic al treningului ei roşu nu-i proteja genunchii de nisipul aspru de sub ei, dar Ginei nu-i păsa.

Inima îi bătea ca a unui iepure înspăimântat. Îi era cald şi frig în acelaşi timp. Era o greşeală, o iluzie ! Nervii ei protestară când ea încercă cu disperare să nege prezenţa lui Rhyder.

Dar nu se înşela. Nu se putea uita din nou. O privire la statura lui înaltă, suplă fusese suficientă. Niciodată în cei nouă ani nu luase pe altcineva drept Rhyder, nici măcar în treacăt. N-avea motiv să se prefacă acum că se înşelase.

Nu, era Rhyder, cu părul lui negru care se încreţea când era ciufulit de briza mării. Maturitatea accentuase asprimea trăsăturilor sale acviline, in-

tensificase detaşarea lui vecină cu aroganţa. Încă era puternic bronzat de soare, contrastul dintre ochii lui albaştri şi coloraţia întunecată fiind surprinzător.

Gina închise ochii, amintindu-şi. Anii se rostogoleau înapoi şi ea-şi aminti răspunsul la întrebarea bunicului ei, prima dată când îl văzuse pe Rhyder, care vrusese să ştie cine era bărbatul la care tânăra lui nepoată se uita.

– Este de departe, mahon de vară, răspunsese ea folosind vorbirea idiomatică a celor din Maine.

Oamenilor care nu erau născuţi sau nu locuiau în Maine nu li se spunea niciodată străini sau venetici. Erau încadraţi în categoria ca fiind „de departe".

„Mahon de vară" era denumirea dată celor care făceau iahting. Era un termen descriptiv şi pitoresc având în vedere înfăţişarea arsă de soare a mulţimii de pe vaporaşele care coborau vara pe Maine. Asta-i separa de „mofturoşii de vară", un termen afectuos pentru turiştii care vizitau staţiunile de coastă din Maine.

Pentru impresionabila fată de şaisprezece ani care fusese Gina cu nouă ani în urmă, mahon de vară devenise mai mult decât un termen. Rhyder personifica mahonul de vară, cu trăsăturile lui cizelate parcă în lemnul tare şi înnegrit de soarele verii. Avea o virilitate aspră, o vitalitate masculină aşa cum Gina nu mai întâlnise până atunci – sau de atunci.

Gina tremura vizibil. Voia să fugă înainte de a se impune o altă întâlnire cu Rhyder, dar nu putea. Acum că era aici, trebuia să rămână. Nu exista o explicaţie plauzibilă pe care ar fi putut s-o dea pentru a părăsi petrecerea.

– Știu că briza este rece, dar nu poate să-ți fie frig, se auzi o voce feminină.

Capul ei se mișca în direcția sunetului, ochii larg deschiși fiind întunecați ca adâncimile verzi ale oceanului. Gina-și mască repede valul de emoții care o frământau când o recunoscu pe Katherine Trent, sora lui Justin.

– Mă gândeam la iarnă, minți Gina.

– Dar nu este nici măcar toamnă. Nu grăbi anotimpurile, o admonestă aceasta. Vrei să-mi dai o mână de ajutor să pregătesc asta ? Katherine împinse o pungă mare de plastic plină pe trei sferturi cu apă spre cuvă. Justin este prins cu ultimii sosiți. Face asta la fiecare petrecere cu scoici.

Gina zâmbi încordată, dar nu comentă.

– Nu mă deranjează să te ajut. O parte a distracției la o astfel de petrecere este pregătirea.

Mâinile îi tremurau când le bagă în punga cu alge. Din fericire, Katherine nu păru să remarce. Algele fură adăugate apei din cuvă.

– Majoritatea oamenilor sunt convinși că distracția constă în mâncat. Katherine închise punga de plastic și se întoarse să scoată capacul de plastic ce acoperea cutia mare plină cu homari.

Așezați unul peste altul în cutia metalică, homarii se mișcau cu dificultate. Carapacele trupurilor lor luceau lângă algele împrăștiate printre ei. Clești de lemn le țineau cleștii închiși, eliminând pericolul rănirii când Gina și Katherine ridicau ho-

marii unul câte unul și-i așezau în cuva cu apă și alge.

Când fundul fu acoperit cu homari, mai adăugară alge, urmate de un alt rând de homari și încă un strat de alge. Cutia se goli și Katherine se întoarse spre scoicile puse în săculețe.

Câțiva dintre oaspeți veniră să urmărească pregătirile. Interesul lor făcu să crească încordarea Ginei. Se apropia momentul când trebuia să-i facă față lui Rhyder. Erau aproape treizeci de musafiri la petrecere și ea nu putea spera să-l evite la nesfârșit.

În minte, încercă să se pregătească pentru întâlnire. Exista slaba șansă ca el să n-o recunoască. În fond, ea avea șaisprezece ani ultima dată când el o văzuse. Nouă ani trebuie să-i fi schimbat înfățișarea mai mult decât o schimbaseră pe a lui.

Adevărat, părul ei era încă negru, la fel ca al lui, dar nu-i mai cădea în șuvițe lungi pe umeri. Era tuns scurt, ondulându-se în jurul urechilor ca să adauge o tentă de sofisticare înfățișării ei. Ochii rămâneau verzi ca oceanul, subliniați de gene dese, dar nu mai erau încrezători și nevinovați. Rotunjimile ei erau mai feminine acum, dar silueta nu i se schimbase prea mult.

Gina se îndoia sincer că el o uitase mai mult decât reușise ea să-l uite. Cu amărăciune, blestemă această a doua intruziune a lui în viața ei și bănui că și Rhyder va gândi la fel când o va recunoaște.

– Gina !

Ea înțepeni la auzul numelui ei rostit de Justin Trent. Al șaselea simț o avertiză că Rhyder era cu el, înainte de a se întoarce. Cu un zâmbet forțat pe

buze se răsuci înțepenită, evitând cu grijă orice privire la bărbatul care stătea lângă Justin. Dar putea simți cercetarea ochilor îngustați care-i măsurau cu răceală statura.

Degetele ei se încleștară pe săculețul cu scoici în timp ce se lupta cu valul de panică ce se ridica în ea. Dacă i s-ar fi dat încă un an, tot n-ar fi fost pregătită pentru acest moment. Calmul ei devenise fragil, riscând să se prăbușească la cel mai mic impact.

— Te căutam.

Justin îi cuprinse talia, mâna lui mângâindu-i ușor șoldul.

— Am fost tot timpul aici. Râsul ei sună fals chiar în propriile urechi. Își dădu capul pe spate pentru a privi fața frumoasă a lui Justin. Ce vrei?

Privirea lui căprui întârzie în treacăt pe buzele ei pline, apoi făcu un gest spre bărbatul care-i observa.

— Este cineva pe care vreau să-l cunoști. Rhyder, ea este...

— Nu-i nevoie de prezentare. Întreruperea era lipsită de bruschețe și Gina fu nevoită să recunoască prezența lui Rhyder cu o privire. Privirea grea a ochilor albastri îi transmise un fior de teamă de a lungul șirei spinării. Ne-am cunoscut deja, nu-i așa, doamnă O...

— Numele meu este Gaynes, interveni repede Gina. Domnișoara Gina Gaynes, spuse ea subliniindu-și statutul de femeie necăsătorită.

O sprânceană se ridică cu ironie răutăcioasă.

— M-am înșelat.

— Toți pățim asta, dădu ea din umeri într-o încercare de nonșalanță.

Dar Gina și Rhyder știau în secret cât de corect era răspunsul ei, chiar dacă era învăluit în ambiguitate. În aerul dintre ei vibra tensiunea.

– Cine ai crezut că era Gina ? se interesă Justin cu un zâmbet curios.

O mască de indiferență se lăsase peste trăsăturile bronzate.

– N-are importanță. Rhyder își îndreptă privirea spre Justin. Credeam că mergem să-mi oferi o băutură, înainte să fi fost deturnat de domnișoara Gaynes.

– Sigur. Justin dădu din cap și-și luă brațul din jurul Ginei, păstrându-și curiozitatea pentru altă dată. Ce dorești, Rhyder ?

– O bere.

– Așteaptă aici. Ți-o voi aduce, îi spuse el și se îndepărtă.

Gina stătu nesigură pentru un moment în fața lui Rhyder, degetele strângând și desfăcând punga de scoici. Privirea lui prinse mișcarea ei nervoasă și ea-și opri imediat mâinile care o trădau.

– Scuză-mă, murmură ea țeapănă și se întoarse cu spatele, făcând cei câțiva pași necesari să ducă scoicile la grămada din cuvă.

Rhyder o urmă agale, dar Gina încercă să pretindă că el nu era acolo când începu din nou s-o ajute pe Katherine ; totuși era tulburător de conștientă de el. El stătea la o parte, urmărind pregătirile cu un interes absent.

În obrajii ei nu mai era culoare când împrăștie un alt rând de alge peste scoici în timp ce Katherine se duse după cereale. Când se întoarse cu un braț plin de cereale împac hetate, Gina le luă de

la ea și începu țeapănă să le împrăștie peste scoicile acoperite de alge. Katherine dispăru din nou.

Câteva cereale se rostogoliră pe nisip. Gina se aplecă să le ia, dar mâna lui bronzată fu mai rapidă și le apucă înaintea ei. Nu i le oferi imediat, forțând-o să-și întindă mâna, ceea ce ea și făcu, ferindu-și privirea de el.

— Nu mi-am dat seama că ți-ai schimbat numele.

Rhyder îi puse cerealele în mâna întinsă, vorbindu-i încet, doar pentru urechile ei.

— Nu mi-am dat seama că te-ar privi pe tine, ripostă Gina cu amărăciune.

Cutele din jurul gurii lui se aspriră. Privirea lui tăioasă se opri pe inelul de aur de pe mâna ei stângă.

— Ce-i cu ăsta ? o provocă el cu răceală.

— Acesta ? Ea-și ridică mâna, lăsând metalul prețios să lucească în soare. Adevărul este că-i inelul de cununie al bunicii mele, singurul lucru pe care-l am de la ea. A trebuit să-l pun pe mâna stângă fiindcă este puțin cam mic pentru dreapta.

Ea se îndreptă, simțind o undă de satisfacție răutăcioasă. Mâna lui îi prinse cotul. În privirea lui se citea supărarea.

Strânsoarea puternică îi zdrobi carnea, dar Gina nu încercă să se retragă. Ochii ei erau reci și verzi ca marea iarna, când își ridică privirea disprețuitoare la el.

— Dă-mi drumul. Cuvintele fură emise pe un ton de comandă. Sau vrei să strig ?

Erau vorbe curajoase ținând cont de bubuitul inimii ei față de felul în care el o domina.

Dar vorbele avură efectul scontat şi Rhyder îi dădu drumul brusc, gura strâmbându-i-se cu duşmănie.

– Încă nu te-ai putut ridica la ceva mai original, în toţi aceşti ani ?

În sinea ei, Gina se cutremură, dar se întoarse cu spatele înainte ca Rhyder să poată vedea că vorbele lui îşi atinseseră ţinta.

Mai era cineva pe care Justin voia să-l prezinte lui Rhyder. După ce-i dădu berea rece pe care o ceruse, Justin îl luă, oprindu-se pentru a-i propune Ginei să-i însoţească. Ea refuză sub pretextul că voia s-o ajute pe Katherine.

Katherine era prea preocupată cu aranjarea cartofilor, cepei, sosurilor şi a hot-dog-ului ca să remarce tăcerea nefirească a Ginei. Pentru Gina era o uşurare când conţinutul săculeţelor cu scoici fu aranjat în jurul grămezii de mâncare. Nu mai stătu să aţâţe focul sub cuva metalică în care se fierbea totul şi plecă în grabă spre cabana de lângă plajă, anunţând că vrea să se spele pe mâini.

O dată ajunsă înăuntru se lăsă copleşită de emoţie. Picioarele îi tremurau atât de tare încât abia se mai putea ţine pe ele. Se prăbuşi pe scaunul cel mai apropiat, simţind că i se face rău. Mintea i se revolta când încerca să se gândească la implicaţiile acestei a doua întâlniri.

Rhyder fusese invitat la petrecere de către Justin. Cei doi bărbaţi erau evident la începutul relaţiei. Raţional, Gina ştia două motive care dovedeau că bărbaţii nu erau prieteni. Cunoştinţele lui Justin erau în general de afaceri sau de plăcere.

Deoarece nu-şi aminti ca Justin să-i fi pomenit numele lui Rhyder în trecut – şi asta era ceva ce

în mod sigur nu i-ar fi scăpat din vedere — era posibil ca Justin să încerce să cultive prietenia lui Rhyder în scop de afaceri.

Părea o explicație logică. Și asta i-ar furniza lui Rhyder un motiv să fie în Maine în septembrie în loc de lunile verii. Asta nu o liniștea. Gina nu-l voia amestecat în viața ei câtuși de puțin. Își trecu o mână tremurândă peste fruntea transpirată și obrajii reci. Îngrijorarea ei consta acum în cât de mult va sta el.

Ironia gândului o făcu să se strâmbe amuzată. Cu nouă ani în urmă fusese îngrijorată pentru același lucru, dar dintr-un motiv cu totul diferit. Cu nouă ani în urmă era înspăimântată de ziua în care el va pleca. Acum abia aștepta să-l vadă plecat.

Unde îi era simțul umorului ? se întrebă Gina. Ar trebui să râdă de situație în loc să se lase enervată. Episodul de acum nouă ani ar trebui să fie o parte a trecutului, o experiență ce fusese depășită de maturizare.

Mahon de vară. El îi păruse ca un zeu. Vântul mării și soarele îi cizelaseră fața în linii netede și puternice. Dacă Gina s-ar fi lăsat cuprinsă de fantezie romantică, poate l-ar fi privit ca pe un cavaler în armură strălucitoare. Poate că în subconștientul ei, el așa fusese.

La acea vreme, Rhyder fusese pur și simplu cel mai irezistibil bărbat pe care-l cunoscuse, de fapt primul bărbat de care fusese conștientă vreodată în sensul fizic. Virilitatea lui latentă îi trezise feminitatea așa cum nici unul din băieții de vârsta ei din grup n-o făcuse. Rhyder avea douăzeci și șase de ani în acea vară, cu nouă ani în urmă. Stilul lui

de viață, dacă nu chiar el însuși, îl făcea să fie diferit de ceilalți.

După câteva zile de când îl văzuse prima dată, Gina începu în mod subtil să-i atragă atenția. Uneori ea era conștientă de ceea ce făcea, dar în majoritatea cazurilor era condusă de instinct. Soarta și o pană de motor a iahtului lui îl aduseseră în portul unde-și făcea veacul bunicul ei. Gina avusese astfel o mulțime de scuze să fie în jurul lui la orice oră a zilei.

De la o cunoștință fugară, Gina ajunsese treptat să-și petreacă timpul sporovăind cu el. La șaisprezece ani, Gina era atrăgătoare și inconștientă de frumusețea ei. Combinația dintre părul negru și lung și ochii verzi atrăgea privirile oricărui mascul. Rhyder nu era o excepție.

Gina îi văzuse adesea privirea ascunsă plimbându-se peste fața și trupul ei într-o admirație tăcută. Dar el era conștient de asemenea de tinerețea ei și de cei aproape zece ani diferență.

Își aminti după-amiaza când se dusese la plajă să înoate, cu conștiința faptului că Rhyder era acolo. În efortul ei de a stabili o relație mai apropiată, ea-și descoperi o urmă de viclenie în sine despre care nu știuse că există.

Asta-i dădu posibilitatea să se prefacă surprinsă când îl văzu în apă, să-i facă prietenește cu mâna și să înoate singură de parcă nu-i păsa să împartă golfulețul singuratic cu el. Mai târziu, când ieși din apă, el făcea plajă pe nisip, pieptul lui musculos și picioarele având deja un bronz de mahon.

Plaja cu nisip a golfulețului era mică, așa că era absolut natural ca ea să stea la câțiva metri de el să se usuce. Privirea lui străluci în treacăt

spre ea, cu un uşor amuzament în adâncul ochilor albaştri, în timp ce Gina se ştergea cu prosopul.

— Este o zi frumoasă de vară, nu-i aşa? declarase ea cu naturaleţe.

— Ihî, fusese sunetul lui de încuviinţare, închizându-şi ochii.

Un timp Gina nu spusese nimic, sperând să arate o tăcere camaraderească. Apoi întrebase cu o falsă indiferenţă :

— Ţi-ai reparat motorul?

— Vom vedea mâine, răspunse Rhyder. Îl ducem să facem o probă.

— Cine? întrebase Gina nedumerită, apoi dăduse din cap înţelegătoare. Te referi la Pete.

Nu ştia chiar exact ce relaţii avea acel bărbat cu Rhyder. Uneori, credea că el putea fi un angajat, un om care să-l ajute pe punte sau ceva de genul acesta. Alteori, ei păreau cei mai buni prieteni.

Totuşi Pete nu părea genul care-şi petrece timpul afară pe un iaht, aşa că era un prieten ; Gina nu şi-l putea imagina dându-se în vânt pentru o vacanţă pe apă. Părea mult mai în largul lui cu cărţile decât cu orice legat cu iahtul.

Rhyder stătea întins pe spate, rezemându-şi capul pe braţe. El se mişcă uşor permiţând privirii lui vii să rătăcească peste sânii ei fermi de sub costumul de baie dintr-o bucată, de culoare galbenă.

— Câţi ani ai, Gina? Un colţ al gurii i se ridică într-un amuzament ironic.

— Şaptesprezece. Voi face optsprezece în august, minţise ea, adăugând un an.

Cutele din jurul gurii lui se adânciseră.

— Uneori abia pari de şaisprezece.

– „Şaptesprezece ani şi n-ai fost niciodată sărutată" ? râse Gina repetând cuvintele unui cântec. Greu de crezut.

– Arăţi uimitor de neprihănită cu toată experienţa ta, replicase Rhyder cu o ironie voită.

Inima Ginei bătuse mai tare. Ştia că Rhyder era cu mult mai experimentat ca ea. Exista o senzaţie aţâţătoare de pericol în felul în care flirta cu el.

– N-am spus că m-a dus cineva în tufişuri. Ea-l privise direct, cu ochii ei senini şi strălucitori, verzi ca adâncurile oceanului. Vorbeam doar despre sărutat.

– Te-ai sărutat mult ? o întrebase el cercetând-o cu un zâmbet fugar.

Gina se întinsese pe spate, cu un zâmbet de satisfacţie când îşi ridicase faţa spre soare.

– Oh, o dată sau de două ori.

– Eşti bună la asta ? În vocea lui joasă se citea amuzamentul.

– Învăţ, îndrăznise ea să-l privească veselă, tratându-i întrebările glumeţe cu nonşalanţă.

Îi făcea plăcere această conversaţie cu subînţelesurile sale stimulatoare. O făcea să se simtă îndrăzneaţă şi uşuratică.

– De ce nu vii aici să-mi arăţi ce-ai învăţat ?

Rhyder nu se mişcase din poziţia lui, întins pe spate, cu braţele sub cap, doar albastrul privirii lui se întorsese către ea.

Respiraţia Ginei se oprise în piept la această sugestie. Nu exista nimic în lume ce să fi dorit mai mult decât să afle cum ar fi când ar săruta-o Rhyder. Din fericire, înainte de a da curs invitaţiei lui, realizase că el doar se distra pe socoteala ei. O duruse, dar nu atât de tare precum ar fi putut să

fie dacă l-ar fi luat în serios. Ea râsese, un râs forțat, dar nu credea că el remarcase.

– Nu, mulțumesc, Rhyder.

Se ridicase grațioasă în picioare, ținând capătul prosopului cu mâna și lăsând restul să se târâie pe nisip. Clătinase din cap și zâmbise, refuzul ei exprimând maturitate.

– Ce se întâmplă ? Ți-e frică ?

Ironia fusese blândă.

– Sunt prudentă. În această afirmație existase o mare cantitate de adevăr. Așa am reușit să rămân în afara tufișurilor. Își dădu la o parte părul de pe obraz. Ar fi mai bine să mă întorc să-i pregătesc cina bunicului.

Ca să ajungă la poteca ce ducea de la plajă, spre casă, Gina trebuia să treacă pe lângă Rhyder. El se ridicase într-un cot la ultima ei observație. Când trecu pe lângă el, el se întinse și-i apucă prosopul. El se prefăcu că se folosește de acesta pentru a se ridica în picioare. O dată ridicat, totuși, nu-i dădu drumul.

Ceva păruse să plutească în aer, încărcându-l cu o tensiune necunoscută. Vag, Gina fusese conștientă de pulsul ce-i bătea violent, dar nu fusese în stare să se miște.

Lucirea veselă se stinsese în ochii lui albaștri. Unghiurile puternice ale feței lui se înăspriseră ușor. Încleștarea lui se întări pe prosop, trăgând-o către el. Gina nu rezistase, atrasă de forța magnetică ce emana din el.

Cu o mână, Rhyder continuase să țină prosopul în timp ce cealaltă mână poposise pe curba umărului și brațului ei gol. Atingerea lui îi împrăștiase în trup un foc lichid. Când capul lui negru se aple-

case spre al ei, ea închisese ochii, străbătută de furnicături.

Când gura lui îi atinsese buzele, acestea fremătaseră. În câteva secunde, măiestria cercetătoare a sărutului lui obținuse un răspuns docil din partea ei. El atâtase senzații pe care băieții de vârsta ei nu fuseseră în stare să i le trezească cu sărutările lor stângace.

Din nou instinctul preluase controlul, făcând-o să-i întoarcă sărutul cu o îndemânare necâștigată din experiență. Mâna ei rămăsese pe mijlocul lui gol, mai mult ca sprijin față de senzația de amețeală ce o cuprindea, decât din dorința de a-l mângâia.

Când Rhyder își ridicase capul, ea rămăsese năucă. Echilibrul ei se reîntorsese încet sub cercetarea metodică a privirii lui scrutătoare. Trăsăturile lui, bronzate de soare, se înăspriseră.

— Nu mă pot lămuri în privința ta, mormăise Rhyder în surdină, nepărând să-și dea seama că vorbise tare. Aproape imediat gura i se ridicase cu viclenie, o mască de ironie acoperindu-i expresia. Ai face mai bine să alergi acasă, femeie-copil, și să faci acea mâncare pentru bunicul tău.

El o împinsese în joacă în direcția potecii și Ginei nu-i păsase că se sfârșea acolo. Vrusese să savureze senzația, să-și amintească totul în detaliu. Rhyder o sărutase și fusese minunat.

Gina gemu ușor la această amintire. De ce nu se sfârșise totul acolo, doar ca un vis romantic? Dacă Rhyder ar fi plecat în ziua următoare, când motorul fusese încercat, ea n-ar mai fi trecut prin tot acest chin văzându-l din nou. El ar fi fost doar un

oarecare străin brunet care furase inima unei fete şi dispăruse în ireal.

Dar nu se întâmplase aşa.

Vibraţia pe care o simţise cu nouă ani în urmă coborând spre port a doua zi, îi veni în minte. Aceasta se accentuă când Gina văzu yahtul lui Rhyder, **Sea Witch II,** venind spre doc. Motoarele funcţionau ritmic şi Gina ştia că reparaţiile avuseseră succes. Nu exista vreun motiv ca Rhyder să rămână în acest port.

Deoarece putea fi ultima oară când l-ar fi văzut, Gina stătuse pe chei, luptându-se cu nodul din gât, când Pete coborâse stângaci de pe punte pe chei, ca să facă socotelile. Gina ar fi preferat să fi fost Rhyder.

— Totul părea că funcţionează bine când aţi venit, comentase ea spre Pete când acesta, stânjenit, îi întoarse zâmbetul. Trebuie că problema s-a rezolvat.

— Aşa spune Rhyder, încuviinţase el.

— Bănuiesc că asta înseamnă că veţi pleca mâine.

Ea se urâse că spusese aceste cuvinte.

— Nu, avem de gând să rămânem aici şi să explorăm Zona Washington County. Este prea mare înghesuială mai încolo de-a lungul coastei, conchise Pete, părând să exprime sentimentele lui Rhyder, în loc de ale lui.

Dar bucuria făcuse să tresară inima Ginei. Dacă rămâneau în zonă, însemna că ea avea şansa să-l vadă din nou pe Rhyder.

— Sunt mulţi câini de mare acolo, încuviinţase ea, abia mai fiind în stare să-şi ascundă încântarea.

– Câini de mare ? Peter o privise fără să înțeleagă.

– Mofturoși de vară.

– Mofturoși de vară ? Explicația ei nu-l ajutase deloc.

– Știi, turiști, îl explicase Gina cu un zâmbet larg.

– Le spuneți la turiști mofturoși de vară ? zâmbise și el.

– Noi nu înțelegem nimic rău prin asta. De fapt este o afacere foarte bună de-a lungul coastei, îl asigurase ea.

– Câine de mare este și el un termen pentru turist ? scutură Pete din cap. Dar este un fel de rechin. Nu prea este un compliment.

– Dar nu în sensul acesta, protestase Gina râzând. Pescarii aproape urăsc câinii de mare, fiindcă atunci când ar trebui pescuit peștele oceanic apar și câinii de mare. Turiștii încep să sosească aproape în același timp. Există câțiva termeni folosiți pentru turiștii sezonieri.

Dar Gina nu menționase „mahon de vară". Acela era rezervat pentru Rhyder.

– Incredibil ! suflase Pete, înlăturându-și transpirația de pe frunte și dându-și la o parte o șuviță de păr nisipiu.

– Iei lecții de expresii din Maine, Pete ?

Cu o tresărire surprinsă, Gina se întorsese în fața lui Rhyder. Inima i se opri în loc la vederea lui, părul lui negru ca abanosul fiind ciufulit de briza sărată a oceanului. O cămașă crem strânsă pe el îi scotea în evidență umerii lați și pieptul musculos.

El coborâse cu agilitate de pe puntea alunecoasă. Privirea lui albastră o cercetase în grabă,

făcând-o conştientă de felul în care-l privea. Ea se uită repede în altă parte când Pete replică :

– Sigur că iau.

Un asociat al bunicului său trecuse pe acolo în acel moment, privirea lui vioaie observând acel trio înainte de a o saluta pe Gina.

–. Ce face Nate ? se referi acesta la bunicul ei.

– Bine, mulţumesc. Ea-şi băgase degetele în buzunarele înguste de la jeanşi. Furişatul este bun ?

– Nţţ ! răspunse el.

– Bunicul a schimbat şi el apa astăzi în capcane, încuviinţase ea când omul îşi continuase drumul.

– Te-ar deranja să-mi traduci această conversaţie ? se încruntase Pete uimit.

O privire furişă prinsese ochii amuzaţi şi interesaţi ai lui Rhyder. Gina se lansă într-o explicaţie politicoasă a celor ce fuseseră spuse, conştientă că era unicul obiectiv al atenţiei lui Rhyder şi hotărâtă să se achite cu inteligenţă.

– Clyde Simms a întrebat cum se simte bunicul şi i-am spus că face bine, adică nu are o sănătate şubredă. Apoi l-am întrebat dacă homarii se furişează – sau se mişcă pe fundul apei şi cu un pic de noroc intră în capcanele pentru homari. Replica lui a fost nţţ ! Un răspuns negativ după cum ai observat, zâmbi Gina.

– Ce-ai vrut să spui despre schimbarea apei în capcane ? insistase Pete, un zâmbet curios începând să-i apară pe buze.

– Când un pescuitor de homari trage capcanele şi constată că sunt goale, trebuie să le pună la loc, asta se numeşte a schimba apa. Cu alte cuvinte, o treabă ineficientă, atâta timp cât n-a prins nimic.

– Nu cred c-am auzit vreodată o vorbire atât de pitorească, declarase Pete, adresându-se lui Rhyder.

– Provine din termeni marinăreşti, sau din zilele de demult, explicase Gina.

– Da, dar încă se foloseşte. Bineînţeles, Maine a avut grijă s-o păstreze în acest colţ izolat, cedase el.

Rhyder nu încerca să contribuie la conversaţie, ci stătea deoparte, ascultând şi observând-o pe Gina.

– Se pare că suntem izolaţi, dar este departe de adevăr. Uită-te la vizitatorii sezonieri pe care-i primim din toate părţile ţării şi ale lumii, se apărase Gina. Şi cei din Maine au fost întotdeauna cunoscuţi pentru legăturile lor cu marea, fie comercializarea peştelui sau navigaţia. Istoria poporului este universală. Vechile idioame continuă să rămână fiindca indică o individualitate. Aşa, facem să se amintească de noi. Oamenii vin de departe, aud felul în care vorbim noi, se duc înapoi la prietenii lor şi le povestesc. Este reclama cea mai bună pentru a-i încuraja pe turişti să vină în staţiunile noastre !

Rhyder râsese, alăturându-i-se aproape imediat Pete, apoi Gina. Fusese un moment magic, ştiind că-l făcuse să râdă cu ea şi nu de ea.

– Strălucită explicaţie, îi zâmbise Rhyder.

– Precis nu crezi că sunt o creatură lipsită de minte ? Gina îşi lăsase provocator capul pe o parte.

– Nu, n-am gândit asta.

Dar el păruse să se retragă în sine, zâmbetul lui devenind îndulgent, în loc de amuzat.

– Bine, privise ea în depărtare, iritată de răceala lui. Plec. Ne mai vedem. Ea-şi scosese o mână din buzunar şi o fluturase în chip de salut spre cei doi bărbaţi.

Când se îndepărtase, Gina îl simţise pe Rhyder observând-o cum pleacă. Era o satisfacţie în asta şi în faptul că Rhyder încă nu părăsea zona. Îl va vedea din nou, curând. Poate lucrurile vor evolua mai bine data viitoare.

În fond, el o sărutase o dată. Îşi dusese degetele la buze în amintirea senzaţiei palpitante. Nu va şovăi s-o sărute din nou dacă se va ivi ocazia. Speranţele Ginei se îndreptaseră spre o ocazie sau spre posibilitatea ca ea să provoace una. Da, îl va revedea, şi asta în curând.

CAPITOLUL II

Gina-şi îngropă faţa în mâini, dar amintirile de acum nouă ani continuau s-o bântuie. În orice moment s-ar putea observa că lipsea de la petrecere şi cineva ar veni s-o caute. Rhyder va ghici imediat că el era motivul pentru care ea se ascundea.

Nu se ascundea, dar asta va gândi el. Se va duce la ceilalţi într-un minut, îşi promise ea. Doar să mai rămână puţin în pacea şi liniştea casei.

Numai că nu exista nici un fel de pace şi linişte, nu în mintea ei. Aceasta era tulburată de gânduri, mai ales despre o altă zi, cu nouă veri în urmă, când nu găsise pacea de-a lungul unei plaje senine.

Piciorul i se încâlcise în şirul de alge, urme ale mareei. Gina nu-l văzuse pe Rhyder de trei zile, de atunci de când motorul fusese testat. Deasupra algelor stătea o bucată de scândură, albită de apa sărată şi soare. Iarba arsă creştea în smocuri răzlete, din care răsăreau floricele purpurii.

Dar Gina nu remarca nimic din toate acestea, nici culoarea delicată a acelor floricele, nici scoicile frumoase încâlcite în alge. Rhyder plecase şi nu se întorsese. Prostească, ea crezuse când Pete

spusese că vor rămâne în zonă, că vor folosi micul ei port ca bază.

— Ne mai vedem, spusese ea plină de încredere.

Deprimată, se întorsese cu spatele la plajă, spre stâncile de pe promontoriu și grămezile de pietre, unele netede și altele ascuțite, dar toate spectaculoase. Pescărușii țipau strident în văzduh, ridicându-se și coborând în plonjoane acrobatice. Flori albastre și tenace creșteau pe vârfurile de stâncă, unduindu-se în vânt.

Deși Gina plănuia să se întoarcă acasă, făcuse un ocol pe lângă port, nevrând să admită că Rhyder nu se va mai întoarce. Nu se aștepta să vadă iahtul **Sea Witch II.** Era atât de sigură că nu-l va vedea, încât aproape nu-l văzu. Când îl recunoscuse, alergase doi pași spre el înainte de a-și tempera avântul.

Rhyder era pe punte, cu o pânză albă întinsă pe genunchi. Gina văzuse că el cosea o ruptură. Ea se oprise pe chei, acolo unde era legată ambarcațiunea.

— Știi să coși ? îl ironizase ea.

El se uitase repede în sus.

— Bună, Gina. Vino la bord. Își aplecase din nou capul brunet asupra cusăturii.

Ea își dorise ca întâmpinarea lui să fi fost un pic mai entuziastă și invitația să semene mai puțin cu cea făcută unui copil să urce pe punte. Dar era mult prea bucuroasă să-l vadă din nou, ca să se supere prea tare. Ea păși pe punte cu agilitate.

— Unde-i Pete ? se uitase Gina în jur.

— Pe țărm, cumpără câte ceva ca să putem mânca diseară.

Îi stătea pe limbă să-i invite să mănânce cu ea și bunicul ei, dar însemna să meargă prea departe și prea curând. Se rezemase cu un umăr de catarg.

– Începeam să cred că nu vă veți mai întoarce, spusese ea în cele din urmă.

El se uitase în sus, o privire șmecherească lucindu-i în ochi.

– Chiar ai crezut că nu m-aș întoarce să-mi văd fata o ultimă oară ?

Privirea lui îndrăzneață alunecase peste picioarele ei aurii, goale, apoi se ridicase spre fața ei, pentru a nu-i mai lăsa nici o îndoială că se referea la ea ca la fata lui. Dar ea știa că el glumea.

– Hai, Rhyder, râsese ea încordat. Tu ești genul care are o fată în fiecare port.

Boala geloziei o făcuse să i se strângă stomacul când își imaginase dintr-o dată toate fetele pe care el probabil le ținuse în brațe. Ea avea doar șaisprezece ani. Ce șansă avea să atragă un bărbat ca el ?

– Geloasă ? Ochii lui se încrețiseră la colțuri, dar gura nu-i zâmbise când o tachinase.

– Nu. Gina se îndepărtase de catarg și-și înălțase capul într-o sfidare mândră. Cum aș putea să fiu ? Nu sunt nici măcar fata ta. Un sărut nu te face să aparții cuiva, nu în lumea în care mă învârtesc eu.

– Mereu uit cât de experimentată ești. În vocea lui se citea ironia. Dacă vrei să te faci utilă, de ce nu te duci sub punte să faci niște cafea ? Este nes în raftul de lângă plită. Crezi că te-ai putea descurca ?

– Așa cred, declarase Gina, urându-l puțin pentru felul în care o tachina. A trebuit să devin foarte gospodină de când a murit bunica.

Granulele de nes erau așezate în cești le ce stăteau pe tejgheaua din fața ei, iar apa se încălzea într-un vas pe plita din bucătăria iahtului. Ea se mișcase nerăbdătoare, apoi se întorsese surprinsă când Rhyder intră în încăperea micuță.

— Este aproape gata, spusese ea repede, întorcându-se înapoi la plită.

— Nu-i nici o grabă. El se strecurase pe banca din spatele ei. Ce s-a întâmplat cu părinții tăi, Gina ?

— S-au pierdut pe mare când eu aveam doi ani, replicase ea fără emoție, deoarece practic nu-i cunoscuse, așa că n-o deranja să vorbească despre ei.

— Tatăl tău era pescuitor de crabi, ca bunicul ?

— Nu, era jurist, specializat în legislația maritimă, dar bunicul a spus că el iubea marea. Bănuiesc că și maică-mea. Ieșeau pe mare ori de câte ori puteau. O dată au fost prinși de o furtună și nu s-au mai întors, explică ea.

— Deci bunicii tăi te-au crescut, conchise Rhyder.

— Au fost extraordinari cu mine, rostise ea cu o voce plină de afecțiune. Bineînțeles că am pierdut-o pe bunica cu doi ani în urmă. Doctorii au spus că i s-a oprit inima. Bunicul și cu mine am fost de capul nostru de atunci. El este un scump.

Apa aproape fierbea. Gina ridicase vasul de pe foc și umpluse cu îndemânare cești le. Pusese vasul la loc, închisese focul, apoi îi întinsese o ceașcă lui Rhyder. Ea se pregătise să-i dea zahărul și laptele din cutie, dar el refuzase.

— O beau așa. Ce-ai făcut în aceste ultime trei zile ?

— Nimic special, ridicase Gina din umeri. „În afară că am așteptat să te întorci" spusese ea în gând.

— Nici o întâlnire ? Din nou el o zeflemisea.

— Nici una. Sorbise din cafea, știind că era prea fierbinte, și aproape își arsese gura.

Privirea lui se întoarse la fața ei.

— O fată atât de atrăgătoare ca tine trebuie să aibă un curtezan sau doi pe undeva prin împrejurimi.

Sensibilă în legătură cu cei șaisprezece ani ai săi, Gina încercase să nu arate că o irita când el îi menționa tinerețea. Și lui nu-i păsa dacă ea are sau nu un iubit. Rhyder o tachina iarăși.

— Există unul sau doi, încuviințase ea cu un calm forțat. Probabil că existau, dar Rhyder era singurul bărbat care o interesa. Nimeni altcineva. În privirea pe care i-o aruncase ea, era o scânteiere verde de foc, dar o ascunsese repede cu genele ei lungi și negre. Dar tu ?

— Trebuie c-ai uitat, o luase el în râs. Se presupune că am o fată în fiecare port. Chiar tu ai spus-o. Cum aș putea avea una specială, când am de ales dintr-atâtea ?

— S-ar putea să fi exagerat puțin, cedase Gina. Dar pariez c-ai cunoscut o mulțime de fete. Sunt sigură că există destule care sunt nebune după tine.

Și ea le ura pe toate aceste necunoscute, cu violența tinereții.

— Ar putea să fie vreo două.

El abia se abținea să nu râdă, amuzat de răspunsul ei și probabil ghicind că ea era una dintre fetele care erau nebune după el.

Gina își ridicase bărbia, împingând-o ușor înainte, hotărâtă să se poarte ca o femeie matură.

– Faci dragoste cu ele ? Fetele cu care ieși ?

Ironia părăsise albastrul ochilor lui în timp ce o sprânceană se arcuise la întrebarea ei curioasă.

– Vrei să spui, dacă le sărut sau – cum ai spus tu în altă zi – dacă le duc în tufișuri ?

Subtila inflexiune de erotism din vocea lui o făcuse să i se îmbujoreze obrajii. Gina își plecase fața peste ceașca de cafea, sperând că el va pune roșeața obraiților ei pe seama cafelei.

– Mă întrebam dacă ești genul care gândește că o fată îți datorează ceva numai pentru că i-ai cerut să iasă cu tine, se apără Gina.

– Unde vrei să ajungi cu această conversație ?

– Nicăieri în mod special. Linia descurajantă a gurii lui o făcea să se simtă și mai prost. Doar vorbeam, atâta tot.

– Atâta tot ? mormăise el ultimele ei cuvinte cu neîncredere. În felul în care el se smulsese de pe bancă și-și trântise ceasca în chiuvetă exista o furie înăbușită. Cineva ar trebui să-i spună bunicului tău cât de periculos este să te lase să umbli liberă. Ar trebui să te țină sub lacăt. Încă nu ți s-a uscat cașul la gură.

– De unde știi ? îl sfidase Gina, ochii strălucindu-i de lacrimi pentru felul în care o jignise de parc-ar fi fost un copil precoce.

Jignirea o făcuse să se ridice în picioare și-și aruncase propria cafea în chiuvetă. Când ar fi trebuit să se întoarcă să plece, Rhyder o prinsese de încheietura mâinii și o trăsese.

– Mă doare, protestase ea răgușit.

– Cineva ar trebui să-ţi dea o lecţie, bombănise el şi o trăsese spre sine.

Gura lui se închisese pedepsitoare pe a ei în timp ce braţele lui o zdrobeau de trupul lui muscu-los. Dar gingăşia supusă a rotunjimilor aproape fe-minine ce se mulau de contururile tari ale trupului lui păruseră imediat să înlăture furia brutală din sărutul lui.

Apăsarea gurii îi devenise senzuală şi aţâţătoare. Gina îşi încolăcise braţele în jurul gâtului lui, lă-sându-se pradă cu inocenţă asaltului lui.

Brusc, Rhyder îşi smulsese buzele de pe ale ei şi ea se lipise mai tare de el, încercând să-i aplece capul în jos.

– Rhyder, te rog, îl invitase ea.

Maxilarul lui se strângea convulsiv când îi dă-duse la o parte cu brutalitate braţele din jurul gâ-tului.

– N-o să joci cu mine jocuri pentru adulţi ! răbufnise el. Du-te acasă, puştoaico, şi aşteaptă să creşti înainte de a te juca cu focul !

Ochii lui erau reci ca un cer de iarnă, înghe-ţând-o cu răceala lor. Cu un geamăt ea-şi eliberase încheieturile mâinilor din strânsoarea lui şi se gră-bise să treagă pe lângă el pentru a urca scările pe punte, aproape lovindu-se de Pete care se întorcea.

O dată ajunsă pe ţărm, îşi încetinise paşii. Emo-ţiile ei alternau între ură şi durere pentru felul în care Rhyder îi călcase mândria în picioare. Umilinţa pe care o simţea îi era accentuată de tinereţea fra-gedă, dorindu-şi ca lumea să se sfârşească.

Timp de două zile evita se portul, la fel cum îl căutase odinioară. Portul şi orice loc unde ar putea da peste Rhyder. Având în vedere mica arie a comu-

nității, însemna că Gina practic trebuise să se rezume la casă.

În a treia zi, bunicul ei pomenise că **Sea Witch II** nu era la debarcader când se dusese el dimineața acolo și Gina se simțise liberă să hoinărească prin locurile copilăriei sale fără a-l întâlni pe Rhyder.

După ce spălase vasele de la masa de prânz, ea se strecurase afară din casă. Bunicul ei era ocupat să repare niște vase pentru transportul de homari și probabil că nu-i va simți lipsa până la cină. Mergea cu pas iute, ca și când încerca să scape de durerea chinuitoare. La ora trei, soarele de vară și mișcarea o făcuseră să se simtă înfierbântată și lipicioasă. Perspectiva unei băi în ocean devenea tentantă.

Făcuse o haltă rapidă acasă pentru a se schimba în costumul de baie și apucase un prosop, apoi se îndreptase spre mica plajă unde înota întotdeauna. Mergea de-a lungul potecii spre promontoriu când o mișcare în apropiere îi atrăsese privirea. Se oprise să se uite, apoi rămăsese paralizată când îl văzuse pe Pete pășind pe țărm. Deznădejdea îi întunecase ochii când privirea ei cercetătoare îl descoperise pe Rhyder înotând către mal.

Bunul-simț îi spusese să fugă înainte de a fi văzută, dar mândria insistase să-i arate lui Rhyder că nu însemna nimic pentru ea. În mod copilăresc, nu voia ca el să știe cât de puternic o rănise respingându-i dragostea. Dându-și părul pe spate cu o mișcare hotărâtă, continuase să meargă spre plajă.

— Omule, acea bere chiar o să aibă un gust bun când o să ajungem la vapor, declarase Pete cu răsuflarea gâfâită din cauza înotatului.

Rhyder nu răspunsese şi Gina se uitase în sus când el făcea primul pas pe nisip. El o privea cu o faţă posomorâtă şi ea se uitase imediat în altă parte, cu o ridicare dispreţuitoare din nas. Pete se întorsese să vadă ce atrăsese atenţia lui Rhyder şi-l făcuse să se întunece la faţă.

– Bună, Gina, o salutase repede Pete.

– Bună, Pete. Dar evitase intenţionat să-l salute pe Rhyder şi el făcuse la fel. Cu coada ochiului îi văzuse pe Pete cum se uită de la unul la altul şi ştiuse că el simţea tensiunea din aer. Ea-şi lăsase prosopul să cadă pe nisip şi începuse să-şi scoată sandalele. Cum este apa ?

– Bună, răspunsese Pete stingherit. Uite... ăă... noi tocmai plecam. Dacă mai stau mult în soare, ajung ca un rac fiert, râsese el forţat, încercând să facă o glumă.

Cu adevărat, pielea blondă a lui Pete era mai înclinată să se înroşească decât să se bronzeze, dar ea ştia că acesta încerca să acopere doar tăcerea jenantă a lui Rhyder.

– Nu-mi pasă dacă plecaţi sau nu, dăduse ea din umeri şi-şi împinsese sandalele sub prosopul de plajă.

– Te întâlneşti cu cineva ? întrebase brusc Rhyder pe un ton sec.

Ea-şi dădu capul pe spate cu o expresie rece şi dispreţuitoare.

– Nu văd de ce ar fi treaba ta, dar nu, nu aştept pe nimeni.

– N-ar trebui să înoţi singură.

– Am făcut-o de sute de ori şi nu mi s-a întâmplat nimic. Sunt o înotătoare foarte bună, declarase Gina.

– Agilitatea n-are nici o legătură cu asta, bombănise el.

– Adevărat ? îl ironiză ea. Pentru informarea ta, sunt suficient de isteață ca să nu-mi forțez niciodată limitele.

– Nu ? Ochii lui albaștri îi atinseră gura și pieptul înmugurit cu o privire sugestivă care făcu să i se urce fetei sângele în obraji. Ai putea să dai ușor de necaz.

– Precis nu te-aș striga pe tine, pentru ajutor, dacă s-ar întâmpla, mormăise Gina cu amărăciune. Du-te și bea-ți berea și lasă-mă în pace. Ceea ce mi s-ar întâmpla sau nu n-are nimic de-a face cu tine.

Iritată, ea se îndepărtase spre valurile care se loveau de țărm.

– Pete, du-te înapoi la barcă, îi ordonase Rhyder scurt. Eu voi sta aici, cu ochii pe ea.

Ca și cum era un copil ! gândise Gina veninoasă și alergase în valuri, cufundându-se în apă ca să-și ascundă umilința la care el o supusese. Câteva minute înotase nebunește până ajunsese la limita rezistenței fizice. Trebuise să-și încetinească ritmul și să se apropie de țărm.

Nu voia ca după această cursă să fie epuizată și Rhyder să trebuiască să vină s-o scoată din apă. Doar o dată se uitase spre plajă ca să vadă dacă el mai era acolo. El rămăsese și Pete plecase. Stătuse în apă cât putuse de mult, ca Rhyder s-o observe până s-o sătura.

Mai târziu, mușchii începuseră să-i tremure în chip de protest și ea se întorsese la țărm. Când ieșise pe plajă și se uitase la el, îl văzu ceva mai departe

de mal. Aşteptarea nu-i îmblânzise asprimea trăsăturilor ce formau o mască impenetrabilă.

Ignorându-l, Gina se dusese acolo unde îi era întins prosopul. Extenuată, nu dorea decât să se prăbuşească pe nisip, dar asta însemna să dovedească o oboseală pe care prefera ca Rhyder să n-o vadă. Îşi luase prosopul şi începuse să-şi frece braţele, conştientă că Rhyder nu se mişcase ci doar se întorsese pe jumătate pentru a o urmări.

– Poţi să pleci acum. Amărăciunea îi umbrea vocea, făcând-o să tremure uşor. După cum vezi, am supravieţuit înotului solitar. Şi aş fi făcut-o chiar dacă m-ai fi supravegheat sau nu.

– Cel puţin ştiu că n-ai păţit nimic, se răstise el.

– Nimeni nu te-a numit păzitorul meu, în orice caz nu eu, îl privise Gina cu ciudă. Mai ai vreun motiv să stai, de ce nu pleci ?

În câţiva paşi, el se apropiase de ea.

– Eşti cel mai prost crescut copil pe care l-am cunoscut ! Ai nevoie de o bătaie bună la fund, care să te înveţe să fii politicoasă şi să-i respecţi pe cei mai mari ca tine !

Gina înţepenise.

– Să nu îndrăzneşti să mă atingi !

Nu l-ar fi provocat mai tare dacă i-ar fi fluturat o capă roşie pe sub nas. În următoarea secundă el o ridicase şi o cărase spre o stâncă plată ce se afla mai departe de-a lungul ţărmului, fără a da atenţie loviturilor ei cu picioarele.

Gina se zbătuse şi înjurase, insultându-l în toate felurile care-i veneau în minte când el o pusese cu faţa în jos pe genunchii lui. După ce-i administrase vreo cinci lovituri la fund, îi dăduse drumul.

Pe obrajii fetei se rostogoleau lacrimi de durere, dar mai mult din cauza acestei ultime umilințe. Îi era teamă că dacă va deschide gura să urle la el, va începe să plângă în hohote. Îi aruncase o privire ucigașă și alergase împiedicându-se acolo unde-și lăsase prosopul. Căzuse în genunchi lângă acesta, suspinând.

Lângă ea apăruse o umbră, Rhyder îngenunchease lângă ea, dar nu se putuse opri din plâns, suspinele zguduindu-i pieptul. El îi atinsese umărul.

— Îmi pare rău, Gina, murmurase el cu o voce joasă.

— Lasă-mă-n pace, îi ceruse ea printre dinți și se îndepărtase de mâna lui.

— La naiba, Gina, nu te învinuiesc că mă urăști pentru ce am făcut. Mâna lui se pusese iarăși pe umărul ei, dar de data aceasta într-o strânsoare din care nu putea scăpa. O întoarse și o lipise de pieptul lui. Ea era prea extenuată fizic și mental ca să se zbată când el îi netezise părul cu mâna, cuibărindu-i capul pe umărul lui. Îmi pare rău, Gina. Îmi pare rău. Gura lui se mișca pe părul ei.

Chiar dacă-l ura, îmbrățișarea lui era îmbărbătătoare pentru ea. Hohotele de plâns încetaseră în brațele lui, reducându-se la niște oftaturi. Fata își ridicase puțin capul când gura lui îi atinsese tâmplele cu o răsuflare fierbinte. Buzele lui întâlniseră prima dâră de lacrimi pe pomeții ei și începuseră să le sărute pentru a le îndepărta.

Prin costumul umed de baie, ea-i simțea bătăile puternice ale inimii. Tăria pieptului de mahon îi zdrobea sânii. Acolo unde odată existase doar o umilință rece, începuse să se împrăștie o căldură.

Gina încetase să-i mai accepte pasivă sărutul, începând să i-l întoarcă. Răspunsul ei adâncise sărutul şi apăsarea gurii lui se întărise într-o posedare exigentă. Gina îi răspundea cât îi permitea experienţa ei limitată.

Rhyder îşi ridicase faţa un centimetru, respiraţiile lor amestecându-se.

– Deschide-ţi buzele, Gina, o instrui el răguşit.

Ea se supuse şi buzele tari masculine le revendicaseră din nou pe ale ei, arătându-i plinătatea senzuală a sărutului dintre un bărbat şi o femeie. Prin venele ei începuse să curgă un foc sălbatic. Oasele păreau să i se topească la căldura pe care el o genera.

Sarea oceanului care rămăsese pe pielea lui, amestecându-se cu mirosul bărbătesc de mosc producea o aromă îmbătătoare. Încercând să-i aducă aceeaşi plăcere pe care i-o provocau mângâierile lui, mâinile fetei treceau peste muşchii tari ai spatelui lui şi peste umeri.

Nodul care-i lega costumul de baie îi intra în ceafă şi ea se mişcase uşurată lângă Rhyder când acesta i-l desfăcuse, dându-i bretelele la o parte.

Când Rhyder îşi dezlipise gura de a ei ca să-i sărute gâtul, o cuprinse o euforie pe care n-o mai simţise niciodată. Îşi dăduse capul pe spate pentru a oferi inspecţiei lui fiecare părticică.

Flori delicioşi îi parcurgeau pielea când el îi muşcase lobul urechii ca apoi să întârzie cu gura acolo unde i se simtea pulsul.

Mii de senzaţii o învăluiseră când el împinsese corsajul costumului de baie şi-şi strecurase mâna sub sân. În treacăt, Ginei îi trecuse prin minte să

protesteze împotriva acestei libertăți, dar mângâierea lui blândă îi înlăturase teama de moment.

Când degetele ei începuseră să se cufunde în cârlionții deși ai părului lui negru, Rhyder se smulsese de lângă ea, rostogolindu-se și întorcându-se cu spatele pentru a se așeza pe călcâie. Pentru un moment năucitor, Gina zăcuse acolo unde o lăsase el, uitându-se zăpăcită la umerii lui căzuți și capul plecat. Vedea efortul pe care-l făcea pentru a-și domoli respirația neregulată.

— Rhyder ? îi murmurase ea numele confuză și se ridicase pe jumătate.

Își trăsese la loc corsajul de la costumul de baie, ținându-l cu mâini șovăitoare, și începuse să se apropie de el.

El îi simțise intenția sau îi auzise mișcarea.

— Nu veni lângă mine !

Vocea lui încordată tremura ușor, dar tonul era de comandă.

— De ce ? șoptise ea, într-un apel mut de a o face să înțeleagă.

El își trecuse mâna prin păr și răspunsese cu asprime :

— Dacă ai fi în toate mințile, m-ai lăsa în pace un minut.

— Dar...

— Aranjează-ți costumul, ordonase Rhyder, ca să-i dea ceva de făcut.

Emoționată, Gina făcuse ce i se spusese, dar ochii ei verzi nu-i părăsiseră spatele. Bretelele ude ale costumului de baie nu se lăsau legate, dar Ginei nu-i păsa.

— Am... am greșit cu ceva ? întrebase ea cu ezitare, trădându-și tinerețea și lipsa de experiență

când încercase să descopere de ce-şi terminase aşa de brusc îmbrăţişarea Rhyder.

El clătinase încet din cap a negare.

– Tu n-ai greşit cu nimic, spusese el cu un oftat.

– Atunci ce este ?

– Ce este ? râsese Rhyder cu asprime întorcându-se s-o privească peste umăr.

El se uitase la ea un lung moment. Râsul lui sălbatic încetase la vederea ei. Gina nu realiza că efectul mângâierilor lui se afla încă pe faţa ei. Buzele îi erau desfăcute şi umflate senzual de sărutul lui posesiv. În uimirea ochilor ei verzi mai exista încă o scânteie de dorinţă. Gingăşia supunerii se afla în trăsăturile ei.

Ochii lui se întunecaseră spre bleumarin. Pentru o clipă Gina crezuse că el o s-o strângă în braţe, dar o mască de mahon apăruse pe faţa lui, asprindu-i trăsăturile.

– Nu mă vrei, Rhyder ? întrebase ea, fără a se referi la sensul carnal.

În obrazul lui se zbătuse un muşchi.

– N-ar trebui să pui astfel de întrebări, Gina, o admonestase el încordat.

Pete purpurii pătaseră obrajii fetei când îşi dăduse seama ce întrebase. Apoi, nebunește, ştiuse că ea dorea să-l audă zicând că-l atrăgea sexual, ca o femeie pe un bărbat. Ea-şi coborâse ochii, ignorând prosopul pe care el i-l întindea.

– Mă vrei ? insistase ea cu o voce încordată.

– La naiba ! şi Rhyder o trăsese puţin mai aproape de el.

Faţa ei se ridicase să privească furia nerăbdătoare din expresia lui.

— La naiba, da, mormăise Rhyder învins și pusese din nou stăpânire pe buzele ei.

Arcuită puternic către el, Gina îi simțise tăria dorinței bărbătești și pentru prima dată în tânăra ei viață cunoscuse chinul primitiv din ea ce tânjea să-i răspundă.

Cu un geamăt înăbușit, Rhyder o împinsese, îndesându-i prosopul de plajă în mâini. De această dată Gina nu protestase. Era răvășită de descoperirea că atingerile lui puteau s-o facă să-și piardă complet controlul, ceea ce ea crezuse că se întâmplă doar în romanele romantice. Descoperirea era zguduitoare.

— Du-te acasă, Gina, îi ordonase Rhyder cu severitate. Du-te acasă la bunicul tău, înainte ca... Își închisese gura fără a mai termina fraza.

— Eu... vru ea să spună ceva, dar fără să știe ce.

Rhyder se întorsese cu spatele, masându-și ceafa.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai spune nimic, rostise el încordat.

Plecându-și capul, cu părul căzându-i peste obraz, Gina făcuse un pas spre potecă, apoi ezită.

Se uitase înapoi la el.

— Îmi pare rău, murmurase ea, fără să înțeleagă pentru ce.

— Ție-ți pare rău ! Rhyder răsuflase cu putere, lancea albastră a privirii lui străpungând-o. Partea dezgustătoare este că mie nu-mi pare !

Un fior rece coborâse de-a lungul spinării ei. Între ei părea să se deschidă un hău care o înspăimânta.

— Te... voi mai vedea ? șoptise ea.

— Nu, dacă te pot evita, murmurase el.

— Rhyder, emisese ea o rugăminte sfâșietoare.

— Eşti aşa de tânără încât nu-ţi dai seama ce se întâmplă ?

El îşi lăsase capul pe o parte, cu gura strânsă într-o linie posomorâtă.

— Nu-mi pasă.

Vorbele chinuitoare îi erau smulse din piept.

— Ba ar trebui al naibii să-ţi pese, se răstise Rhyder.

Gina se cutremurase.

— Pleci ?

Se auzise un lung oftat şi el făcuse o pauză înainte de a răspunde.

— Nu chiar acum, admisese el cu reticenţă.

— Atunci, te voi mai vedea ? insistase ea cu speranţă.

— Presupun că este inevitabil.

Rhyder se îndreptase spre valurile oceanului fără a se uita în urmă. Gina îşi pusese sandalele şi o luase pe potecă. Se simţea prinsă într-un gol, între o dragoste nemărginită şi disperare.

CAPITOLUL III

– Unul dintre prietenii tăi a plecat astăzi, anunţase monoton Nate Gaynes.

– Da ? Deloc interesată, Gina îşi răsfira cu furculiţa mazărea din farfurie.

– Mda, încuviinţase din cap bunicul ei. Părul lui fusese odată la fel de negru ca al ei, dar vârsta îl împestriţase cu gri. Anii nu micşoraseră vioiciunea ochilor lui. Acum aceştia străluceau cu blândeţe peste masă, către Gina. Garda de coastă l-a văzut plecând de dimineaţă şi au aflat că avea o urgenţă în familie.

– Poftim ? Până în acel moment Gina nu fusese atentă la ceea ce spunea bunicul ei.

Acum era interesată. Iniţial, ea crezuse că el vorbea despre vreun coleg de şcoală care plecase în vacanţă, dar nu era vorba de asta.

– Am spus că a plecat, se aplecă el deasupra farfuriei.

– De pe **Sea Witch ?**

– Aha !

– Care din ei a plecat ? îşi ţinu Gina respiraţia.

– Cel cu părul blond.

O cuprinse uşurarea.

– Acela-i Pete.

— S-ar putea să-l cheme așa, spuse el.

Gina rămase tăcută, posibila implicație a anunțului bunicului ei rătăcindu-i prin minte. De la după-amiaza de pe plajă, ea-l văzuse pe Rhyder de trei ori. De fiecare dată Pete fusese prezent, acționând ca un gardian fără să știe. Rhyder vorbise puțin cu ea. Majoritatea conversației fusese între Gina și Pete.

Intâlnirile nu fuseseră deloc satisfăcătoare, deși de două ori Gina îl prinsese pe Rhyder observând-o pe când vorbea cu Pete. În ochii lui strălucea o dorință puternică, dar era repede disimulată când el devenea conștient că ea remarcase. Nici măcar o dată nu încercase să fie singur cu ea, sau nu dăduse vreun semn că dorea acest lucru.

Dar Pete plecase. El nu va mai fi acolo să-i țină la distanță. Speranța se aprinse în Gina cu o vigoare nouă. Un alt gând îi trecu prin cap, înainte ca focul renăscut să-i scape de sub control.

— Dar Rhyder? întrebă ea dintr-o dată. Va pleca?

— N-aș crede că va pleca așa curând, doar dacă este un prost. Gândesc că va fi suficient de isteț să-și angajeze un alt om care să-l ajute, înainte de a pleca la Boston. Sau asta, sau să-l aștepte pe Pete dacă acesta se va mai întoarce.

Nate Gaynes se lăsă pe spate în scaun și scoase o pipă din buzunar.

In tăcere, Gina fu de acord că Rhyder nu era un prost. Nu i-ar fi ușor să-și găsească un om. Majoritatea bărbaților din imediata vecinătate erau deja angajați. I-ar trebui cel puțin două zile, dacă avea noroc să găsească pe cineva care să-l înlocuiască pe Pete.

Gina era încântată că va putea să-l vadă iar pe Rhyder, singur. Nu exista nici o cale ca el să se opună acestui lucru. Şi ea credea că în secret el nici nu voia.

– Pari fericită, observă bunicul ei, ridicând un chibrit să-şi aprindă pipa şi pufăind până când tutunul se aprinse.

Gina se înroşi uşor-şi începu să strângă farfuriile.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti bunicule, ridică ea din umeri ofensată.

– Hmm ! pufni el a neîncredere. Ai jelit prin casă în cea mai mare parte a săptămânii. Ultima persoană pe care am văzut-o comportându-se astfel a fost tatăl tău, înainte de a se însura cu mama ta. N-o mai văzuse de câtva timp şi credea că se vedea cu băiatul lui Wilkes, dar nu era aşa. El se purta atunci la fel ca tine acum.

– Mă surprinde că-ţi aduci aminte lucruri atât de îndepărtate în trecut, bunicule.

Gina îşi ţinea faţa ascunsă când glumea, în încercarea de a schimba subiectul.

– Îmi amintesc. Strângea pipa între dinţi, aroma ei umplând bucătăria. Observ că n-ai negat.

– Ce să neg ? încercă ea să se mire indiferentă.

– Că îl admiri pe Rhyder.

– Despre ce vorbeşti ?

Gina duse vasele în chiuvetă şi dădu drumul la apă, dar Nate Gaynes nu dădu atenţie întrebării ei.

– Este puţin cam în vârstă pentru tine. Îţi dai seama de asta, nu ?

– Tu erai cu unsprezece ani mai mare ca bunica, accentuă ea, adăugând detergent.

El ignoră și acest comentariu.

– Și nu știi cum este el cu femeile. Cu banii lui și mediul din care provine, femeile probabil cad ca muștele după el. Nu este genul de lucru care să-l facă demn de respect. Probabil este obișnuit să-și la orice dorește și apoi să arunce fără să-i pese deloc.

– Nu știi asta sigur, protestă Gina cu ezitare.

– Trebuie să recunoști că el nu este bărbatul care să spună „te rog, și mulțumesc". Gina nu răspunse la observația lui. Și mai mult fum se răspândi în bucătărie când bunicul ei făcu o pauză înainte de a continua. Mai este încă un lucru. El pleacă în curând. Sunt șanse ca el să nu se mai întoarcă, poate niciodată.

– Ce încerci să spui, bunicule ? întrebă ea înțepată, lăsând la o parte orice politețe față de raționamentul lui calm, dar obiectiv. Încerci să-mi spui că n-ar mai trebui să-l văd ?

– Nu, rosti el încet. Nu-ți spun ce să faci sau ce să nu faci. Doar că nu vreau să te lași dusă de ceva care probabil n-are nici o șansă.

– Da, bunicule, se supuse Gina.

Dar cuvintele lui o umplură doar cu un sentiment de disperare. Pur și simplu trebuia să-l vadă pe Rhyder. Totul va fi în ordine dacă-l va putea vedea din nou. După aceea avertismentele bunicului ei se vor dovedi zadarnice.

Nu-l văzu până în ziua următoare. El era pe puntea vasului, lustruindu-i alămurile, când ea se apropie. La sunetul pașilor pe docul de lemn, el își ridică privirea.

– Bună, Gina, o salută Rhyder încet.

– Bună. Observ că munceşti din greu, replică ea.

– Încerc, îi zâmbi el scurt, dar îşi continuă treaba.

– Am auzit că Pete a plecat.

– Adevărat. Rhyder se îndreptă. Sora lui a avut un accident serios de automobil.

– A fost rănită grav ?

– Nu aşa de grav cum s-a crezut iniţial, răspunse el uitându-se la ceasul de aur de la mână. Mi-a telefonat astă-noapte ca să mă înştiinţeze.

– Se întoarce ? întrebă ea, încercând să ascundă cât era de interesată de răspunsul lui.

Buzele lui se strânseră.

– Dacă la Jill nu apar complicaţii, el va fi înapoi la sfârşitul săptămânii.

– Deci eşti de capul tău până atunci, nu ? zâmbi ea cu greutate, încrucişându-şi degetele în speranţa că el va spune ceva despre petrecerea timpului cu ea.

Rhyder dădu din umeri şi se întoarse cu spatele.

– Nu mă deranjează.

Ea-şi înfipse dinţii în buză, ronţăind-o uşor.

– Dacă te plictiseşti de propriul tău gătit, poţi veni într-o seară să mănânci cu mine şi cu bunicul.

– Poate. Dar suna ca şi cum era puţin probabil să dea curs invitaţiei.

– Ai vrea să te ajut la lustruit ?

– Pot să mă descurc.

Colţurile gurii ei căzură dezamăgite. Rhyder nu putuse fi mai explicit că n-o voia pe lângă el. Verdele ca oceanul al ochilor ei se tulbură de disperare. Gina se forţă să scoată din sine o fărâmă de mândrie.

– Nu te voi mai reține de la treaba ta, declară ea, întorcându-se să plece.

Se auzi o înjurătură, apoi Rhyder spuse :

– Gina ! Ea îl privi plină de teamă. Dacă vrei să te faci folositoare, fă puțină cafea.

Imediat în expresia lui apăru o posomorală intensă, de parcă era supărat pe sine, pentru că făcuse propunerea.

Gina ezita, conștientă că el își regreta oferta. Nu va înghiți orice, ca un copil.

– Ești foarte îndemânatic, Rhyder. Sunt convinsă că te poți descurca și singur.

Privirea lui se aspri.

– Eu ți-am cerut-o ție. Se întoarse cu spatele la ea și se ocupă de lustruitul lui.

El spusese tot ce avea de gând să spună, realiză Gina. Nu era tipul care să se roage de ea. Decizia era a ei și ar trebui să fie o proastă ca să dea cu piciorul ocaziei de a sta în compania lui. S-ar putea să nu mai existe o alta. Înghițindu-și mândria, Gina păși pe punte.

Rhyder nu se întoarse s-o privească și-i spuse :

– Știi unde este totul. Adu-mi-o sus pe punte când este gata.

Ea fu cuprinsă de amărăciune. Sigur, gândi Gina plină de ranchiună când cobora scara în bucătăria vasului, să i-o aduc pe punte, în văzul tuturor celor din port. În loc de un singur gardian, Pete, vor fi vreo zece sau mai mulți.

Totuși fata se supuse ordinului și-i aduse ceașca de cafea pe punte când aceasta fu gata. Gina se așteptase ca el să-și continue munca, ignorând-o. Fu o surpriză plăcută când el își puse jos cârpa de lustruit ca să la cafeaua.

În timp ce cafeaua se răcea la o temperatură acceptabilă pentru a fi băută, vorbiră despre marinărie, coasta din Maine, vreme şi alte lucruri banale. Aerul lui de prietenie o învălui pe Gina într-un sentiment cald de plăcere. Toată pica ei de mai devreme dispărea.

— O să fie o noapte caldă, comentă Rhyder.

Ea se uită în sus şi observă norii înalţi care se plimbau pe cer. Asta însemna că mâine va ploua, gândi ea, dar nu spuse nimic.

Privirea lui o cântări, apoi se întoarse la ceaşca de cafea, comportamentul lui schimbându-se uşor.

— Faci ceva anume la noapte ? întrebă Gina îndrăzneaţă.

— Nu, nimic special. Maxilarul lui se încordă.

— Ei bine ? Gina îşi lăsă capul pe o parte, nerăbdătoare. Trebuie să te întreb dacă mă iei să înotăm sub razele de lună ?

— Gina... începu Rhyder, rostindu-i numele cu o iritare vagă, de ce nu inviţi un băiat drăguţ, de vârsta ta ? Cineva cu care să te plimbi pe plajă şi să te ţii de mână, care să-ţi fure o sărutare sau două în timp ce-ţi arată stelele. Ceea ce vrei tu este un flirt inofensiv. Se uită la ea îndelung. Eu sunt bărbat, Gina. Eu nu mai joc astfel de roluri inocente. Ar trebui să te vezi cu cineva care nu vrea să facă dragoste cu tine de fiecare dată când te ia în braţe.

— Poate că asta-i ceea ce vreau să faci tu, răsuflă ea într-o dorinţă lipsită de speranţă.

— Nu fi voit provocatoare, Gina, îi ordonă Rhyder tăios, dar ochii lui arzători se plimbau involuntar peste silueta ei, contrazicând indiferenţa pe care el încerca s-o afişeze. Dacă ai avea un pic de min-

te în capul acela frumos al tău, ai fugi de mine ca de ciumă, termină el posomorât.

– Chiar crezi că sunt frumoasă ? murmură Gina, complimentul înregistrându-se în mintea ei.

– Ştii bine că eşti. Privirea lui se încleştă de a ei ca atrasă de o forţă căreia nu i se putea opune. Aceşti ochi ai tăi, ca adâncimile de smarald ale oceanului, vrăjind un bărbat până când...

El se întrerupse în mijlocul frazei, făcând un pas înapoi spre balustradă. Se opri acolo, cu picioarele puţin depărtate pentru a se propti împotriva hulei şi privi spre nesfârşitul oceanului.

Cuvintele lui o pătrunseră până în adâncul sufletului fiindcă fuseseră emise cu şovăială şi se opriseră în momentul în care Rhyder realizase ceea ce spunea.

Încrezătoare acum în puterea ei de atracţie, Gina veni lângă el.

– Nimeni nu mi-a mai spus ceva asemănător până acum, comentă ea cu sinceritate.

Nimic din masca de mahon a trăsăturilor lui nu dădu nici un semn că o auzise. Părea ca o statuie a unui zeu mitologic al soarelui. Gina era copleşită de un impuls de a-l atinge şi a se asigura că este din carne şi sânge şi nu un oarecare produs al imaginaţiei sale.

Acest impuls îi duse mâna pe braţul lui ars de soare. Muşchii lui se încordară la atingerea degetelor fetei. Capul lui se aplecă şi se uită la mâna care-i stătea pe braţ. În cele din urmă îşi înălţă privirea la faţa ei.

O mască impenetrabilă îi acoperea trăsăturile, dar paslunea arzătoare din ochii lui o făcu să tresară. Rhyder se întoarse încet cu faţa la ea şi mâna

Ginei căzu. El o domina cu înălțimea lui și ea trebui să-și dea capul pe spate pentru a-i vedea fața. Câțiva centimetri le separau trupurile, dar nici unul dintre ei nu făcu nici o încercare să parcurgă mica distanță.

Un cântec păgân, sălbatic bătea ritmic în pulsul ei. Flăcările pasiunii o cuprinseră, până când pielea începu s-o ardă. În mintea lui el o seducea, făcea dragoste cu ea. Și uniunea spirituală era atât de reală pentru Gina de parcă trupul ei experimentase posesia lui.

Când muzica lipsită de sunet dintre ei ajunse la un crescendo, ei se simțiră împinși unul către celălalt fără a rupe bariera invizibilă de câțiva centimetri. Rhyder părea să se lupte pentru a-și recăpăta controlul.

— Gina... Vocea lui era joasă și încărcată de emoție. Îmi poți citi și gândurile ?

— Da, șopti ea.

Vraja care-i prinsese fu ruptă de răsuflarea lungă pe care o scoase Rhyder, un sunet de exasperare furioasă. El mări distanța dintre ei, o mască lipsită de expresie așternându-i-se pe față.

— Cred c-ar fi mai bine să pleci, îi spuse el.

Gina era rănită de retragerea lui.

— Doar după ce spăl ceștile de cafea, insistă ea cu încăpățânare.

— Nu te deranja. Voi avea eu grijă după ce vei fi plecată, răspunse Rhyder pe același ton calm pe care-l folosise și înainte.

— Întotdeauna îmi spui să plec, oftă ea frustrată.

— Încerc să mă port corect, spuse el cu o prefăcută încordare.

— Corect pentru cine ? îl provocă Gina. Pentru mine ? Cred că eu ar trebui să judec acest lucru.

El își controlă nerăbdarea care-i străfulgeră ochii și spuse ferm, dar blând :

— Gina, nu vreau să mă cert cu tine. De data asta vei pleca în liniște, fără să ne mai ciorovăim. Amândoi suntem la limita nervilor și n-o să fie ușor.

— Bine, se supuse Gina cu șovăială logicii lui, și plecă cu un simplu „la revedere".

În acea seară, luna care se ridica o găsi pe Gina hoinărind de-a lungul plajei liniștite. Deși Rhyder îi spusese că nu se va întâlni cu ea să înoate la lumina lunii, Gina venise la întâmplare acolo.

Dar nisipul era pustiu. Pe plajă erau doar foșnetul nopții și clipocitul valurilor ce se loveau de țărm. Aproape o oră ea aşteptă uitându-se la lună. Aceasta era aproape plină, arătând ca și cum cineva tăiase un arc argintiu din ea. În cele din urmă se întoarse acasă.

În după-amiaza următoare, norii pe care-i văzuse plimbându-se pe cer cu o zi în urmă dovediră că ea avusese dreptate când anticipase vremea. Ploua vârtos, fără nici un semn că s-ar putea să se oprească. Vremea îl ținuse pe bunicul ei acasă. Gina era și ea prizonieră, petrecându-și orele rătăcind prin casă și încercând să se gândească la o scuză bună ca să plece.

Voia să-l vadă pe Rhyder, dar nu dorea ca bunicul ei să știe. Era prima dată în cei șaisprezece ani ai ei, din câte-și amintea, că intenționa să țină secret ceva de el. Sentimentul de vinovăție o făcea să fie și mai încordată.

Cerul acoperit cu nori făcu să se întunece devreme. La opt și jumătate, Nate Gaynes moțăia în

fotoliul lui mare. Din experienţă, Gina ştia că el va dormi acolo până după miezul nopţii, înainte de a se duce în pat.

De-a lungul întregii zile evenimentele zilei precedente îi alergaseră prin minte, împreună cu comentariul pe care-l făcuse Rhyder. Luase o hotărâre, una la care nu voia să se gândească pentru a nu-şi pierde curajul. Bunicul dormind în fotoliu, avea ocazia să treacă la acţiune.

Pe tăcute, se strecură afară din casă şi alergă prin ploaia deasă spre port. Inima îi bătea nebuneşte când ajunse la doc. În întuneric strălucea o lumină la fereastra lui **Sea Witch II.** Rhyder era acolo.

Oprindu-se doar o clipă, se urcă apoi pe punte şi coborî scările spre bucătăria vasului ca să bată la uşă. Aceasta fu deschisă aproape imediat de către Rhyder, care probabil se ridicase la zgomotul paşilor de pe chei. Se uită la ea zăpăcit înainte de a-şi da seama de ploaia de afară.

O apucă de mână şi o trase înăuntru.

— Ce faci afară pe potopul ăsta? mormăi el când închise uşa după ea.

— Voiam să te văd.

El se uită la ea o altă secundă, remarcând bluza de bumbac şi pantalonii care i se lipiseră de piele, apa făcând o băltoacă pe podeaua încăperii. Şi mai multă apă îi curgea din părul ud.

— Eşti udă până la piele, o acuză el iritat. Ar fi trebuit să-ţi iei o manta de ploaie.

Cuvintele lui o făceau să se simtă ca o pisicuţă pe jumătate înecată de un potop.

— Ştiu că ar fi trebuit, recunoscu ea, tremurând mai mult de primirea rece decât din cauza umeze-

lii. Am uitat de ploaie când m-am hotărât să vin.

Gura lui se strânse a supărare pentru un minut.

– Așteaptă aici, îi ordonă el. O să-ți aduc un prosop să te ștergi.

Când el dispăru în coridorul îngust, Gina ezită doar o fracțiune de secundă, apoi începu să-și scoată hainele ude până când acestea formară o grămadă udă pe podea. Jenată, își încrucișă brațele auzind că Rhyder se întorcea.

Aplecându-și capul brunet să intre în bucătărioară, el se opri brusc la vederea ei. În mână avea un cearșaf împăturit. Dinții Ginei începură să clănțăne incontrolabil. Nu era din cauza frigului. Era înspăimântată de nerușinarea propriei comportări.

Fața lui era pe jumătate în umbră, așa că trăsăturile nu-i dezvăluiau nimic. Ea căută albastrul limpede al ochilor lui. Aceștia oglindeau imaginea unei fete-copil slăbuțe. Din gura ei se rostogoliră cuvinte pentru a împrăștia imaginea.

– Vreau să faci dragoste cu mine, Rhyder. Vocea ei era subțiată, trădându-i starea de nervi. De aceea am venit. Nimeni nu m-a făcut vreodată să mă simt în felul în care ai făcut-o tu când m-ai sărutat. Și-mi amintesc ce-ai spus ieri despre faptul că ești bărbat și nu joci aceste jocuri nevinovate de-a sărutatul și ținutul de mână. Este adevărat în privința ta, știu că ești bărbat, vreau să spun, și vrei mai mult de la o femeie decât sărutări. Și eu vreau mai mult. Eu...

– Gina... începu el, aplecându-și capul pe o parte într-un gest de neputință.

– Nu, lasă-mă să termin, se grăbi ea. Știu că vei pleca peste un timp, probabil înainte de a se termina vara. S-ar putea să nu te mai văd niciodată

tă. Răsuflă greoi, inima bătându-i în urechi. Dar te iubesc, Rhyder, şi vreau să-ţi aparţin complet, chiar dacă pentru puţin timp. Jur că nu voi cere mai mult de la tine. Vreau doar să mă iubeşti.

Vocea ei se frânse lamentabil când el veni încet spre ea. Lumina umbrită din singurul bec nu-i dezvăluia expresia. Ea căută cu o nerăbdare patetică un semn oarecare al răspunsului lui. Când se opri în faţa ei, gura lui zâmbea blând, dar asta nu-i spunea nimic Ginei.

Privirea lui indescifrabilă nu părăsi faţa ei ridicată când desfăcu cearşaful şi i-l puse uşor pe umeri. Gina tremură la atingerea materialului moale pe pielea ei goală. El încrucişă capetele bine în faţa ei, băgându-i-le sub bărbie şi ţinându-le strânse cu o mână.

— Oh, Gina, îi murmură el numele într-o şoaptă aproape tristă.

Bărbia ei tremură.

— Te rog, Rhyder, nu mă goni, se rugă ea. N-aş putea suporta.

— Într-o zi... El îi înlătură drăgăstos o şuviţă udă de pe obraz... Un tânăr drăguţ va veni şi te vei mărita cu el într-o biserică mare, mergând la altar în rochie de mireasă, de dantelă, cu bunicul tău lângă tine. Şi probabil vei avea o casă plină de copii cu ochii verzi şi părul negru. Asta va fi când va înceta să te doară. Te vei uita în urmă la acest moment şi vei fi bucuroasă că ţi-am spus să te duci acasă.

— Nu ! protestă Gina cu un ţipăt hohotind de plâns.

— Du-te acasă, Gina, insistă Rhyder liniştit. Du-te acasă şi aşteaptă până vei creşte. Păstrează-ţi dragostea pentru bărbatul potrivit, când o să vină.

— Te iubesc, insistă ea cu disperare.

— Nu, scutură el din cap. Eu doar am trezit femeia din tine. Acum tu vrei să experimentezi, să descoperi despre ce este vorba. M-ai ales pe mine fiindcă eu eram în locul potrivit la timpul potrivit în viaţa ta, dar eu nu sunt bărbatul care-ţi trebuie.

Durerea care-i sfâşie pieptul Ginei era mult prea mare.

— Nu eşti decât un ipocrit, urlă ea printre lacrimi. Cum îndrăzneşti să-mi faci morală ? Te urăsc ! Mă auzi ? gemu ea gâfâind. Te urăsc !

Dar cuvintele ei violente nu-l jigniră pe Rhyder aşa cum dorise şi ea-şi înghiţi chinul amar. Degetele lui dădură drumul la cearşaf şi ea se răsuci pe călcâie, ţinând capetele acestuia cu o mână şi apucând clanţa uşii cu cealaltă. Când o deschise, mâna lui îi apucă umărul pentru a o opri.

— Gina, pentru numele lui Dumnezeu, nu...

Ea se smulse din mâna lui şi o luă în sus pe scări. Lacrimile îi curgeau atât de tare încât nu-i păsa de ploaie. Era conştientă doar de Rhyder care urca după ea şi fata fugi ca de dracu'.

Intr-un anumit moment al fugii ei, Gina îşi dădu seama că el nu mai era în urma ei, dar nu-şi încetini paşii. Era prea năucită de durere ca să simtă pietrele ascuţite de sub tălpile goale, sau cearşaful ud care i se lovea de picioare.

Simţea că nu mai are aer în plămâni, dar continuo să fugă, urmărită de ruşinea şi umilinţa de a se fi făcut de râs.

Lumina casei strălucea în față ei și-și folosi ultimele puteri ca să ajungă la ușă, s-o deschidă și să pășească împiedicându-se înăuntru. Suspine puternice îi zguduiau umerii când închise ușa. Se sprijini epuizată de ea, având nevoie de suportul ei solid.

— Gina ! Vocea uimită a bunicului o făcu să tresară. Ce s-a întâmplat, copilă ?

Încă hohotind de plâns, ea încercă să-și aţintească ochii plini de lacrimi asupra siluetei slăbuțe care stătea în antreu. Apoi își dădu seama că cearșaful îi alunecase de pe umăr, expunând vederii rotunjimea unui sân.

Încercă să se acopere repede, dar era prea târziu. Valuri noi de umilință o năpădiră când își aminti grămada de haine ude de pe podeaua bucătăriei vasului.

— Unde ai fost ? întrebă Nate Gaynes cu o voce dură care-i transmise un fior de teamă Ginei. Cu cine ai fost ?

Ea își deschise gura, dar nu ieșiră vorbe ci doar mai multe hohote de plâns. Oare ce gândea despre ea ? se întrebă Gina nefericită când văzu paloarea de pe fața bunicului ei.

— Ai fost cu acel tip, Rhyder, nu-i așa ? întrebă el încremenit.

Gina dădu din cap. Aplecându-și ochii, ea plânse și mai tare.

— Mi-e... mi-e așa de rușine, suspină ea.

El veni spre ea întinzând o mână, dar Gina nu-i putea accepta oferta de consolare. Nu după felul în care-l făcuse de râs cu purtarea ei.

Cu un țipăt sfâșietor de durere, alergă pe lângă el către scări și fugi în camera ei. Trânti ușa după

ea şi se aruncă pe pat. Îi auzi paşii pe scări, dar cineva bătea cu putere în uşa de la intrare. Bunicul ei ezită înainte de a se întoarce să răspundă.

Pereţii vechii case lăsau să treacă toate sunetele prin ei. Inima Ginei se opri să bată când auzi vocea lui Rhyder la parter. El o urmărise !

– S-a întors cu bine aici ? întrebă el.

Bunicul ei trebuie să fi încuviinţat din cap.

– Eşti chiar omul pe care voiam să-l văd, spuse el ameninţător.

– Am adus pantofii şi hainele nepoatei dumneavoastră. Ştiu cum trebuie să vi se pară, dar cred că vă pot explica.

Tonul lui Rhyder era plin de respect, dar nu suna intimidat de situaţie sau de bunicul Ginei.

Se făcu o pauză în care, bănui Gina, bunicul ei îl cântărea pe străin.

– Vom merge în bucătărie şi vom discuta acolo, zise bunicul răspicat.

CAPITOLUL IV

Bucătăria era exact sub dormitorul Ginei şi prin pardoseală ea auzea ce se discuta. Tremura din nou şi aruncă cearşaful ud ca să se strecoare sub cuvertura patului.

Strângând tare din ochi, încerca să blocheze întreaga scenă nefericită, dar nu-şi putea închide urechile la vocile de dedesubt. Lacrimile fierbinţi curgeau mai încet printre genele ude.

— Cred c-aş trage o gură de whisky, spuse bunicul ei. Dumneata ?

Un timp nu se auzi decât răpăitul ploii pe acoperiş. Se auzi clinchetul paharelor când fură puse pe masa de bucătărie, apoi fu scos dopul unei sticle, cea care era păstrată în „scopuri medicinale" pe raftul de deasupra dulapului.

— Ştiam că era prinsă de dumneata. Ar fi trebuit probabil să-i interzic să te vadă, dar mi-a fost teamă de pasiunea vârstei sale. În vocea bunicului era o urmă de oboseală, ceea ce o făcu pe fată să se simtă şi mai deprimată. Dar vorbi mai tăios în continuare. Ştiai că are doar şaisprezece ani, da ?

Rhyder înjură în surdină.

— Mie mi-a spus că are şaptesprezece.

– Nu până în august, bombăni Nate Gaynes. Şi ai crezut-o ?

– Nepoata dumneavoastră are şaisprezece ani, dar merge pe douăzeci, adăugă el posomorât.

– S-ar putea, dar este încă minoră în ochii legii, accentuă bunicul ei. Sau mai bine mi-ai spune ce s-a întâmplat noaptea aceasta şi cum au ajuns în posesia dumitale hainele nepoatei mele în timp ce ea fugea goală pe străzi, cu excepţia unui cearşaf ce flutura în vânt.

Clar şi concis, Rhyder schiţă întâmplările nopţii, neinsistând prea mult asupra rugăminţii pasionate a Ginei de a face dragoste cu el. Gina îşi dori să adoarmă şi să nu se mai trezească niciodată.

Când îşi terminase explicaţiile, se făcu o lungă pauză. Sticla se izbi iar de masă, fără îndoială după ce paharele se umpluseră din nou.

– Şi te aştepţi ca eu să cred că a fost ideea ei ? Vocea liniştită a lui Nate era pătrunzătoare. Nu poate fi ce ai sugerat, şi ea să se răzgândească în ultimul minut şi să fugă !

– Jur că n-am pus nici măcar mâna pe ea. Vocea lui Rhyder nu-şi pierdu siguranţa, convingerea răzbătând cu fermitate din cuvintele lui.

Gina îşi băgă faţa în pernă, copleşită de ruşine. Bunicul ei trebuie că o disprețuia. Avusese încredere în ea şi ea-l dezamăgise.

– Şi presupun că n-ai făcut ceva ca s-o faci pe Gina să creadă că ai vrea să te culci cu ea ? veni provocarea rapidă.

De data aceasta Rhyder ezită.

– Se poate să fi făcut, da, spuse el în cele din urmă.

— Se poate să fi făcut? ceru bunicul un răspuns mai categoric.

— Da, am făcut, admise Rhyder posomorât.

— Unei fete nu-i vine o astfel de idee dacă un bărbat i-a furat doar un sărut sau două, stabili bunicul ei.

— Am... am depășit limita de vreo două ori.

Dar umilința Ginei nu se ușură auzindu-l că și el era parțial vinovat pentru comportarea ei din acea noapte. Își înfundă și mai tare capul în pernă, încercând să nu mai audă vocile.

— Mă bucur să aud că recunoști, declară Nate Gaynes, ușor triumfător. Acum poate ajungem să vorbim lucruri serioase.

Sticla se izbi de masă pentru a treia oară. Gina își trase perna pe cap și începu să plângă în hohote. Nu suporta să-i audă discutând despre ea ca și cum era un copil. Era umilința finală. Lacrimile nu-i puteau ușura tortura, dar curgeau fără să se oprească.

Timpul se târa greu. Secundele păreau minute. Minutele păreau ore. Și Gina plânse o eternitate. De câteva ori auzi cum se ridică vocile furioase în bucătăria de dedesubt, dar asta servea doar să-i mărească chinul.

O dată îl auzi pe Rhyder spunând furios :

— La naiba, omule ! Ceri imposibilul !

Răspunsul bunicului fu înăbușit.

Iar Gina nu era mânată de curiozitate să afle exact ce discutau. Știa că era vorba despre ea. Mai mult de atât nu voia să știe. În cele din urmă hohotele se reduseră la sughițuri. Emoția o extenuase și ea adormi.

*

O trezi o ciocănitură în ușă. Gina se răsuci luptându-se cu buimăceala care o făcea să se simtă de plumb și fără viață. Clipi din pleoapele grele și deveni imediat conștientă de goliciunea ei de sub cuvertură. Un geamăt chinuit îi ieși din piept amintindu-și.

Se auzi o altă ciocănitură. Gina se uită la ușa de lemn, dorindu-și să-i spună oricui ar fi fost de cealaltă parte să plece, dar din mușchii contractați ai gâtului nu-i ieși nici un sunet. Își dori să fi fost un lacăt la ușă, ca nimeni să nu poată intra vreodată. Nu mai voia să vadă pe nimeni.

Ușa se deschise fără permisiunea ei și fața zâmbind blând a bunicului ei o salută din coridor. Gina își întoarse capul în altă parte când el intră în cameră ducând o tavă. Cuvertura îi era trasă până la gât și ea nu se mișcă atunci când el se opri lângă pat.

– Ridică-te în șezut, Gina, îi spuse el cu o voioșie forțată. Te tratez cu micul dejun la pat.

Ea nu se putea ridica. Era prea jenată de goliciunea ei. De ce nu-și pusese ceva pe ea noaptea trecută ? se întrebă ea cu amărăciune.

– Nu vreau nimic, bâigui ea, refuzând să se uite la el.

El încercă s-o îmbie din nou de parcă era un copil. Gina își băgă fața mai adânc în pernă.

– Te rog, nu vreau nimic, repetă ea cu respirația întretăiată.

Bunicul ei așează tava pe o măsuță de lângă pat și se întoarse către silueta înfășurată. Se așeză pe marginea patului, netezind cu mâna părul ei negru.

– Știu că te simți prost, Gina, încercă el s-o consoleze.

Ea își strânse ochii cu putere.

– Mi-aș dori să mor, șopti ea.

– Puțin cam drastic, nu crezi ? zâmbi el.

– Nu-mi pasă, își înăbuși Gina un suspin.

– Știi doar că nu-i așa, insistă bunicul blând. Totul se va aranja. Ai să vezi.

– Cum ? Trebuie să-ți fie așa de rușine din cauza mea ! Se simțea măruntă cât un țânțar.

– Noaptea trecută, când te-ai dus la el, te-ai dus fiindcă îl iubești, nu-i așa ? o întrebă bunicul.

– D... da. Așa crezuse ea. Acum îl ura și se ura și pe sine.

– Dragostea și lucrurile făcute din iubire nu sunt ceva de care să te rușinezi, fetițo. Nu te condamn pentru ce ai făcut, ci te înțeleg, îi zise el.

– Nu înțelegi. Capul ei se mișcă nervos sub mâna lui. Nu văd cum m-aș mai putea uita în ochii cuiva.

– O să te răzgândești în privința asta. După ce tu și Rhyder vă căsătoriți...

– **Căsătoriți ?** Gina se uită la el cu ochi mari și toate simțurile în alertă. Dar n-am de gând să mă mărit cu Rhyder, protestă ea când putu să respire din nou.

– Ba da, o să te măriți, dădu din cap bunicul ei. Am aranjat eu astă-noapte. Va fi o ceremonie discretă și simplă. Mi-e teamă că nu mai este timp pentru ceva mai pompos.

– Dar n-am de gând să mă mărit cu el ! Puţina culoare din obrajii ei dispăruse.

– Este singura soluţie inteligentă, o linişti bunicul.

– Nu ! Gina se întoarse cu spatele, înspăimântată de această propunere. El nu mă vrea.

– A fost de acord să se însoare cu tine, îi reaminti bunicul.

– Ei bine, eu nu mă voi mărita cu el !

– Gina, trebuie. Vocea lui era încordată când încerca s-o convingă.

– De ce ? se revoltă ea. De ce trebuie ? Se uită la el furioasă şi văzu durerea din privirea lui.

– Crezi că nu te-a văzut nimeni fugind din port astă-noapte ? oftă el cu tristeţe.

În obrajii ei apărură pete roşii.

– M-a... m-a văzut cineva ? Bărbia îi tremura.

Nate Gaynes încuviinţă din cap cu şovăială.

– Câţiva oameni „de bine" m-au oprit azi-dimineaţă să-mi spună, pentru cazul în care nu ştiam, replică el sec.

– Oh, nu ! gemu Gina. Dar nu s-a întâmplat nimic, argumentă ea slab.

– Există mulţi care n-ar crede asta. Majoritatea pentru că n-ar vrea să creadă, îi explică el. Limbile lor ascuţite nu ţi-ar da pace, fetiţo.

Era distrusă. Nici un băiat cumsecade nu se va mai uita la ea acum. Povestea se va răspândi în toată comunitatea. Toţi vor afla, dacă n-au aflat deja. Fiecare acţiune a ei va fi subiectul cenzurii lor după asta. Singura cale prin care-şi putea salva onoarea ar fi să se căsătorească cu presupusul ei partener întru păcat.

Precis trebuia să existe o cale de ieşire din situaţie, care să nu presupună măritatul cu Rhyder. Îl ura. După felul în care-o umilise, nu se putea căsători cu el. Ce altă alegere mai avea ?

– De ce n-am putea să ne mutăm în altă parte ? întrebă ea dintr-o dată.

– Să ne mutăm ! Bunicul ei era luat prin surprindere de sugestia ei, o cută adâncă întunecându-i fruntea.

– Nu, oftă Gina. Bănuiesc că n-am putea.

N-ar fi fost corect să-i ceară bunicului să renunţe la casa lui, cea pe care o împărţise cu iubita lui soţie şi copiii, şi la capcanele pentru homari de care se ocupase toată viaţa lui, şi la prietenii pe care-i avea. Ea se uită în tavan, repetând cu convingere :

– Nu mă voi mărita cu el !

– Totul s-a stabilit, spuse bunicul scurt. Dacă cineva are de gând să aştepte pentru a vedea dacă tu eşti în încurcătură, atunci te vreau măritată în timp ce ei aşteaptă cu gura căscată.

– Nu sunt gravidă, protestă Gina. N-aş avea cum să fiu !

O sprânceană ridicată o întreba cine ar crede asta. Ea ştia că era greu de crezut. Îşi înfipse dinţii în buza inferioară pentru a se abţine să nu plângă de necaz. Se simţea prinsă în capcană.

* * *

Până la urmă, Gina făcu ce-i ceruse bunicul ei. Nu-l văzu pe Rhyder până la ceremonia de căsătorie. Nu că i-ar fi păsat, încerca ea să-şi spună.

Continua să insiste în tăcere că nu voia să-l vadă. Bănuia că bunicul ei îl ținuse cu istețime pe Rhyder departe, pentru cazul în care ea ar fi spus ceva ce-ar fi fost contrar dorințelor lui.

Expresia lui Rhyder fusese civilizată când stătuse cu ea în fața preotului. El rostise jurămintele clar și fără emoție. Nimic în ochii lui nu-i dezvăluia părerea intimă despre această căsătorie, deși abia se uitase la fată. Când fuseseră declarați soț și soție, el îi atinsese buzele cu răceală.

În timpul felicitărilor din partea puținilor oameni invitați să participe, el rămăsese îndatoritor lângă ea. Dar Gina observase cu iritare crescândă că el evita s-o atingă. Indiferența lui era tăioasă. Bunicul o asigurase că Rhyder era foarte doritor să se căsătorească cu ea, dar Gina gândea că el avea un fel foarte ciudat de a arăta acest lucru.

O mână de orez azvârlită marcase ieșirea lor din biserică. Rhyder își înlăturase cele câteva boabe de pe umerii hainei înainte de a se așeza la volanul mașinii, iar Gina își scosese una din păr și o învârtea între degete.

Rulaseră cam douăzeci de minute și el nu-i vorbise nici măcar o dată. Tăcerea creștea apăsătoare și cu fiecare minut încordarea creștea.

Iritată, Gina zvârli boaba de orez.

— E insuportabil ! răbufni ea.

Privirea lui alunecă spre ea, rapidă și cercetătoare, dar el rămânea distant.

— Ce anume ?

Buzele ei se strânseră.

— Totul, declară ea cu amărăciune. Oricum, de ce mergem la un hotel ?

— Este noaptea nunții noastre, ai uitat ? rosti el sec și cu ironie.

— Cum aș putea ? îl repezi ea. Am fi putut la fel de bine să mergem pe iahtul tău.

— Bunicul tău a vrut să fie o lună de miere cum trebuie, replică el cu o ridicare cinică a colțului gurii.

— Pe mine nu mă interesează în mod deosebit, ripostă Gina.

— Nici pe mine.

— Atunci de ce ai trecut prin toate acestea ? îl întrebă ea aruncându-i o privire rece.

Profilul lui era accentuat de razele apusului de soare, dur și cu trăsături ferme. Această persoană de neclintit era soțul ei. Gândul o înfioră.

— Bunicul tău are un fel anume de a obține ce dorește.

Deși vocea lui era lină și stăpânită, mușchii maxilarului îi erau încordați.

— Pare că ți-e frică de el, îl luă în râs Gina.

Ochii albaștri de gheață îi susținură privirea o clipă înainte ca Rhyder să-și întoarcă atenția asupra autostrăzii. O lumină neagră, descurajantă lucise în adâncurile lor.

— Este un om viclean, fu răspunsul lui rezervat.

Gina își lăsă capul pe o parte, ochii ei verzi îngustându-se la insulta pe care o simțea în spatele observației.

— De ce ai spus asta ?

Ea îl studie cu grijă. Șanțurile de la colțurile gurii lui se adânciră într-o grimasă lipsită de umor.

— El a aranjat căsătoria, nu-i așa ?

— Da. A vrut să-mi salveze reputația, care înseamnă mai mult pentru el decât pentru mine. Aceș-

ta-i singurul motiv pentru care m-am măritat cu tine, îl spuse ea inexpresiv. Să-mi salvez reputația în ochii prietenilor bunicului.

– Eu m-am însurat cu tine din același motiv, interveni Rhyder sardonic. Să-mi salvez reputația.

– Este o glumă, râse ea scurt și cu amărăciune. Un bărbat poate face orice, fără a da de necaz. Poate să-și facă de cap cât vrea, nimeni nu comentează, dar o fată în aceeași situație este considerată târfă. Nu e corect !

– Nimic în viață nu este corect, spuse el sec. Un fapt pe care-l vei descoperi când vei mai crește.

– Încetează să te referi la mine de parcă aș fi un sugar ! răbufni ea. Se întâmplă să fiu nevasta ta.

– Puțin probabil să uit. Aspră și rece, privirea lui o țintui, buzele strâmbându-i-se când adăugă : doamnă Owens.

Dintr-o dată Ginei i se făcu frică. În realitate nu știa nimic despre bărbatul care stătea lângă ea. Nu știa dacă are o familie, din ce-și câștiga existența, nimic. Se lăsă pe spate în scaunul ei și privi drept înainte.

– Pă... părinții tăi, reuși ea să spună, știu despre mine ?

– Nu încă, răspunse el mohorât.

Firma unui hotel cu luminile ei de neon apăru în fața lor. Rhyder încetini mașina ca să intre pe alee. Aerul nopții se simțea cald pe obrajii fetei, dar Ginei îi era neobișnuit de frig.

Mâna care o îndreptă spre hol nu era deloc amabilă. Pielea îi ardea sub mâna lui strânsă care nu l-ar fi permis să se elibereze.

Uitându-se în jur la zona de recepție, bogat mobilată, încercă să nu dea atenție privirii speculative a funcționarului de la birou. Vag, îl auzi pe Rhyder menționând ceva despre rezervări. O apucă greața când văzu printre gene cum Rhyder scrie în registru domnul și doamna Owens.

— Ați dori apartamentul nupțial, domnule ? se interesă funcționarul și Gina se înroși de jenă.

Rhyder aruncă o privire ironică în direcția ei și răspunse cu un fel de cruzime în glas :

— Categoric.

Urechile Ginei ardeau când băiatul de serviciu îi însoți în apartamentul lor, cărându-le puținele bagaje. Descoperi că speculațiile și privirile pline de subînțeles ale străinilor erau mai de neîndurat decât cele ale oamenilor pe care-i cunoștea de o viață. Îi veni rău când îl văzu că-i face cu ochiul lui Rhyder, după ce luă bacșișul de la acesta și-i lăsă în cameră.

Patul acoperit cu o cuvertură roșie domina încăperea. Gina merse țeapănă până spre fereastră, dorind să-l ignore. Își simțea fruntea umedă și știa că devenise palidă. Privirea lui Rhyder era pe ea. O simțea cum îi înțeapă spinarea.

— Ai mâncat ceva astăzi ? întrebă el ca un părinte și Gina strânse din dinți.

— Foarte puțin. Nervi de mireasă, presupun, îl înțepă ea cu amărăciune.

— Vrei să mergi la restaurant, sau să comand ceva în cameră ? întrebă Rhyder politicos și indiferent.

Primul ei impuls fu să aleagă restaurantul, dar perspectiva de a fi ținta privirilor cunoscătoare ale personalului hotelului o făcu să renunțe.

– În cameră, te rog, răspunse ea țeapănă. Și comandă multă șampanie. Simt că vreau să mă îmbăt.

– Nu încerca să faci pe interesanta, Gina ! se răsti el. Nu te prinde.

Încordarea îi strângea stomacul. Ea se întoarse pe călcâie pentru a întâlni privirea aspră, de oțel a ochilor lui care o străpungeau. Ridicarea mândră a capului brunet îi înălțase bărbia într-un unghi sfidător.

– Ți-e rușine cu mine ?

În ciuda provocării îndrăznețe, se simțea intimidată de virilitatea puternică ce emana din acest bărbat îmbrăcat în costum negru, stând la câțiva metri de ea. Inima începu să-i bată neregulat, când văzu cum gura acestuia face o grimasă.

– Ce te face să spui asta ?

Întrebarea neutră nu era ceva pentru care se pregătise fata. Nici furia la care s-ar fi așteptat, nici sarcasm.

– Pentru că nu le-ai spus părinților tăi despre căsătoria noastră.

Gina își ținu răsuflarea, speriată de felul în care încerca să provoace mânia lui. Ochii lui se îngustară.

– Îi voi informa când voi crede de cuviință. Suntem căsătoriți, ceea ce este, în fond, ce ți-ai dorit.

– Nu asta am vrut eu ! se înăbuși ea revoltată.

– Ai perfectă dreptate, fu de acord Rhyder cu o urmă de ironie. Tu ai vrut doar să desfășori un experiment sexual. Păcat că nu te-ai gândit la asta când ai fugit de pe vapor, căci n-ai suporta acum consecințele și nici unul dintre noi n-ar fi în această belea.

Lacrimile îi înțepau pleoapele și ea se întoarse înapoi spre fereastră, ca el să n-o poată vedea. N-avea nevoie ca el să-i amintească de faptul că prostia ei o adusese în situația de acum. Covorul roșu înăbușea pașii lui, dar era conștientă că el se apropia.

— Uite meniul de la serviciul în cameră. Împinse o hârtie tipărită spre ea. Poți alege ce dorești, spuse el scurt și indiferent.

— N-are importanță. Gina-și schimbă poziția ca să rămână cu spatele la el. Comandă orice, nu-mi pasă.

— Foarte bine. Răbdarea lui ajunsese la limită. Se putea auzi după tonul ridicat. Voi comanda eu pentru tine. Te poți răcori cât timp telefonez.

Înfuriată de condescendența din tonul lui, Gina făcu stânga-mprejur. În ochi îi scăpărau flăcări de smarald, aceștia devenind și mai strălucitori din cauza lacrimilor.

— De ce nu-mi spui să mă duc să mă spăl pe mâini, ca o fetiță cuminte ? izbucni ea.

— Destul, Gina ! Avertismentul lui amenințător acționă ca o palmă.

— Ce se întâmplă ? îl ironiză ea fără cea mai mică reținere față de admonestarea lui. Ți-e frică să nu fac o criză de isterie ?

— N-aș fi surprins, rosti Rhyder încet, străduindu-se să se controleze. Ai folosit aproape orice subterfugiu numai acesta nu.

— Eu ? Mă faci să râd ! strigă Gina disprețuitoare.

El răsuflă adânc și se îndepărtă de ea, aerul din jurul lui fiind încărcat de violență.

— N-am de gând să mă cert cu tine, Gina, declară el aspru.

— Am dreptul să fiu furioasă, spuse ea cu sarcasm. În fond, tu ne-ai băgat în toată această belea.

— Scena ta de Ofelie alergând pe străzile orașului n-are nimic de-a face cu asta, presupun.

O privi peste umăr cu ochi dușmănoși și nările fremătându-i.

— Tu ai fost cel care ai insistat atât de cavalerește să te căsătorești cu mine, îi aruncă ea și văzu cum peste trăsăturile lui bronzate străfulgeră ceva. Această străfulgerare o făcu să înțepenească. Bunicul a spus că tu ai vrut să te însori cu mine.

Peste fața lui osoasă trecu în fugă o sclipire de aroganță.

— Așa a spus ? se minună Rhyder ironic.

Gina înghiți în sec, mândria făcând-o să-și țină capul drept.

— Tu ai vrut ? întrebă ea cu o voce joasă, temându-se de răspunsul lui.

— Nu. În vocea lui nu era nici o urmă de emoție. Dar nu este relevant acum, deoarece te-am făcut nevasta mea. N-o mai țintui cu privirea și se duse la telefon. Îți comand cina.

Un fior de teamă îi parcurgea trupul înghețat. Gina-și încrucișă brațele, frecându-și pielea pentru a scăpa de frig, dar acesta părea să pătrundă și mai adânc. Începură să-i tremure genunchii. Se simțea slabă și îngrozitor de vulnerabilă.

Se îndreptă năucă spre baie, dorindu-și să se fi dus când Rhyder îi propusese inițial, în loc să fi reacționat ca un copil. Aflase ceva ce n-ar fi vrut să știe. Cum putea merge căsătoria dacă amândoi fuseseră forțați s-o facă ?

Când se întoarse în dormitor întrebarea îi frământă mintea până când n-o mai ținură nervii. Devenise sensibilă la tăcerea lui Rhyder. Tresări când o ciocănitură la ușă anunță sosirea cinei ei. Rhyder nu comandase nimic pentru sine și Gina trebui să suporte să înghită mâncarea al cărei gust nu-l simțea mâncând singură.

Fără haină și cravată, cu butonii de la cămașa albă și primii trei nasturi descheiați, cu un brandy, pe care și-l turnase de la barul din cameră, în mână, el se așeză cu indolență într-un fotoliu.

Gina se uita la mâncarea care-i rămăsese în farfurie. Cu o mișcare bruscă, lăsă să cadă furculița în farfurie și o dădu la o parte, ridicându-se agitată și frânându-și degetele.

— Ai terminat ? se interesă Rhyder într-un târziu.

— Da. Gina îi aruncă o privire sfidătoare.

Buzele lui se strânseră într-o linie posomorâtă.

— N-aveam de gând să-ți spun să-ți cureți farfuria, se răsti el și dădu pe gât restul de brandy din paharul lui.

— Bine, ripostă ea, fiindcă n-aș fi făcut-o.

— Speram ca mâncarea să-ți îmbunătățească dispoziția. El se ridică iritat și se duse la micul bar să-și umple din nou paharul. Dar evident n-a fost așa.

— Și ce-ai de gând să faci ? Să-ți înec supărarea în băutură ? îl ironiză Gina.

Ochii cei albaștri îi înfruntară pe cei furtunoși și verzi ca oceanul, apoi renunțară brusc când el dădu paharul peste cap, fără a savura băutura în înghițituri mici, de parcă voia să se îmbete. Înainte de a pleca de lângă bar, își umplu iar paharul.

— Poate că am hotărât c-ai avut dreptate mai

devreme, comentă Rhyder ridicând sardonic o sprânceană. Aceasta ar putea fi noaptea în care să te îmbeți.

Pulsul ei bătu neregulat când el se apropie agale de ea. Fără haină și cravată, cu cămașa descheiată care-i dezvelea pieptul musculos, el apărea mai mult ca bărbatul de care inima ei își amintea, viril și puternic. Gina simți o înțepătură de durere în piept.

— Mă voi alătura și eu, declară ea cu o voce gâtuită.

Trecu pe lângă el să se ducă la bar, dar mâna lui zvâcni și o opri, degetele lui înfigându-i-se în pielea ginaașă a brațului.

— Nu mă atinge! șuieră ea plină de venin.

— Să nu te ating? repetă Rhyder răutăcios și-și întări strânsoarea. De la asta a pornit totul. M-ai rugat să te ating și eu am refuzat.

Valuri fierbinți de rușine o străbătură, făcând-o să i se înroșească fața și gâtul. În zadar se zbătea să scape din încleștare, fiindcă degetele lui o pătrundeau până la os. Își băgă unghiile în mâna lui încercând să-l facă s-o asculte.

Din pieptul lui răzbătu un râs aspru.

— Nu asta voiai să-ți fac înainte, o zeflemisi el.

Gina ridică dosul mâinii spre bărbia lui, dar rată și-i lovi paharul din cealaltă mână. Acesta căzu pe covor și lichidul făcu o pată umedă.

Mâna lui liberă îi prinse celălalt braț ca s-o tragă cu putere lângă el. Lucirea de cruzime din ochii lui o sperie și Gina se luptă cu violență.

— Dă-mi drumul! Nu te pot suferi! declară ea, gâfâind din pricina efortului.

Un cerc de oțel o zdrobi de pieptul lui în timp

ce degete aspre îi ridicară bărbia.

— Dar acum suntem căsătoriți, iubita mea, scrâșni el. Totul este perfect legal. De fapt este dreptul meu conjugal.

Privirea lui sălbatică străluci rapid a satisfacție când îi văzu ochii măriți de spaimă, înainte de a-i asalta cu violență buzele tremurânde. Îi sorbi răsuflarea din plămâni și o secătui de puteri, lăsând-o inertă în brațele lui. Setea lui de răzbunare nu era satisfăcută de simpla supunere așa că-i răvăși dulceața gurii, cu respirația lui duhnind a brandy.

Răspunsul ei timid la sărutul lui devastator făcu prea puțină impresie asupra lui Rhyder. Până când degetele ei nu se agățară de cămașa lui el nu-și încetă presiunea gurii pe a ei. Atracția lui de bărbat era un lucru împotriva căruia ea nu putea lupta, nici împotriva încântării sălbatice pe care felul lui de a face dragoste i-o stârnea.

Dorința o înflăcără. Mâinile ei neîndemânatice îi desfăcură cămașa ca să-și poată aluneca degetele pe pielea lui netedă ca mătasea.

Un geamăt de plăcere amețitoare i se opri în gât când mâna lui se strecură să-i tragă fermoarul de la rochie. Când aceasta le căzu la picioare, Rhyder o ridică în brațe. Ochii verzi luminoși întâlniră focul ce mocnea întunecat în albastrul privirii lui.

Fără nici un cuvânt, el o duse la pat și o întinse pe cuvertura roșie. Cu un genunchi pe marginea patului, dominând-o, avea ceva primitiv și de cuceritor în poziția lui.

Genele Ginei fluturară de un fior păgân. În următoarea secundă cămașa lui fu azvârlită și pieptul musculos i se apleca spre ea.

CAPITOLUL V

Un sunet înfundat de voci o trezi pe Gina în dimineața următoare. Perna îi era udă sub obraz și-și aminti că plânsese în ea noaptea trecută.

Rhyder încercase s-o consoleze, dar curând devenise clar că el intenționa să-i ușureze durerea cu aceleași tactici cu care o cauzase inițial. Gina se chircise speriată, provocându-i furia, dar el o lăsase în pace, cu lacrimile ei.

Își ridică foarte încet de pe pernă capul și se uită peste umăr. O senzație de ușurare o învălui văzând perna goală de lângă ea. Se uită prudentă prin cameră, dar nu era nici urmă de Rhyder.

Apoi auzi vocea lui venind de pe terasa apartamentului lor. Ascultă, fără să-și închipuie cu cine putea vorbi până când auzi o voce familiară.

— Dumnezeule, nu pot să cred că te-ai însurat cu ea ! veni exclamația uimită a lui Pete. Când mi-au spus în port, am crezut că mi se înmoaie picioarele. Dar chiar așa ai făcut ?

— N-am avut de ales, replică Rhyder cu vocea lui joasă încordată la maximum.

Gina înțepeni, mușchii ei protestând când se strecură afară din pat. Hainele îi erau încă împrăștiate pe podea. Le dădu la o parte, vrând să uite

cum ajunseseră acolo, și se grăbi spre valiza ei.

– Dar cum ? De ce ? auzi vocea nedumerită a lui Pete când luă o pereche de pantaloni de deasupra celorlalte haine împăturite.

Tocmai își trăgea pantalonii când auzi răspunsul lui Rhyder :

– Cred că se numește șantaj.

– Șantaj ? suflă Pete. Ce s-a întâmplat cât am fost plecat ?

Cu mișcări țepene, Gina termină cu îmbrăcatul. Vocea pe care încercase s-o ignore, acum era nerăbdătoare s-o asculte. Trebuia să știe care era explicația lui.

– A venit la vapor într-o seară târziu. Ploua și era udă până la piele, își începu Rhyder explicația. M-am dus să iau un cearșaf s-o înfășor în el. Când m-am întors cu acesta, blestemata de puștoaică se dezbrăcase de haine și se milogea să fac dragoste cu ea !

– Oh, Dumnezeule ! interveni Pete. Ai...

– I-am spus să se ducă acasă și să mai crească ! răbufni Rhyder. A plecat de acolo plângând, pe stradă, goală pe jumătate. Aproape întreg blestematul de oraș a văzut-o părăsind **Sea Witch.**

Gina se simțea umilită. Crudul adevăr al cuvintelor lui o făceau să se simtă rușinată, dar îl ura că-i vorbea lui Pete despre comportarea ei ușuratică. Era prea umilitor.

– Și ce-ai făcut atunci ? vru Pete să știe, nevenindu-i a crede.

– Am hotărât c-ar fi mai bine să spun eu ce s-a întâmplat, înainte ca scandalul să devină atât de mare încât nimeni să nu mă asculte, așa că m-am

dus acasă la ea să vorbesc cu bunicul ei, oftă Rhyder supărat.

– Şi nu te-a crezut ?

– Cred că m-a crezut, scoase Rhyder un râs lipsit de veselie. Necazul a fost că reputaţia nepoatei sale fusese distrusă ireversibil în ochii oraşului, un fapt pe care a continuat să mi-l bage în cap în timp ce m-a forţat să-i beau whisky-ul.

– Vrei să spui că a încercat să te îmbete ? îşi exprimă Pete uimirea.

Gina se albi când îşi aminti bufnetul sticlei de whisky pe masă cel puţin de trei ori înainte de a-şi fi îngropat ea capul sub pernă. Fusese o şmecherie folosită de bunicul ei, indiferent de onorabilitatea motivelor sale.

– Aproape a reuşit. La început am crezut că era un fel de test de bărbăţie pe care trebuia să-l trec. După aceea am realizat, aproape prea târziu, că intenţiona să mă împiedice să gândesc clar. Nu că mai avea vreo importanţă când a obţinut ce-a vrut, adăugă Rhyder sardonic.

– Dacă tu n-ai făcut nimic, cum a putut el să te şantajeze să te căsătoreşti cu ea ? Gina este o puştoaică drăguţă, dar ce-o să te faci cu o mireasă copil ? declară Pete încurcat. Nu pot înţelege cum ai cedat presiunii numai din cauza bârfei unui orăşel despre tine şi o fată, Rhyder.

– Depinde ce presiune. Cinismul se accentuase în vocea lui Rhyder. Mi s-a prezentat varianta de a mă căsători cu Gina sau a răspunde acuzaţiilor de molestare a unei minore şi încercării de viol.

– Dumnezeule ! şuieră Pete.

Ginei i se înmuiară picioarele, şi căută ceva să se aşeze. Ieri, în timp ce mergeau cu maşina, ea cre-

zuse că Rhyder glumea când spusese că se căsătorise cu ea pentru a-şi salva reputaţia, dar el fusese extrem de serios.

– Beat sau nu, n-am avut de ales, continuă Rhyder. Ziarelor le-ar fi plăcut povestea, mai ales având în vedere cercetările care se fac în legătură cu legalitatea contribuţiilor firmei tatălui meu. Dacă m-aş fi luptat contra acuzaţiilor şi aş fi învins, publicitatea tot ar fi fost dăunătoare pentru tatăl meu.

– Mi-e teamă că ai dreptate, încuviinţă Pete cu şovăială.

– Bunicul Ginei ştia că mă avea la mână. Şi m-a forţat.

Cuvintele păreau să iasă printre dinţii strânşi cu ură.

– Gina ştie ? Precis trebuie să bănuiască. Sau crezi că a avut şi ea un rol ?

– Mă întrebi dacă a fost o conspiraţie ca să-i cadă Ginei în plasă un bărbat bogat ?

Gina nu trebuia să vadă faţa lui Rhyder ca să-şi imagineze rânjetul ironic care-i deforma gura. Habar n-am. Gina pare să nu ştie de ameninţările bunicului ei. Dar s-a prefăcut a fi o mireasă lipsită de bunăvoinţă.

– S-a prefăcut ? Ce vrei să spui prin asta ? Pete prinse imediat sensul dubios al comentariului.

Închizând ochii, Gina îşi aminti cât de uşor permisese sărutărilor lui aspre să devină senzuale. Regretul amar pe care îl simţea că-i cedase se dublă. O sedusese doar ca să marcheze un punct şi nu din cauză că avea un drept conjugal. Îl va face să plătească pentru că-i luase inocenţa, îşi jură ea.

– Nimic, răspunse Rhyder la întrebarea lui Pete. N-are importanţă.

– Ce-ai de gând să faci acum ? întrebă Pete. Presupun că va trebui s-o iei acasă la tine, să-ți cunoască familia. Ți-o poți imagina întâlnindu-le pe prietenele surorii tale ? O vor sfâșia ! Să nu mai punem la socoteală ghearele unora dintre fetele care intenționau să pună mâna pe tine ! Ai de gând să spui familiei tale adevărul ? Despre cum ai fost șantajat să te însori cu ea ?

– Da ! se răsti Rhyder, apoi făcu o pauză înainte de a adăuga : Niciodată nu vor crede că m-am putut îndrăgosti de o puștoaică. Le-aș insulta inteligența încercând să-i conving.

– Sora ta nu va fi în stare să-și țină gura, îl avertiză Pete. Într-o lună vor afla toți. Va fi greu pentru tine și Gina. Bineînțeles, tu ai obrazul gros. Vei putea suporta, dar copila... ?

– Poate că merită, fu replica iritată, și enervarea Ginei crescu.

– Hai, Rhyder. Ea este totuși un copil.

– Poate că va găsi viața de femeie măritată atât de mizerabilă încât eu îmi voi răscumpăra libertatea cu o pensie alimentară, bombăni el. În acest timp va trebui să am grijă să nu rămână gravidă, căci altfel m-aș putea procopsi cu ea pentru tot restul vieții.

– Divorțul te poate costa scump, murmură absent Pete.

– Aș fi plătit să nu mă însor cu ea, dar șmecherul de bătrân n-a vrut să dea cu piciorul ocaziei. Continua să insiste că i-am distrus reputația. Aș semna chiar acum un cec, pentru orice sumă pe care ea ar numi-o, dacă aș crede că mă voi descotorosi de ea, declară Rhyder cu violență.

Gina se ridică în picioare. O furie sălbatică îi înțepenea umerii când se duse la ușa glisantă de sticlă ce se deschidea pe terasă. La apăsarea mâinii ei, ușa se deschise, zgomotul atrăgând atenția amîbilor bărbați.

— Cât ? întrebă ea înainte ca vreunul dintre ei să poată vorbi.

O roșeață de jenă apăru pe pielea blondă a lui Pete.

Asprimea neîndurătoare a trăsăturilor lui Rhyder nu se schimbă văzând-o, neexprimând surprindere la apariția sau întrebarea ei.

Albastrul de oțel al ochilor lui o cercetă cu o privire rapidă. Paloarea tenului ei contrasta puternic cu părul negru. Verdele de ocean al ochilor avea nuanța violentă a unei furtuni de iarnă.

— Ai spus cu un moment în urmă că ai fi dorîtor să plătești ca să te descotorosești de mine. Cât ? își repetă Gina întrebarea.

— Cât vrei ? rosti Rhyder.

Gina numi prima sumă mare care-i veni în minte. Ceva sclipi în ochii lui și imediat ea-și dădu seama că el se așteptase la o sumă mai mare.

Când ea se jurase mai devreme să-l facă să plătească, nu se gândise în sensul banilor. N-avea importanță c-ar fi putut cere mai mult și ar fi primit.

— Mă surprinzi, Gina. Crezusem că-ți prețuiești mai mult reputația, o studie Rhyder cu indolență, sprijinindu-și un umăr ars de soare pe un stâlp de fier al terasei.

El era îmbrăcat doar în pantaloni bleumarin, soarele dimineții strălucind pe goliciunea pieptului său. Gina găsi virilitatea lui violentă și aspră, o amintire prea vie a intimității ultimei nopți.

– Reputația mea este intactă, ripostă ea. Căsătorindu-mă cu tine totul s-a aranjat. Primești o reducere din cauza asta.

– Dar așa de repede un divorț ? o ironiză Rhyder. Asta n-o să pună unele întrebări ?

– Oh, își vor ține limbile pentru un timp, înlătură Gina întrebarea cu superioritate rece. Și probabil vor spune că este din cauza faptului că m-am măritat cu un bărbat din altă parte. Dar când voi împrăștia peste tot ce porc ești, ei vor fi de acord cu mine că am făcut ce trebuie. Nu vor fi surprinși, având în vedere genul de om pe care îl cred ei că ești, zbenguindu-te cu un copil.

Buzele lui se strânseră cu duritate.

– Tu și cu bunicul tău ați plănuit totul, nu-i așa ?

– Am încercat să avem totul în vedere, minți ea.

N-ar fi fost de nici un folos să insiste că nu existase nici o schemă premeditată ca să-l prindă în capcana de a se căsători cu ea. El n-ar fi crezut. În afară de asta, nu-i păsa care era părerea lui despre ea sau bunicul ei. Fură de acord asupra unui punct, o terminare rapidă a căsătoriei.

– Vei avea bani în momentul în care vor fi semnate hârtiile de divorț, șuieră el cu dispreț.

– O anulare ar fi mult mai puțin complicată, se băgă Pete în vorbă cu ezitare.

– Da, și e probabil mai rapid. Privirea lui se îngustă gânditoare în direcția Ginei.

– Rămâne stabilit, atunci, declară ea.

*

* *

Anularea fu obținută după ce Gina trecuse peste obiecțiile inițiale ale bunicului, amenințându-l că fuge de acasă dacă acesta nu încuviințează. Nu fusese ușor să-și continue viața în mica localitate.

Deși adulții o iertau pentru căsătoria ei impetuoasă și nereușită, băieții se uitau la ea cu ochi diferiți. Ei zăreau experiența în spatele inocenței de pe fața ei. Respectul față de sine deveni pentru Gina un lucru prețios, unul care trebuia păzit.

Mândria bunicului fusese ofensată de banii pe care Rhyder îi dăduse ei. Nate Gaynes îi depozitase în bancă, refuzând să se atingă de un bănuț. Și Gina simțea la rândul ei că banii erau murdari. De la bancă soseau regulat înștiințări cu valoarea depozitului și dobânda acumulată.

De fiecare dată când văzuse plicul în cutia de scrisori, Gina simțea că vrea să moară. Bunicul ei devenea tăcut când vedea câte unul. Gina simțea că el își dădea seama că avusese un eșec forțând-o la această căsătorie ce se sfârșise prematur, și încercase în moduri subtile să-l facă să înțeleagă că nu știuse ce fel de bărbat era Rhyder.

În anul care urmă căsătoriei anulate, el devenise posac și închis. În vara următoare bunicul murise în somn. În deznădejdea ei, Gina îl învinuise pe Rhyder și folosise banii pe care el îi dăduse.

Socotise că el îi datora acești bani pentru cauzarea morții bunicului. Vânduse casa. Acel ultim an șterse multe dintre amintirile fericite care fuseseră legate odată de aceasta.

* * *

Nouă ani mai târziu, la douăzeci și șase de ani, ea era o femeie cu o carieră și un viitor în față. Așa că de ce, mormăi Gina în sine, un astfel de ocupant nedorit al trecutului trebuia să revină în viața ei acum ? Toate emoțiile violente pe care le crezuse îngropate ieșeau la suprafață.

Își simțea pielea fierbinte. Se duse la chiuveta bucătăriei moderne și dădu drumul la apa rece, lăsând-o să-i curgă peste încheieturile mâinilor. Ușa din exterior se deschise și ea înțepeni la zgomot, răsuflând precipitat.

— Gina ! o admonestă Justin Trent. Ce faci aici ? Petrecerea este afară.

Închise robinetul și începu să-și șteargă mâinile.

— Am venit aici să mă liniștesc puțin.

— Ai ales cel mai ciudat moment să dispari. Îi luă prosopul din mână și-l puse deoparte înainte de a-i lua ambele mâini într-ale lui.

— Uite, aștept să ți-i arăt pe toți prietenii mei și tu te ascunzi în casă.

— Nu mă ascund, se strădui Gina să zâmbească, nefiind în stare să întâlnească privirea caldă a ochilor lui căprui.

El îi duse mâna stângă la buzele lui, atingându-i vârful degetelor cu un sărut. Pe sub vălul genelor plecate, ea-i văzu strâmbătura gurii senzuale în timp ce se uita la mâna ei.

— Mi-aș dori să nu mai porți acel inel. Mă face să mă simt întotdeauna ca un prost care se învârtește în jurul nevestei altcuiva, mormăi el.

Un fior incontrolabil îi coborî Ginei de-a lungul spinării. Își retrase repede degetele din strânsoarea

lui ușoară și se întoarse cu spatele, acoperindu-și vinovată inelul de aur cu cealaltă mână.

— Ți-am spus, este inelul bunicii mele.

„Ceva vechi" pe care bunicul ei îl prezentase sentimental la nuntă, însoțindu-l de urarea ca acea căsătorie a ei cu Rhyder să fie la fel de lungă și fericită cum fusese a lui.

— Mă uimești, scumpo. Uneori ești atât de rațională și emancipată, gândindu-te doar la cariera ta. Apoi alteori ești încântător de demodată și feminină. Degetele lui se plimbară pe obrazul ei. Când te-am cunoscut, credeam că purtai acel inel pentru a-i ține la distanță pe tipi ca mine.

— Și asta este adevărat, zâmbi Gina.

Mângâierea lui ușoară o făcea să se simtă jenată. Venea prea devreme după amintirea atingerii altui bărbat, dar nu se putea eschiva. Justin n-ar înțelege respingerea când ea-i permisese mici libertăți similare în ultimele luni. Și Gina nu voia să-i explice sau să mintă.

Fu cuprinsă de regret, regretul că avusese ghinionul să-l întâlnească pe Rhyder și regretul că acesta reapăruse brusc, după nouă ani.

— Mi-e foame, spuse ea mințind, ducându-se cu el spre ușă.

— Vom rezolva asta. Justin îi cuprinse umerii și o conduse afară.

În mijlocul mulțimii se afla Rhyder, care-i atrase privirea Ginei împotriva voinței ei. Masculinitatea lui primitivă și vitalitatea dură îl făcea diferit de ceilalți. Chiar și Gina care-l ura, simțea puterea acestora.

El își plimbă privirea prin mulțime, întâlni ochii Ginei și se opri. Ea se uită repede în altă parte.

Răsuflând adânc, ea hotărî să nu lase prezența lui Rhyder s-o tulbure. Șocul de a-l vedea din nou trecuse. Refuza să-i permită să-i strice bucuria petrecerii cu fructe de mare.

– Te-ai întors la timp, îi vorbi Katherine Trent când fratele ei se apropie cu Gina. Apoi se adresă unei perechi care stătea lângă foc. Contați pe fratele meu care simte prin aer când este mâncarea gata.

Gina se uită surprinsă la ceasul ei. Fusese în casă aproape o oră, timp în care în mintea ei se depănaseră evenimentele verii de acum nouă ani.

Justin se întoarse spre musafiri și strigă :

– Veniți încoace cu toții. Suntem gata !

De data asta o grămadă de voluntari se oferiră să ajute să dea la o parte pânza care acoperea cuva plină cu aburi. O aromă delicioasă se ridică de pe muntele de fructe de mare și legume, amestecându-se cu mirosurile exotice care umpleau aerul. Un murmur de apreciere se auzi din partea oaspeților.

– Sunt ani de când am fost la o petrecere cu fructe de mare, declară cineva, dar această aromă n-o voi uita niciodată.

Gina fu nevoită să admită că existau multe amintiri pe care timpul nu le putea estompa, nu toate dintre ele evocând momente de furie și ură.

– Serviți-vă ! îi invită Katherine când grămada de mâncare fu așezată pe o masă lungă, lăsând homarii, care acum erau roșii, așezați pe patul de alge.

Cu Justin de braț, Gina se alătură șirului de oameni care își încărcau cu mâncare farfuriile. Îl pierdu din vedere pe Rhyder și speră ca separarea să fie permanentă.

– Du farfuriile noastre la masa de acolo, îi arătă Justin, dându-i farfuria lui. Eu o să aduc homarii şi untul.

Când Gina se întoarse pentru a-l asculta, îl văzu pe Rhyder aşezat la masa pe care Justin tocmai i-o indicase. Ezită, dar Justin o împinse în joacă. Celelalte mese erau pline. Nu-i putea spune lui Justin că nu voia să stea la aceeaşi masă cu Rhyder şi nu exista altă obiecţie pe care s-o poată aduce.

Se îndreptă şovăind spre masă. Privirea albastră a lui Rhyder alunecă neinteresată peste ea în timp ce Gina aranja farfuriile pe masă la capătul opus locului unde era aşezat el. Atenţia lui era îndreptată asupra perechii aşezate lângă el. În câteva secunde Justin se întoarse balansând două farfurii şi un săculeţ cu scoici.

– Nu ştiu ce să mănânc întâi, declară râzând o femeie din faţa Ginei.

– la câte puţin din fiecare, îi sugeră bărbatul care evident era soţul ei. Uite, adăugă el, luând punguţa de scoici dintre farfurii, o să-ţi curăţ o scoică.

– Greşit, Henry, vorbi Justin în timp ce Gina îl ajuta să pună farfuriile cu homari pe masă. În Maine, scoicile nu se curăţă, ci se desfac !

Urmă o discuţie asupra expresiilor ce se foloseau în ţinut.

O dată, când Justin explica de unde provenea un termen, Gina simţi privirea lui Rhyder asupra ei. Nu se putu abţine să nu se întrebe dacă el îşi amintea vremea când îl instruise pe Pete despre originea unor expresii.

– Dar expresia „fericită ca o scoică" ? se încruntă femeia.

– Nu, pe asta n-o cunosc, admise Justin.

– Poate știe Gina, rosti Rhyder. Ea este din Down-East.

Tocmai spărgând un clește de homar, Gina se uită în sus, surprinsă la auzul numelui ei pe buzele lui. Luciul ironic, ușor sarcastic din ochii lui, spunea că-și amintea.

– Știți ? se interesă femeia.

– „Fericit ca o scoică" este o versiune prescurtată. Gina își reveni repede ca să explice. Întreaga expresie este „fericit ca o scoică în mareea înaltă", pentru motivul evident că nimeni nu scormonește după scoici când mareea este înaltă.

Trioul râse apreciind umorul cugetării.

– Down-East ? bărbatul numit Henry repetă ce spusese Rhyder. Întotdeauna sunt confuz în privința asta. Este ceva în legătură cu vântul, dar v-ar deranja să-mi explicați ?

– În general vântul de-a lungul coastei Maine este de la sud-vest. Pe timpul velierelor mari și altor vase cu pânze, o corabie care pleca din portul Boston spre un punct oarecare din Maine, mergea „în josul vântului" într-o direcție estică, sau „în josul estului". Este puțin cam încurcat dar de fiecare dată când călătorești pe coasta Maine, se spune că mergi „down-east" conchise Gina.

– Este fascinant, nu ? declară femeia. Mi-amintesc când eram... Și conversația devie spre locurile unde călătoriseră ei.

Din nou Gina nu luă parte la discuție, nici Rhyder. De câteva ori ea simți atingerea privirii lui care o jena. Mâncarea începu să-i rămână în gât în timp ce încordarea creștea, dar continua să înghită re-

fuzând să-i arate că prezența lui îi alungase pofta de mâncare.

Tăcerea ei lungă atrase atenția lui Justin care se aplecă la urechea ei.

— Iar te-ai retras, șopti el.

Gina scuturâ din cap, negând repede.

— Mănânc.

Fața lui Justin era foarte aproape de a ei. Gina știa că trebuia să-și întoarcă doar ușor capul ca să-l invite s-o sărute, dar era prea conștientă de privirea lui Rhyder. Celălalt cuplu se ridică de la masă ca să-și umple din nou farfuriile.

— Văd că ți-ai mâncat homarul, observă Justin după câteva secunde. O să-ți aduc altul.

— Nu. Chiar nu... Dar protestul ei fu în zadar și Justin plecă de la masă.

— Întotdeauna te servește ? întrebă Rhyder sec.

— Justin este o gazdă amabilă. Evitându-i privirea, Gina luă o scoică și începu să-și facă de lucru cu ea.

— Bineînțeles, o luă el ușor în râs. Câteva secunde se scurseră în tăcere, apoi Rhyder începu. Bunicul tău...

— ... A murit, îl întrerupse ea tăios.

— Îmi pare rău.

— Nu, nu-ți pare. Scăpărarea ochilor verzi îl sfidă să nege asta.

Sprânceana lui neagră se ridică înainte de a admite :

— S-ar putea să ai dreptate. Scuză-mă. Și se ridică de la masă.

Ciudat, dar Gina nu simți nici un fel de ușurare când el nu se întoarse, ci se amestecă printre ceilalți musafiri, unii mâncând, alții sporovăind. Mai

târziu el fu unul dintre primii invitați care plecară, dar stafia prezenței lui rămase s-o hăituiască.

Era târziu când ultimii invitați plecară și Justin fu liber s-o ducă acasă. Stătea tăcută pe locul pasagerului, uitându-se în noapte, când el o conducea la apartamentul din oraș.

– A fost o petrecere frumoasă, nu ? comentă el în cele din urmă pentru a rupe tăcerea.

– Da, a fost, încuviință ea. Rhyder Owens te-a întrebat despre mine ?

Imediat după ce pusese întrebarea, Gina și-ar fi mușcat limba că adusese în discuție numele lui, când tot ce voia era doar să uite.

– Nu. Privirea lui căpruie părăsi șoseaua ca să se uite la ea. Voi doi vă cunoașteți, nu ?

Gina ezită, apoi se hotărî asupra adevărului.

– *L-am cunoscut cu mult timp în urmă.*

– Și ? o îndemnă Justin.

– Și nimic. Ea nu-i putea spune restul, nu încă.

– Cu cât timp în urmă ? insistă el, simțind că erau mai multe de spus.

– Nouă ani, răspunse ea scurt.

– Tu aveai cât ? Șaisprezece ani ? Gina dădu scurt din cap când Justin o privi. Dacă-ți amintești de el după atâta timp, trebuie să fi fost mai mult decât un străin prin mulțime. Este o veche pasiune ?

– Nu prea, negă ea.

– După nouă ani, ce gândești despre el acum ?

– Că încă este arogant și plin de el. Hai să vorbim despre ceva mai plăcut, sugeră ea.

Justin se supuse cu un zâmbet de satisfacție pe buze. Vorbi despre petrecere în general tot restul drumului, fără a se referi nici măcar o dată la Rhy-

der. În fața apartamentului ei, el opri mașina și se întoarse în scaun.

– Acum că am avut mica noastră conversație mondenă, hai să discutăm despre lună și stele. Se întinse ca s-o tragă ușor spre el. Și despre femeia frumoasă din brațele mele.

Cu multă rezervă, Gina se lăsă lipită de el.

– Dar nu există nici o lună, observă ea.

– Ne vom preface, murmură Justin când își coborî capul spre ea.

Sărutul lui era în același timp pretențios și tandru. Răspunsul Ginei fu fals entuziast. Cercul puternic al brațelor lui nu-i dărui sentimentul de căldură pe care i-l provoca de obicei. Ea se învinui pentru eșecul lui de a-i aprinde dorința.

Bariera mentală se ridicase din nou, făcând-o indiferentă la mângâierile unui bărbat. Era un mecanism de apărare care să-i protejeze intimitatea.

Când îmbrățișarea atinse treapta unde trebuia să crească sau să moară, Gina îi puse capăt. Brațele lui se strânseră a protest față de retragerea ei, dar ea îi puse mâinile în piept, creând o distanță între ei. Oftând posomorât, Justin îi dădu drumul și ea zâmbi scuzându-se.

– Doar dacă ai schimbat momentul întâlnirii de la ora nouă dimineața, spuse ea blând. O să trebuiască să mă trezesc devreme ca să mă duc la biroul meu și să mă uit din nou peste oferte înainte de întâlnirea cu tine. Ceea ce înseamnă că am nevoie de somn în noaptea aceasta.

– Presupun că n-ai de gând să mă inviți înăuntru pentru o cafea ? o privi el trist.

– Nu, refuză ea cu un zâmbet larg.

– De ce ? Deşi era pusă ca din întâmplare, întrebarea cerea răspuns serios.

– Pentru că dacă te-aş invita să intri pentru o cafea, ai interpreta invitaţia ca însemnând cu totul altceva şi ai accepta-o fără să ai cafeaua în minte.

Justin râse încet de acurateţea observaţiei ei, apoi o studie în tăcere un moment.

– Te străduieşti din greu să te înţelegi cu mine ?

– Eu sunt greu de înţeles. Zâmbi ca să mai îmblânzească asprimea cuvintelor.

– Cineva trebuie să te fi rănit foarte rău odată. Ochii lui căprui se întunecară la privirea ei surprinsă. Am bănuit acum câteva luni. Ceea ce probabil explică de ce am fost mai răbdător cu tine decât sunt din fire. Nu te îngrijora, adăugă el când faţa ei căpătă o expresie întunecată, nu-ţi voi cere să-mi vorbeşti despre el atâta timp cât tu nu mă vei întreba despre femeile pe care le-am cunoscut înaintea ta.

– Aceasta-i o înţelegere. Gina se aplecă şi-i atinse uşor buzele cu un sărut. Noapte bună, Justin. Şi mulţumesc.

CAPITOLUL VI

Costumul din trei piese, constând dintr-o fustă, vestă şi haină, era foarte masculin în concepţie, dar jaboul bluzei albe îl făcea feminin. Efectul total era strict profesional, accentuându-i negrul ca pana corbului al părului, în contrast cu verdele ochilor.

Cu o servietă de piele în mână, Gina apăru în anticamera biroului lui Justin. Secretara lui îşi ridică ochii de pe maşina de scris şi-i zâmbi a bun-venit.

— Domnul Trent vă aşteaptă. Puteţi intra direct, domnişoară Gaynes, făcu femeia semn din cap spre uşa interioară.

— Mulţumesc. Fără a se mai deranja să ciocănească, Gina deschise uşa şi intră în biroul elegant.

— Iată-l pe avocatul meu, declară Justin, ridicându-se din scaunul aflat în spatele biroului s-o salute pe Gina. Ea este secretul succesului meu. Toţi uită condiţiile negocierii când tratează cu ea, domnule Arneson.

Zâmbetul profesional îngheţase pe faţa Ginei când se trezi în faţa unei perechi de ochi albaştri de oţel. Aşezat într-un fotoliu de piele, în faţa biroului masiv de nuc se afla Rhyder. O mişcare lângă el atrase privirea ei uluită.

Un al treilea bărbat ocupa fotoliul de piele de lângă al lui Rhyder. Mișcarea care o făcuse să-și mute privirea fusese ridicarea acestui bărbat în picioare, la vederea ei.

Părul nisipiu era dat pe spate. Ochelarii cu ramă neagră aproape îi ascundeau ochii ca mura. Anii maturizaseră trăsăturile feței de băiat cu tendința de a face pistrui, dar Gina îl recunoscu imediat pe Pete.

Gina își reveni prima, avansând să întindă mâna unui Pete uluit.

— Bună, domnule Arneson.

— Tu ești, Gina ? îngână el. Mirarea neîncrezătoare răzbătea prin lentilele ochelarilor lui când îi prinse mâna fără a i-o scutura. Brusc, mintea lui înregistră felul formal în care ea i se adresase, rece și politicos. Îmi pare rău, ar fi trebuit să spun doamna O...

— Domnișoara Gaynes, adăugă ea instantaneu, cu un tremur nervos în voce.

— Oh ! Capul lui Pete tresări ușor. Trebuie că ți l-ai schimbat legal după...

— Da, așa este, îl întrerupse Gina pentru a doua oară și-și retrase mâna dintr-a lui Pete, pălind la încruntarea întunecată de pe fața frumoasă a lui Justin.

— Cred că-mi scapă ceva. Iritarea blocă încercarea lui Justin de a face din asta o declarație glumeață.

— Este... începu Gina, dar de această dată ea fu cea întreruptă de Rhyder.

— Gina a ales din păcate să țină secret față de tine, Justin, faptul că este soția mea.

Un amuzament răutăcios sclipea în ochii lui uimitor de albaştri, când întâlni privirea ucigaşă pe care i-o aruncă Gina.

– Ex-soţie, îl corectă ea tăios.

– Ai fost căsătorită cu el ? se îngustară ochii lui Justin către Gina. Surpriza lui era egal împărţită între faptul că ea fusese căsătorită şi că Rhyder fusese soţul ei.

Simţindu-se ca o acuzată, Gina stătea în faţa biroului de nuc, dreaptă şi ţeapănă pentru a-şi masca tremurul interior. Inima bătea să-i spargă pieptul ca a unui animal care voia să se elibereze.

Pete stătea deoparte, mişcându-se jenat din cauza situaţiei iscate de vorbele lui. Justin era confuz şi uşor supărat. Doar Rhyder părea să-şi ţină firea, aşa cum stătea în fotoliul său, relaxat şi nepăsător.

– Habar n-am de ce Gina şi-a schimbat numele sau n-a apucat să-ţi vorbească despre căsătoria noastră, spuse Rhyder. Doar dacă nu-i era ruşine de faptele ei din timpul scurtei perioade cât am fost împreună.

– Nu mi-a fost ! Gina se răsuci pe călcâie ca să-l înfrunte, aproape înăbuşindu-se din cauza enervării. Nu voiam să-mi amintesc de asocierea noastră neplăcută, aşa că am revenit la numele meu de fată şi am şters orice urmă a ta din viaţa mea.

– Nu chiar totul, spuse Justin sec, privirea lui alunecând spre inelul ei de cununie.

Obrajii ei se împurpurară.

– Este inelul de cununie al bunicii mele.

Dar ea ştia şi ştia şi Rhyder că el fusese acela care i-l pusese în deget.

– Îmi doresc să-mi fi spus toate acestea ieri, rosti Justin bombănind, de parcă nu-i convenea să admită acest lucru în fața celorlalți doi bărbați.

– Speram să nu-l mai văd din nou după ziua de ieri, replică Gina încordată. Nu m-am așteptat să intru în biroul tău în această dimineață și să-l văd șezând... Ofertele legale din servieta ei păreau să-i ardă degetele prin piele. Verdele furtunos al ochilor ei se opri asupra lui Rhyder când semnificația prezenței lui i se înregistră în minte. Presupun că ești președintele de la Caufield Entreprises ?

– Corect, încuviință Rhyder din cap cu o aroganță rece, dar ironică. Pete este avocatul meu și el mă va sfătui în timpul tranzacțiilor pentru proprietatea pe care Justin a indicat că vrea s-o vândă.

Încleștarea ei se întări asupra servietei. Se întoarse spre Justin cu intenția de a-i spune să-și găsească pe altcineva care să-l reprezinte. Negocierile vor fi probabil de durată din cauza diferenței dintre prețul cerut și cel oferit și câteva încurcături legate de proprietate.

Gina nu voia să-și petreacă timpul lung cerut de ajungerea la un compromis, în prezența lui Rhyder. Dar înainte de a-l anunța pe Justin în privința hotărârii ei, Rhyder vorbi :

– Cred c-ar fi mai bine să amânăm întâlnirea noastră cu câteva zile. Se ridică agale în picioare, privirea lui strălucind rapid asupra Ginei, când stătu lângă ea, copleșitor și masculin, complet stăpân pe emoțiile lui. Sunt sigur că Gina este la fel de lipsită de tragere de inimă ca și mine ca să stăm pe locuri opuse la masa negocierilor. Având în vedere asocierea noastră trecută, va fi greu să fim imparțiali sau obiectivi în discuțiile necesare pentru a ajunge

la un compromis. Înțeleg că Gina ar prefera să găsești un alt avocat în această problemă. Firește că vei avea nevoie de un timp să-l pui la curent cu diferitele date.

Ea începu să fiarbă de mânie. În aparență Rhyder îi oferea o cale ușoară de a ieși, dar indirect simțea că el cerea ca ea să fie înlocuită. Ironia lui sau sarcasmul, ea le-ar fi putut tolera, dar ca practic el să ordone să fie concediată, sub masca solicitudinii, era ceva ce nu va accepta.

— Te înșeli, domnule Owens. Părea caraghios să-l numească așa, totuși i se părea singura cale să-și exprime amplitudinea furiei. Nu prefer ca Justin să-și angajeze un alt avocat. Sunt mult mai calificată decât oricine altcineva, dat fiind că sunt familiarizată cu tine și metodele tale. Din această cauză voi fi cu mult mai în măsură să protejez interesele clientului meu.

Cu excepția unei ușoare măriri a pupilelor, Rhyder nu dădu nici un semn c-ar avea obiecții la decizia ei. Totuși Gina era sigură că marcase un punct. Așezându-și servieta pe colțul biroului, o deschise și scoase un dosar.

— Am conceput o înțelegere contractuală asupra pământului, care să fie folosită ca punct de plecare. Gina extrase trei copii ale documentului din dosar și le împărți fiecărui bărbat. Va fi mai constructiv să ne înțelegem mai întâi asupra articolelor în discuție.

Cum era deja familiarizat cu mulți din termenii ofertei, deoarece Gina îl discutase cu el în detaliu, citirea documentului de către Justin era doar o formalitate. Pete îl citea cu concentrare, cântărind în minte fiecare cuvânt și frază.

Cu iritare crescândă, Gina îl observă pe Rhyder frunzărind paginile multe ale contractului, abia citind conținutul. Nici măcar nu se uitase la ultima pagină când îl puse pe biroul lui Justin.

– Găsesc că sunt puține lucruri în el cu care să fiu de acord, stabili Rhyder plat.

Numărând până la zece, Gina-și ținu gura. Dacă el încerca s-o facă să-și iasă din fire, ea era hotărâtă să nu-i facă jocul.

– Prefer să aud opinia lui Pete, răspunse ea cu răceală profesională.

În încuviințarea lui condescendentă exista o ușoară ironie. Fierbând în sine, Gina ignoră gestul Cu o ușurință neglijentă, Rhyder se așeză la loc în fotoliu, relaxându-se.

Privirea lui voalată o inspectă încet când ea-l aștepta pe Pete să termine de examinat oferta. Gina se prefăcea că nu este conștientă de ochii lui Rhyder asupra ei, dar privirea lui enervantă îi încorda nervii la maximum.

– Excelent conceput, conchise Pete după ce terminase de citit oferta ei. Emise un zâmbet care deveni trist după o secundă. Din nefericire, limbajul este mai curând în favoarea clientului tău decât celui al meu. În punctele unde suntem de acord, aș recomanda unele schimbări în text.

– Firește, cedă Gina. Erau de așteptat unele schimbări. Scoase o a patra copie din dosar. Unde anume ?

Când Pete începu să întoarcă paginile din copia lui, Rhyder se îndreptă cu o nerăbdare nedisimulată.

– Pete şi cu mine ne vom uita peste ofertă, vom face câteva însemnări şi ne vom întoarce la tine peste câteva zile, Justin.

El mergea deja spre uşă când Pete asimila informaţia pe care Rhyder o dăduse pentru a încheia brusc întâlnirea. Jenat, Pete se uită la Gina. Subţierea supărată a buzelor ei nu-i mai ascundea furia. Mormăind un la revedere, el îşi luă servieta, cu oferta împăturită în mână şi-l urmă pe Rhyder care se retrăgea.

O dată cu închiderea uşii se lăsă tăcerea. Gina se uită la uşă, întrebându-se cum fusese atât de proastă să nu renunţe. Asta voise ea şi asta dorise şi Rhyder. Ce o făcuse să se bage în gura lupului ?

O uşoară mişcare în spatele ei îi aminti de prezenţa lui Justin şi de explicaţiile pe care el le-ar dori. Pe moment, ea nu voia să i le dea.

Rapid, se întoarse către birou şi băgă copia ofertei ei în servietă. Justin o observă, aşteptând în tăcere. Cu o mişcare uşoară a capului, Gina se uită la el şi-i zâmbi distant.

– Întâlnirea nu s-a terminat prea încurajator, dar Rhyder vrea proprietatea. Purtarea ei profesională nu încuraja nici o întrebare personală. Dă-mi un telefon când te contactează.

Se întoarse să plece, dar fu oprită de vocea lui autoritară.

– Gina !

– Da, Justin ? Se uită peste umăr cu o falsă curiozitate în ridicarea sprâncenelor.

– De ce nu mi-ai spus că ai fost măritată cu el ? Linia puternică a maxilarului lui era împinsă înainte, cu agresivitate.

– Nu părea necesar.

– Nu ? Era pe cale să spună mai mult, dar se obținu cu un efort. Cât din ceea ce mi-ai spus a fost adevărat ?

– Totul, replică Gina încordată.

– Asta înseamnă că ai fost măritată cu el acum nouă ani ? Când aveai șaisprezece ani ? Justin își lăsă capul într-o parte, în expresia lui fiind scepticism și dezaprobare.

– Da, ceea ce în sine este o explicație, ripostă ea.

– Totuși ai negat că el era o veche pasiune, o acuză el.

– Este o pasiune moartă în ceea ce mă privește pe mine.

Flăcările dintre ei încă se amestecau cu rezultate explozive, dar datorită ostilității și nu pasiunii.

– La naiba, Gina ! Pumnul lui lovi furios biroul. Ai fi putut să mă avertizezi cine era, în loc să mă lași să cred că el era cineva cu care avuseseși un flirt de vară cu nouă ani în urmă.

– Dacă aș fi știut că el este președintele lui Caufield Enterprises, ți-aș fi vorbit despre el ! se răți ea. Dar nu te-ai deranjat să-mi spui.

– Presupuneam că știi, se apără Justin. În mod sigur n-am încercat să țin secret față de tine. Tu nu poți spune același lucru.

– Nu apreciez insinuările tale ! Ea-și dezlănțui furia reținută, aprinsă de Rhyder. Nici nu-mi place să fiu interogată de parcă aș fi înfăptuit o crimă.

– Mă poți învinui că mă simt ca și cum aș fi fost trădat ? întrebă el.

Răsuflând adânc, Gina se străduí să-și recapete controlul.

– Dacă preferi să ai un alt avocat care să te reprezinte, ești liber s-o faci, Justin.

El nu încercă s-o oprească în timp ce ea ieșea din birou. Firma pentru care lucra Gina își avea birourile la câteva blocuri de Justin. Plimbarea prin aerul rece o mai calmă.

Un mesaj telefonic de la Justin îi aștepta sosirea. În mica încăpere care era biroul ei, Gina formă numărul de telefon, așteptându-se la anunțul că el angaja alt avocat. Vocea lui era tăioasă, dar îi spuse Ginei că încă o voia să-l reprezinte la negocieri.

Profesional era o victorie, mai ales că ea-și crease o reputație în afaceri cu proprietăți. Totuși, știa că emoțional ar fi fost mai bine s-o piardă pe aceasta și să nu tolereze compania lui Rhyder.

Două zile mai târziu, Gina primi prin poștă o contrapropunere de la Pete Arneson, în numele lui Rhyder. Tocmai terminase de citit când sună telefonul. Era Justin care-i spunea că Rhyder programase o întâlnire pentru după-amiaza următoare.

Gina îi povesti despre contrapropunerea pe care o primise.

— Dacă Rhyder a gândit că oferta noastră era inacceptabilă, a lui este caraghioasă.

— Nu cred că există dubii că va trebui să obținem ce dorim, spuse Justin pe un ton care arăta că nu este nerăbdător.

Părerea ei despre contraofertă fu repetată în după-amiaza următoare în fața lui Rhyder. Imediat, Gina nu-i mai dădu nici o atenție ca să discute niște detalii minore, alegând unul care putea fi rezolvat repede.

Rhyder interveni și ei se angajară într-o dispută asupra unei condiții majore. După aproape o oră de duel verbal, Gina-și puse stiloul pe masă lângă mapa ei galbenă.

– Garanțiile pe care i le ceri lui Justin sunt absurde ! declară ea exasperată. De la început ai știut despre disputa asupra marginii dinspre sud. Nu te poți aștepta ca el să-ți garanteze consecințele ce decurg din asta.

– Pot și o fac, rosti el fără a face vreun compromis.

O bombă cu explozie întârziată fusese dezamorsată.

– Poți să-mi garantezi că după ce aceste negocieri se termină, eu și cu tine nu ne vom mai vedea ? îl sfidă Gina, întâlnind albastrul de oțel al ochilor lui surprinși. Pentru că dacă tu poți, eu îl voi sfătui pe Justin să fie de acord cu oferta ta.

Trăsăturile lui de mahon sculptat se întunecară.

– N-am crezut c-ai putea păstra sentimentele personale în afara acestor discuții, domnișoară Gaynes, spuse el cu subînțeles.

Gina înmărmuri, pălind la această remarcă dură. Bomba aproape exploda dar ea fu în stare să se abțină. Cu mișcări controlate, începu să-și strângă hârtiile și să le pună la loc în servietă, conștientă de tăcerea care coborâse brusc în cameră.

Servieta fu închisă înainte ca ea să se uite la vreunul dintre ei, apoi Pete fu acela care încasă tăișul ochilor ei verzi la fel de înghețați ca Atlanticul iarna.

– Îmi pierd timpul aici. N-are nici un sens să stau și să mă cert când am de lucru la biroul meu. Gina se ridică de pe scaun. Când clientul tău va dori să fie rezonabil și să ajungă la un compromis asupra unor pretenții inacceptabile, putem rezuma aceste discuții. Privirea ei îl sfredeli pe Justin care era uimit și ezitant. Îți voi vorbi mai târziu.

Lui Rhyder nu-i spuse nimic, evaporându-se din încăpere fără a se uita la el. Se opri în anticameră pentru a-i cere secretarei lui Justin să telefoneze la biroul ei și să-i înștiințeze că nu se va întoarce în acea după-amiază. Apoi plecă.

Furia oarbă o făcu s-o ia pe jos printre blocuri. În cele din urmă se opri, extenuată și cu picioarele durând-o, doar la un bloc distanță de apartamentul ei. Problema era că mașina-i era parcată lângă clădirea biroului ei.

Șovăind, ea vru să se întoarcă. Oftând, se răzgândi și se duse la apartamentul ei. Mașina era încuiată și va fi relativ în siguranță până mâine. Va putea lua un taxi până la birou, dimineața.

În interiorul apartamentului genunchii începură să-i tremure. O lacrimă i se strecură printre gene, rostogolindu-se pe obraz. Era prima dată când plângea de când murise bunicul ei.

Telefonul sună. Gina bănui că era Justin sau una dintre prietenele ei și nu răspunse. Când începu să umple cada de baie, începu să sune din nou insistent, dar ea-l ignoră iar, și adăugă săruri parfumate în apă.

Telefonul continuă să sune din timp în timp cât stătu cufundată în apa înspumată. Apa înmiresmată îi liniști mușchii obosiți și nervii încordați.

Înfășurată într-un halat scurt de bumbac, intră în bucătărie și-și turnă un pahar cu lapte. Când se duse în camera de zi telefonul se porni din nou să sune. Gina se opri încruntându-se la telefon și la insistența celui care o suna.

La al șaselea țârâit ea răspunse, iritată pe sine că ceda, știind totuși că persoana care suna era hotărâtă să nu-i dea pace până când n-ar fi răspuns.

– Rhyder sunt, se identifică vocea masculină fără a fi necesar.

Primul ei impuls fu să trântească receptorul în furcă, dar se controlă și răspunse scurt :

– Ce vrei ?

– Dacă ți-au trecut nervii și nu mai ești bosumflată, aș vrea să aranjez o întâlnire pentru astă-seară, o anunță el sec.

– Sunt avocat, nu doctor, și nu mă aflu la cheremul nimănui la orice oră din zi sau din noapte, se răsti Gina. Dacă vrei o întâlnire, sună-l pe Justin și aranjează pentru mâine.

– Există o altă proprietate pe care o pot cumpăra, nu atât de bine plasată ca a lui Justin, dar cu potențial de dezvoltare, minus certurile cu tine. Ori ești de acord cu întâlnirea din această seară, ori tranzacția cade, promise Rhyder cu un calm amenințător.

– Nu mă amenința, Rhyder ! șuieră ea furioasă.

– Ba te amenint. Având în vedere că tu ești cea care a părăsit întâlnirea de astăzi după ce ți-ai formulat ultimatumul, vei avea greutăți să-l convingi pe Justin că acționezi în interesul lui, refuzând să te întâlnești cu mine în seara aceasta, o informă el placid. Justin se așteptă să aibă un profit considerabil din această vânzare. N-o să-i placă s-o piardă și nici n-o să-ți mulțumească fiindcă ai cauzat acest lucru.

– Și bineînțeles te vei asigura să afle că ai fi vrut să faci unele concesii dacă eu m-aș fi întâlnit cu tine. Vocea ei era plină de sarcasm. Îi vei spune așa, chiar dacă este o minciună.

– Dar nici unul dintre noi n-ar fi sigur c-a fost o minciună, nu-i așa ? o contrazise Rhyder.

— La ce oră ? ceda Gina fără nici un chef.

— Şapte jumătate.

Ea se uită la încheietura mâinii, dar aceasta era goală.

— Cât este ceasul acum ?

— Şase fără câteva minute, răspunse el.

Avea destul timp să mănânce ceva rece, să se îmbrace şi să ajungă în centru.

— Şapte şi jumătate la biroul lui Justin, confirmă Gina ora şi locul.

— Deoarece este în afara orelor de program, m-am gândit să ne întâlnim la apartamentul pe care l-am închiriat. Rhyder făcu o pauză. Doar dacă n-ai vreo obiecţie să ne întâlnim aici ?

Ba avea puternic de obiectat. Totuşi, să recunoască asta ar fi însemnat că permitea ca sentimentele personale să afecteze o negociere de afaceri, lucru pentru care Rhyder o acuzase astăzi. Nu avea de gând să-i dea o a doua ocazie.

— De ce m-aş opune ? ripostă Gina cu falsă indiferenţă. Care este adresa ?

Puse paharul cu lapte pe măsuţa de telefon şi luă creionul şi carneţelul de mesaje, scriind adresa pe care i-o dădu Rhyder. Când termină conversaţia, rupse foaia din carneţel şi o privi neliniştită.

Un simţământ interior o avertiza că făcea o greşeală, dar era prea târziu să se răzgândească. Se angajase şi acum trebuia să dea curs promisiunii.

Întorcându-se în bucătărie cu paharul de lapte, îşi făcu la iuţeală o salată de creveţi şi mâncă jumătate din ea înainte de a-i dispărea apetitul şi a pune farfuria în chiuvetă. Nimic din şifonierul ei n-o îmbia când încercă să aleagă ce să îmbrace.

În cele din urmă se hotărî la o fustă albă şi o tunică roşie, cu o bluză asortată imprimată cu flori roşii.

Îşi regretă alegerea când şoferul de taxi ciocăni la uşa apartamentului ei şi emise un fluierat admirativ la vederea ei, dar nu mai avea timp să se schimbe. Servieta îi era în mână când încuie uşa şi-l urmă pe şofer la taxi. Aceasta era un fel de carapace împotriva feminităţii ei, mai mult ca s-o apere pe ea de sine însăşi.

Şoferul taxiului trăncăni tot drumul până la apartamentul lui Rhyder. Răspunsurile ei monosilabice nu-l descurajară, deşi ea dorea linişte pentru a se gândi la strategia legală pentru întâlnirea care se apropia cu Rhyder. De obicei era capabilă să nu dea atenţie sunetelor nedorite, dar de această dată nu era în stare să se concentreze.

CAPITOLUL VII

Drumul nu dură atât de mult pe cât se aşteptase Gina. La şapte şi douăzeci ea ciocănea în uşa lui. Când aceasta se deschise, simţurile îi tresăriră, reacţionând la silueta masculină din faţa ei.

Imprimeul viu, verde, al cămăşii lui de mătase făcea ca ochii lui să pară chiar şi mai albaştri. Pantalonii verde-închis erau croiţi pentru a se mula pe şoldurile şi coapsele lui musculoase.

— Ceilalţi n-au sosit încă ? întrebă ea cu o urmă de nervozitate în voce când încercă să pară profesională şi sigură pe sine.

— Nu. El deschise larg uşa. Intră. Privirea lui o studie din cap până-n picioare, dar fără nici un interes. Fă-te comodă.

Imposibil, gândi Gina în timp ce-i încuviinţă invitaţia cu un zâmbet rigid. Camera era decorată în bej şi tonuri de piersică, cu nuante de portocaliu pentru contrast. Totul nepractic, dar categoric luxos, decise ea. Se întrebă asupra priveliştii de la fereastră, dar draperiile erau trase contra soarelui la asfinţit.

— Eu beau ceva. Ai vrea şi tu ceva ? se interesă Rhyder cu o politeţe distantă.

– Un pahar de vin alb dacă ai, acceptă Gina, așezându-se pe o sofa de pluș bej și plasându-și servieta pe perna de pe aceasta.

Palmele îi erau umede de transpirație nervoasă. Își dori ca Pete și Justin să sosească. Pereții apartamentului păreau să repete ca un ecou conștiința faptului că ea era singură cu Rhyder. O întâlnire la birou ar fi fost infinit preferabilă acestei ambianțe neoficiale. Asta aducea relația de afaceri la un nivel mai puțin protocolar.

Nervii ei se încordară când Rhyder se apropie. El nu-i înmână paharul cu vin, ci-l puse pe capătul mesei din apropiere de ea. Gina își dădea seama că el făcea acest lucru pentru a evita s-o atingă.

Când el se așeză pe un fotoliu lângă canapea, ea știa că nu era în stare de o sporovăială ușoară, mai ales când remarcă paharul de brandy pe care el îl ținea în mână. Instantaneu, prin minte îi străfulgeră *noaptea nunții lor.* Se întoarse către servieta de lângă ea și o deschise cu zgomot.

– Am putea să începem...

– Las-o pe mai târziu. Vocea lui îi întrerupse fraza, ușor aspră, dar controlată.

Gina ezită o fracțiune de secundă, apoi închise servieta. Apucându-și paharul cu vin, se sprijini de spătarul canapelei, încercând să pară relaxată. Mâinile îi tremurau puțin când duse paharul la buze. Își sorbi vinul alb repede și cuprinse paharul cu ambele mâini. Nervii îi vibrau sub privirea lui Rhyder care o observa.

– Am auzit unele aprecieri strălucite despre tine de la colegii tăi, membri ai baroului. Se pare că ai făcut progrese remarcabile de când ți-ai trecut examenele.

El își învârtea absent băutura în pahar, fără a o scăpa din ochi pe Gina.

– Mulțumesc. Am fost norocoasă. Nu voia ca el s-o complimenteze, dacă asta era ceea ce intenționa el.

– Faptul că ești frumoasă ți-a atras mai repede atenția colegilor tăi de sex opus și, fără îndoială, a ajutat la recunoașterea că ești și inteligentă. În strâmbătura gurii lui exista o urmă de cinism. Înainte ca Gina să poată decide dacă Rhyder era ofensiv, el continuă, mutându-și atenția asupra lichidului din paharul său. Cu proveniența ta, aș fi crezut c-o vei lua pe urmele tatălui tău, specializându-te în legea maritimă în loc de contracte de domenii și pământuri.

– Se pare că am o înclinație naturală pentru acest domeniu și l-am ales, fu unica ei explicație.

El sorbi din pahar și o privi gânditor.

– Mi-ai spus la petrecere că bunicul tău a murit. De mult ?

Întrebarea lui exprima un interes politicos față de ea, dar Gina se simți agitată. Curtoazia cerea să-i răspundă. Trebuia sau să se mențină în acest armistițiu încărcat de tensiune, sau să înceapă cearta și să-l distrugă.

– Opt ani.

Lăsându-se pradă amintirilor nedorite, ea se ridică de pe sofa și se duse către șemineul din piatră de culoarea nisipului.

Rhyder nu făcu nici un gest de simpatie, amintindu-și probabil de respingerea ei la încercarea lui de la petrecere.

– Ce ai făcut după aceea ?

– Am vândut casa şi m-am dus la colegiu.

Trecură câteva secunde înainte ca Gina să-şi dea seama că în câteva propoziţii scurte comprimase opt ani de viaţă.

Bându-şi ce-i mai rămăsese din vin, ea continuă să-şi ţină paharul gol. Ăsta-i dădea mâinilor ceva de făcut. Se uită pe furiş la ceasul de la mână, întrebându-se când vor sosi Justin şi Pete. Curând, spera ea. Atmosfera începea să fie apăsătoare.

– Mai vrei vin ? îi oferi Rhyder, ridicându-se de pe fotoliu şi mergând la bar să-şi umple din nou paharul.

– Nu, mulţumesc, refuză ea.

– De când îl cunoşti pe Justin ?

Ceva în privirea lui de cobalt o făcu pe Gina să se simtă nelalocul ei. Întrebarea nu suna la fel de diplomatic indiferentă ca celelalte. Ea ezită cu precauţie.

– L-am întâlnit la scurtă vreme după ce am venit să lucrez la Portland, pentru firma asta, răspunse ea în cele din urmă. L-am reprezentat pe Justin la câteva vânzări de terenuri similare cu aceasta.

Gura lui se strâmbă cinic când îşi ridică paharul cu brandy.

– Înseamnă că este o relaţie de afaceri, aceasta pe care o ai cu el ? întrebă el peste buza paharului.

Murea să-i spună că asta nu era treaba lui, dar se mai abţinu un pic, Pete şi cu Justin vor veni şi discuţia va părăsi subiectele personale.

– Mă văd cu Justin în societate, admise ea. Rhyder trebuia să ştie asta. Justin arătase clar la petrecere acest lucru.

– Des ? El se apropie alene de locul unde stătea ea în fața șemineului.

Bărbia ei se ridică într-un unghi sfidător, lăsându-l să știe că n-avea dreptul s-o chestioneze, dar oricum îi răspunse, rece și mascându-și furia :

– Presupun că de câteva ori pe săptămână ar putea fi considerat des.

El îi susținu privirea.

– Te culci cu el ?

Reținerea pe care și-o autoimpusese slăbi. Mâna ei se arcui, palma deschisă lovind obrazul lui dur. Când ochii ei verzi se ațintiră asupra urmei roșii de pe maxilarul lui, își dădu seama ce făcuse. Făcu un pas înainte, așteptându-se la pedeapsa pe care și-o amintea atât de bine.

Rhyder nu se mișcă. Era ca o statuie sculptată în lemn tare, fără a clipi, totuși intimidând-o până când inima Ginei porni să bată speriată.

– Asta înseamnă da sau nu ? întrebă el inexpresiv.

– Asta înseamnă că nu-i treaba ta ! ripostă ea, răsuflând rapid.

– Este treaba mea. Rhyder își goli paharul de brandy și-l puse pe șemineu. Nu uita, Gina, că și eu te cunosc pe tine și metodele tale.

Mai mult ca niciodată, Gina nu-l crezu.

– Ce vrea să însemne asta ? întrebă ea circumspectă.

– Înseamnă că mă întreb cât de departe vei merge pentru a mă forța să fiu de acord cu condițiile lui Justin, îi explică Rhyder cu fața întunecându-i-se de dispreț.

– Să te forțez ?... Mirată, Gina scutură din cap, încruntată. Condițiile sunt negociabile.

– Va face şantajul parte din negocieri ? Întrebarea lui răutăcioasă o îngheţă până la oase.

– Şantaj ? repetă ea cuvântul fără să-şi dea seama la ce se referea el.

– Nu te preface că n-ai înţeles cuvântul, o ironiză el cu violenţă. L-ai mai folosit şi înainte. Gina păli. Dar asta poate fi periculos, continuă Rhyder. Nu cred c-ai risca asta dacă n-ai fi încurcată cu Justin.

– Şantaj ? repetă Gina, de data asta fiind furioasă. Cum naiba aş putea să te şantajez ?

– Rolul de inocentă nu te prinde, Gina, se răsti el. Sperai că nu voi şti, dar din păcate ştiu.

– Ce să ştii ? Vorbeşti în şaradă ! Dar Gina simţea că era prinsă într-un vârtej.

– Eşti un om al legii. Rhyder o domina cu înălţimea, întunecat şi cinic, masculinitatea lui puternică fiind o ameninţare în sine. Ştii la fel de bine ca şi mine că anularea căsătoriei noastre nu face doi bani.

Cuvintele lui avură asupra ei efectul unei lovituri fizice.

– Ce ? îngăimă ea.

– A fost un sperjur, spuse el cu răceală. Tehnic, acest lucru invalidează anularea. Ceea ce înseamnă, Gina, că încă eşti soţia mea.

– Nu, protestă Gina cu violenţă. Nu poate fi adevărat ! Cum ? De ce ?

Privirea lui se îngustă până ajunse ca o lamă de oţel, care parcă-i tăia faţa.

– Ca s-o spun delicat, am jurat că acea căsătorie a noastră n-a fost niciodată consumată.

Gina se răsuci, cu pumnii încleştaţi pe stomac.

– De ce ? De ce ai făcut asta ?

— Era cea mai rapidă cale pentru a sfârși căsătoria noastră ! se răsti Rhyder. Și cea mai ieftină. Divorțul poate fi complicat și îndelungat. Tu ai acceptat o sumă relativ mică și eu n-am vrut să-mi asum riscul ca tu să te răzgândești și să ceri mai mult, sau să hotărăști că nu vrei să sfârșești căsătoria deloc. Abia mai târziu am aflat că despărțirea n-a fost legală.

Ea închise ochii încercând să pretindă că totul era un vis urât din care se va trezi. O menghină se strânse pe brațul ei. Presiunea brutală o smuci cu fața la el, făcând-o să i se deschidă brusc ochii ca să fie subiectul privirii lui dure.

— Încerci să mă convingi că nu știai asta ? Rhyder îi răsuci brațul ca s-o aducă pe Gina mai aproape.

— N-am știut, insistă ea, prinsă între confuzie, furie și teamă. N-am crezut. Îi deveni evident motivul din spatele întrebării lui. Indignarea ei ieși la suprafață. Ai crezut că intenționam să te șantajez cu faptul că anularea căsătoriei ar putea fi invalidată din cauza mărturiei tale, nu-i așa ?

— Mă așteptam la asta, da, recunoscu el fără urmă de scuză în tonul lui care o condamna. Odată nu te-ai sfiit să mă șantajezi ! De ce nu m-aș aștepta s-o faci din nou ?

— Pentru că, izbucni ea cu violență din cauza acuzației lui nefondate, tot ceea ce voiam era să te elimin din viața mea. Am luat banii tăi fiindcă este singurul lucru pe care bărbații ca tine îl prețuiesc și am vrut să te fac să plătești pentru ce i-ai făcut bunicului meu și mie ! Am vrut să dispari !

Înțepături de foc îi străbătură brațul când Rhyder își întări strânsoarea. Oasele ei fragile amenin-

ţau să se rupă sub încleştarea lui zdrobitoare. Gina reacţionă instinctiv, luptându-se şi opunându-se împotriva capcanei de oţel a degetelor lui, suferind de nebunia unui animal sălbatic care mai degrabă s-ar distruge singur decât să se supună capturării.

Cuprinzând-o uşor, Rhyder îşi întări strânsoarea pentru o fracţiune de secundă. Durerea înmuie picioarele fetei, permiţându-i s-o atragă mai strâns lângă el. Încleştarea nemiloasă a maxilarului lui era ameninţătoare. O teamă incontrolabilă o cuprinse pe Gina când se luptă cu o disperare sălbatică.

— Deci voiai să elimini orice urmă a mea din viaţa ta ? o ironiză el cu cruzime. Cealaltă mână îi cuprinse beregata, apăsând în pielea gingaşă a gâtului. Elimină şi asta dacă poţi.

Ea încercă să evite pedeapsa şi degradarea la care el încerca s-o supună. Într-o mică măsură reuşi, nepermiţându-i să-i pătrundă buzele rigide.

— Te dispreţuiesc pentru asta, rosti ea înăbuşit.

Pe Rhyder îl înfuria că ea era capabilă de vreo rezistenţă. Gina simţi încordarea muşchilor umerilor lui. Degetele care o sugrumau îi părăsiră gâtul şi se mutară pe ceafă.

Mâna ei care-l ţinea pe el la distanţă de un braţ cedă sub asaltul lui reînnoit. Copleşită de forţa lui brutală, fu proiectată lângă el.

Contactul brusc cu peretele ca de piatră al pieptului lui îi tăie respiraţia. Gura lui o înăbuşea pe a ei, nelăsând-o pe Gina să-şi revină. O învălui întunericul, înmuindu-i rezistenţa.

Umerii lui păreau s-o învăluie, dominând-o cu lăţimea lor. Nu putea opri mâinile care mulau rotunjimile ei după contururile tari, bărbăteşti.

Ceva se topi — dar nu în Gina, ci în Rhyder. Senzația cărnii ei gingașe lipită de el îi risipi violența. Nu mai era mânat de răzbunare. Tăria brațelor din jurul ei și presiunea zdrobitoare a gurii lui care pusese stăpânire pe a ei nu se micșoră dar se schimbă subtil.

Un ceas în interiorul ei începu să se întoarcă. Anii se rostogoliră până când ea fu transportată înapoi în timp. Flăcări de dorință pe care le credea transformate în cenușă se reaprinseră. Căldura lor i se răspândi prin vene, inima bătându-i cu un cântec pe care-l crezuse uitat.

Dorințe senzuale se aprinseră sub insistența expertă a gurii lui Rhyder. În câteva momente va fi pierdută, complet sub controlul lui. Ar fi umilința finală. Strângându-și ultimele resturi de mândrie se smulse din brațele lui, aproape împiedicându-se în pașii șovăitori pe care-i făcu pentru a pune distanță între ei.

Înconjurându-și mijlocul cu brațele, ea încercă să-și astâmpere golul dureros din pântec. Era cu spatele la el. Nu putea risca să se uite la el. Sculptura aspră a trăsăturilor lui era prea virilă și frumoasă pentru ea.

— Singurul lucru pe care-l doresc de la tine este să ieși din viața mea și să rămâi departe. Asta-i tot ce-am vrut vreodată ! declară ea gâfâind când Rhyder se opri lângă ea.

Vreme de nouă ani, Gina se convinsese pe sine că-l ura. Dar dacă el o atingea acum, inima ei îi va da la o parte rațiunea așa cum o făcuse înainte. Strângând din pleoape, se rugă ca el să n-o atingă.

Ceva îi atinse părul scurt de la ceafă. Gina tresări, făcând un pas înainte pentru a scăpa de de-

getele lui. Inima îi tresări sălbatic când își înghiți geamătul într-un ușor oftat.

– Când ți-ai tăiat părul ? se interesă vocea murmurată a lui Rhyder.

– Cu câtva timp în urmă. Încerca să fie indiferentă, dar nu putea ajunge la aceeași dezinvoltură ca el.

– De ce ? insistă el asupra subiectului, ignorând declarația ei precedentă că nu-l mai voia în viața ei.

Și Gina nu-și găsi cuvintele pentru a-i reaminti acest lucru. El stătea prea aproape de ea ca să gândească limpede. Un radar interior o avertiza de distanța insuficientă care-i separa.

– Nu era practic, răspunse ea nervoasă întrebării lui. În afară de asta, părul lung nu se mai poartă, s-a demodat.

– Niciodată nu se demodează, o corectă Rhyder cu o ironie seacă. Inflexiunea tonului lui se schimbă când comentă absent. Părul tău mi-a amintit întotdeauna de satenul miezului nopții. Neted și lucios, cu licăriri albăstrui.

Un compliment de la el era mai mult decât puteau suporta nervii ei răvășiți.

– De ce a trebuit să vii în Maine ? De ce n-ai putut să-ți cumperi proprietatea în alt loc ? protestă Gina într-o disperare furioasă. Nu te vreau aici ! Tot ce doresc este să uit !... Ar fi putut dacă el nu s-ar fi întors... De ce n-ai putut să stai departe ? De ce n-ai putut să uiți de mine ?

Masca fu dată la o parte și o ură violent înăbușită făcu privirea lui tăioasă ca o lamă. Aceasta îi străpunse fața Ginei ținîntuind-o și împiedicând-o să se întoarcă cu spatele.

— Asta sperai, nu ? o acuză Rhyder. Când te-am întâlnit la petrecere, sperai că nu te voi recunoaşte. Nările lui fremătară a dispreţ când Gina scutură mută din cap, fără să fie în stare să nege ce spunea el. Nu te obosi să minţi, şuieră el. Am văzut în ochii tăi în acea zi. Părea să fiarbă de furie când rosti : Blestemaţi să fie aceşti ochi !

În ultimul moment el îşi controlase violenţa emoţiei şi Gina se cutremură, neînţelegând ce o provocase şi ghicind doar că ea era de vină. Simţi cum i se înmoaie picioarele.

— Aceşti ochi ai tăi m-au hăituit de prima dată când te-am văzut, începu Rhyder să explice, vocea lui vibrând răguşită din cauza încordării de a se controla. Verzi ca oceanul, periculoşi, neobişnuiţi şi amăgitori ca marea. Crezi că n-am încercat să te uit ? o privi el cu duşmănie.

Totuşi o parte a ei era încântată de implicaţia negativă a întrebării lui. Rhyder o găsise imposibil de uitat, tot aşa cum îl găsise ea pe el. Dar era prea mult ca să poată fi adevărat, când el fusese atât de nerăbdător să se descotorosească de ea, cu nouă ani în urmă.

— Nu cred, clipi Gina din ochii ei mari încercând să se înarmeze cu mândrie.

El o studie în tăcere.

— Iahtul meu ar fi trebuit să fie numit după tine, zise el cu o amărăciune cinică. Vrăjitoarea mării — **Sea Witch.** Asta ai fost şi asta eşti. Eşti un soi de vrăjitoare care-l face pe un bărbat să înnebunească. Vraja pe care ai răspândit-o a avut efect. Sunt nouă ani şi încă are puterea să-mi întunece raţiunea.

– Nu știu despre ce vorbești, murmură ea, înghețată de ura din vocea lui.

– Nu ? scrâșni Rhyder. În ultimii nouă ani, de fiecare dată când am văzut oceanul, aveam verdele lichid al ochilor tăi în fața mea. Întunecimea nopții era negrul părului tău, lumina soarelui, auriul pielii tale, căldura acestuia, atingerea ta.

– Nu, nu poate fi adevărat, protestă Gina într-o șoaptă fără vlagă.

El continuă ca și cum n-o auzise :

– Am auzit despre această proprietate de vânzare. Era ideală pentru extinderea pe care noi o planificasem, dar m-am trezit că o resping pentru că era în Maine și acolo erai tu. N-am venit să te găsesc sau să te persecut. Am venit să îngrop fantoma ta. Și în câteva ore de la sosire, care este prima persoană pe care o văd ?

Gina înghiți în sec. Furia lui era pe cale să explodeze din nou, transmițându-și vibrațiile încărcate spre nervii ei și așa destul de sensibilizați. Se simțea în defensivă și știa că nu are nici un motiv să fie.

– Am fost la fel de uluită să te văd, insistă ea țeapănă.

– Ai fost ? Nu s-a văzut. Constatarea îi ieși printre buzele strânse. M-ai salutat foarte calm, cu un alt bărbat ținându-te de talie, negând că m-ai cunoscut vreodată și informându-mă că numele tău este Gina Gaynes. Știi care a fost prima mea impresie ?

– Nu, scuturâ Gina din cap, dorind să oprească explicațiile sarcastice care-i ardeau urechile.

– Că încercai să ascunzi față de Justin faptul că fuseseși măritată. Mi-a părut rău pentru el până

când ai intrat în birou în dimineața următoare. Când am realizat că erai avocat, am știut că eu sunt cel vizat. Mă credeai o pradă ușoară, nu ? o sfidă Rhyder.

— Nu este adevărat. Își feri privirea trecându-și o mână prin părul scurt de lângă ureche. Am încercat să nu mă gândesc deloc la tine.

— Sperai că m-aș fi însurat din nou ? Ar fi fost perfect pentru schema ta, nu-i așa ? După aceea m-ai fi confruntat cu acuzația de bigamie.

— Nu sperasem că te-ai însurat. Ciudat, dar Gina nu și-l închipuise căsătorit cu altă femeie în decursul celor nouă ani. Acum acest gând făcea să i se strângă stomacul. N-am vrut să știu de tine sau de viața ta după... Nu putu termina fraza. Și ți-am spus că n-am știut despre anulare. Niciodată n-am avut intenția să te amenințe cu ceva, jur !

Rhyder râse aspru, fără a crede. Gina simțea că-și iese din fire. În fond, mărturia lui validase anularea.

— Când ai descoperit că încă mai eram căsătoriți legal, ar fi trebuit să iei legătura cu mine, îl acuză ea, preluând ofensiva. Ți-aș fi acordat bucuroasă divorțul.

— Pentru cât ? izbucni el cu violență.

— Bani ! Întotdeauna se ajunge la bani cu tine, nu ? se răsti Gina.

— Tu ai început. Rhyder stătea în fața ei cu mâinile în șolduri, privind-o cu răceală. Tu ești cea care a avut ideea de a stabili un preț pentru anulare. A fost propunerea ta, nu a mea.

— Nu, n-a fost, negă ea calmă, sigură pe adevărul celor spuse. Tu ai fost cel care a pomenit primul banii.

– Este o minciună !

Gina își ridică bărbia, întâlnind dispreţul albastru al privirii lui.

– Te-am auzit vorbind cu Pete pe terasă în dimineaţa după ce ne căsătorisem. Spuneai că ai fi plătit oricât să nu te însori cu mine. Cuvintele umilitoare erau gravate în memoria ei. Şi că ai scrie un cec pentru orice sumă ca să te descotorosești de mine. După toate acele lucruri degradante pe care i le-ai spus lui Pete despre mine, chiar crezi într-adevăr că aș mai fi vrut să rămân căsătorită cu tine ? întrebă ea cu amărăciune.

– Nu m-ai urât așa de tare ca să nu vrei să-mi iei banii, îi aminti el cu aroganță.

– Da, i-am luat, recunoscu Gina, respirând greu. Tu nu puteai înțelege nimic care să nu fie măsurat în bani. Dar asta nu i-a reabilitat onoarea bunicului meu pentru că îl umpluse de rușine comportarea mea. Și a gândit că greșise în privința mea. De aceea a murit, din cauza ta. El mă voia căsătorită și fericită, la fel de fericită cum fusese el cu bunica mea. Chinul îi strangula vocea. Cum puteam fi fericită cu tine când continuai să mă numești o mucoasă și o mireasă-copil ?

Pentru o clipă, ea avu puterea să fugă, dar mâinile lui o prinseră, apucând-o de șolduri și forțând-o să rămână pe loc. Încercă să i le dea la o parte, dar el o ținea strâns.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cum crezi că m-am simţit eu ? întrebă el supărat. Aveai doar șaisprezece ani ! Eu eram un adult, presupunând a poseda o oarecare cantitate de decență. Știi cât de dezgustător a fost să descopăr că nu mă puteam stăpâni să pun mâinile pe o fată inocentă ? M-ai

vânat — tu ştii asta. Cu tine a fost aproape un joc. M-ai invitat să te sărut, să fac dragoste cu tine, ştiind doar pe jumătate despre ce era vorba.

Obrajii ei se înroşiră la cuvintele lui, conştientă cu ruşine că acesta era adevărul. Mâinile lui îi ardeau şoldurile, amintindu-i că chiar şi acum atingerea lui o putea înflăcăra de dorinţă.

— Dar nu erai prima fată care mă urmărea, Gina. Ca şi cum îi citea gândurile, mâinile lui o strânseră mai tare, trăgând-o mai aproape de el. Pe celelalte le-am ignorat foarte uşor. Cu tine a fost imposibil. Continuam să-mi reamintesc că eram bărbatul adult, cel care nu trebuia să lase lucrurile să-i scape din mâini. Niciodată n-am simţit vreo pudoare sau consideraţie pentru vârsta ta fragedă, ci doar poftă carnală.

Mâinile lui alunecară pe mijlocul ei, îmbrăţişând-o o secundă, în timp ce pulsul ei alerga la vederea luminii întunecate din ochii lui. Era prizonieră de bunăvoie a acestei atingeri, lăsându-se să fie trasă spre el. Tăria trupului lui musculos o sprijini când ea se rezemă de el.

Capul ei brunet era dat pe spate ca să-l privească în faţă. Fierbinţeala respiraţiei lui îi încălzea obrajii. Sub mâna ei, stând pe pieptul lui, îi simţea bătăile inimii, la fel de puternice ca şi bătăile propriei sale inimi.

— Singurul lucru care s-a schimbat în nouă ani, rosti Rhyder rar, ochii lui îndreptându-şi atenţia asupra buzelor ei, este că acum eşti o femeie. Orice altceva este la fel. Ai crede că după tot acest timp aş descoperi că n-aş vrea să fac dragoste cu tine. Dar vreau.

– Rhyder, nu...

El îi acoperi buzele cu ale sale. Acestea se desfăcură din propria lor voință, invitând gura lui la o cercetare înnebunitoare. El devoră dulceața lor timp de minute vrăjite, apoi trecu spre lobul sensibil al urechii.

– Te rog, nu face asta, murmură Gina, lipsindu-i puterea să reziste și știind că se va urî pentru că fusese atât de slabă, așa că se ruga de el în speranța că va avea decența să se oprească.

– Știi că mă vrei și tu, răspunse el satisfăcut, sigur de puterea ce o avea asupra ei.

– Pete și Justin pot veni în orice clipă, protestă ea în timp ce se lupta cu valurile de plăcere senzuală ce o copleșeau.

– Nu, nu vor veni. Rhyder își lipi buzele de colțul gurii ei. Singura întâlnire pe care am planificat-o a fost între tine și mine.

CAPITOLUL VIII

Gina se răsuci uşor ca să scape de focul buzelor lui, mintea ei fiind deja ameţită de căldura lor.

— Dar spuneai... murmură ea uimită.

— ... că am vrut să aranjez o întâlnire pentru astă-seară. N-am spus nimănui să vină în afară de tine, termină Rhyder.

Degetele lui mângâietoare îi dădură la o parte gulerul bluzei în timp ce-i căuta zona sensibilă de la scobitura gâtului. Gura lui îi transmitea fiori prin tot trupul.

— Nu-i cinstit, protestă ea, deşi dorinţe primitive o făceau să se supună.

Era lipită strâns de contururile trupului lui. Era imposibil să nu-şi dea seama de nevoia lui pentru ea, asta intensificându-i chinul. Rhyder îi prinse bărbia şi i-o ridică pentru a o privi adânc în ochi.

— Ce este cinstit, Gina ? întrebă el cu o voce răguşită de dorinţă, mesajul său nerostit făcând-o să se înfioare. A fost corect să mă hăituieşti vreme de nouă ani ? Au fost cinstite aceste ultime zile, să te văd şi să n-am niciodată ocazia să te ating, să descopăr dacă focul din sufletul meu era pentru o fantomă sau o femeie ?

Trăsăturile lui erau hotărâte. Nu exista cale de întoarcere pentru Rhyder. Gina văzu asta când inima ei tresări la frumusețea aspră a feței lui, atât de puternică și atât de bărbătească.

– M-ai păcălit, o forță mintea ei să murmure în timp ce-și continua războiul cu emoțiile sale.

Albastrul de cobalt al ochilor lui arzători și impunători, îi susțineau privirea fără efort, în timp ce mâna îi părăsi bărbia ca să ajute cealaltă mână să-i dea jos bluza de pe umeri, aruncând-o pe podea.

– Da, te-am păcălit, încuviință el. Degete cercetătoare îi lăsară brațul pentru a găsi fermoarul de la tunică. Un deget se plimbă de-a lungul șirei spinării ei când îl desfăcu. Mângâierea senzuală răvăși simțurile Ginei. Trebuia să te văd astă seară. Nu mai puteam aștepta. Dacă n-ai fi venit aș fi venit la apartamentul tău și ți-aș fi spart ușa. M-ai urât în urmă cu nouă ani fiindcă ți-am luat inocența, și m-ai blestemat pentru moartea bunicului tău. Ce diferență este acum dacă adaug pe listă un alt motiv pentru a mă uri ?

Mâinile lui se strecurară sub materialul tunicii și începură s-o tragă în sus. Gina se opuse slab mișcărilor lui, dar atingerea lui era arzătoare pe pielea ei goală.

– Nu ! protestă ea chiar când el reuși.

Rhyder o ridică pe vârfuri, îngropându-și gura în șanțul dintre sânii ei, aflat acum la vedere. O mână o mângâia lângă cupa de dantelă a sutienului. Gina fu cuprinsă de o fierbințeală nebună.

– Arunci o vrajă prea puternică, Vrăjitoarea mării, șopti el dând-o pe spate pentru a-i putea urmări curba sânului cu gura lui umedă.

Dar magia lui era ceea care o ținea prinsă în vraja lui pe Gina. Brațele ei se strecurară spre gâtul lui ca să-și înfigă degetele în părul lui negru ca abanosul.

Cu surprindere, ea se auzi zicând :

— Asta nu-i cinstit.

Rhyder o ridică în brațe.

— Ești soția mea, Gina, rosti el răgușit, uitându-se la ea. Îmi aparții.

În inima ei, ea știa că el avea dreptate și-și lăsă buzele să-i spună acest lucru când capul lui coborî să pună stăpânire pe ele. Forța lui era un lucru de adorat și nu să i te opui, chiar simbolic.

*

* *

O senzație de răceală o trezi pe Gina în dimineața următoare. Se întoarse să-l caute pe Rhyder și să se cuibărească lângă căldura lui, dar el nu era acolo. Strălucirea care-i radia din ochi fu micșorată de această descoperire. Se ridică în șezut, nefiind în stare să-și gonească sentimentul de coșmar pentru ce i se întâmplase înainte.

Hainele ei erau ordonat împăturite și zăceau pe spătarul unui scaun. Precis nu acolo fuseseră lăsate. Se strecură de sub cuvertură ca să se îmbrace, cu o mișcare grăbită. Când începu să-și tragă peste cap tunica stacojie, auzi sunet de voci în altă parte a apartamentului. Pentru un moment, fu paralizată de senzația de „déjà vu".

Aproape împotriva voinței sale, Gina fu atrasă spre ușa dormitorului ce dădea spre holul exterior, cu bluza în mână. Ezitând, crăpă ușa cu o mână tremurătoare, suficient ca să audă vocile.

– Sper că ştii ce faci. La auzul vocii lui Pete, stomacul Ginei se strânse dureros.

– Ştiu exact ce fac, îl asigură Rhyder cu o uşoară aroganţă în voce. Tu aranjează doar partea legală.

– Din cele ce mi-ai spus despre Justin şi după ce am văzut cu ochii mei, ştiu că n-o să-i placă acest lucru, replică Pete, neconvins.

– Nu trebuie să-i placă. Trebuie să accepte pur şi simplu, spuse Rhyder plin de sine.

– Nu te cam grăbeşti ? Scepticismul lui Pete nu dispăruse. Nici măcar n-ai vorbit încă cu Gina, sau aşa mi-ai spus.

– După noaptea trecută, cred că pot garanta cooperarea ei. În vocea lui Rhyder se ghicea un zâmbet, dar asta n-o bucură pe Gina. O scuturâ un tremur de durere. Trebuie să-i telefonez tatălui meu să-i spun noutatea.

– Dumnezeule, dar încă nu este definitivat ! veni protestul.

– Este doar o chestiune de timp şi de câteva semnături pe o bucată de hârtie, înlătură Rhyder vorbele de avertisment ale prietenului său.

– Mda, bine, încuviinţă Pete pe un ton dezaprobator, adăugând cu un oftat : Vorbim mai târziu.

Se închise o uşă şi Gina ghici că Pete părăsise apartamentul. Închise repede uşa, lăsând să cadă clanţa uşor pentru a nu da de bănuit că trăsese cu urechea. Se îndreptă repede spre mijlocul camerei, inima bătându-i cu putere gândindu-se la faptul că Rhyder se folosea din nou de ea.

De data aceasta el o făcuse în dublu scop – să-şi satisfacă poftele pe care Gina încă i le trezea, şi s-o prindă în cursă cu dragostea pe care el sigur

ştia că ea i-o poartă, şi s-o convingă să-l lămurească pe Justin să fie de acord cu condiţiile lui Rhyder în privinţa tranzacţiei.

Paşi se apropiară de dormitor. Cu spatele la uşă, Gina-şi trase repede tunica peste cap. Simţi privirea lui aţintită asupra ei. Pentru o fracţiune de secundă nu se putu mişca, într-atât de mângâietoare era senzaţia. Îşi reveni şi-şi duse mâinile la spate ca să-şi tragă fermoarul.

— Speram că mai eşti în pat, murmură Rhyder lângă vena ei care pulsa.

— Îmi pare bine că nu sunt. Vocea ei tremură când el găsi un punct sensibil. Şi aşa am dormit prea mult.

— Abia este ora nouă. El o întoarse în braţele lui. Mintea Ginei voia să reziste, dar trupul n-o asculta. Privirea albastră a ochilor lui strălucitori o făcu să i se înmoaie picioarele. Nu este o oră indecentă să fii încă în pat.

— Tu eşti în picioare, accentuă ea, coborându-şi privirea spre gulerul cămăşii lui, sclipitor de albă lângă bronzul de mahon, şi îmbrăcat.

— Nu de bunăvoie. Braţele lui o traseră mai aproape de el. Pete s-a oprit pe aici devreme pentru unele treburi, îi explică el. Dacă aş fi ştiut, aş fi atârnat la uşa apartamentului un afiş cu „Nu deranjaţi" şi n-ar mai fi avut loc această discuţie.

— Sunt bucuroasă că n-ai atârnat afişul. Mâinile ei stăteau pe pieptul lui musculos, creând o uşoară distanţă pentru siguranţa simţurilor ei.

Gina era chinuitor de conştientă că dacă n-ar fi venit Pete, n-ar fi aflat despre felul în care Rhyder intenţiona să abuzeze de dragostea ei pentru el.

Pentru a doua oară în viața ei, era pe cale să se facă de râs în fața lui.

– De ce ? El își dădu capul pe spate ca să-i vadă mai bine fața.

– Pentru că am treabă la birou. Sunt o fată muncitoare, îți amintești ? Gina se străduí să pară veselă.

– La dracu' cu serviciul ! Rhyder îi apucă bărbia, ridicând-o.

Gura lui se închise peste a ei cu o ușurință expertă, insistentă. Fiorul de gheață care o străbătea nu-i cuprinsese inima și ea se trezi răspunzând tehnicii fără cusur a sărutului lui. Brațele lui o strângeau s-o zdrobească.

Era un maestru în arta seducției și dragostea Ginei o făcea și mai vulnerabilă în fața artei lui. Se luptă cu valurile de extaz care-i copleșeau simțurile și ieși la suprafață din sărutul lui, răsuflând răvășită când reuși să pună câțiva centimetri de siguranță între ei.

– Trebuie să mă duc la birou, insistă ea, uitându-se la buzunarul cămășii lui, conștientă de respirația lui agitată.

Un braț încă îi încercuia mijlocul în timp ce cealaltă mână a lui rămânea pe piept, mângâind-o chiar lângă sân. Capul lui era aplecat spre al ei, răsuflarea lui caldă stârnindu-i părul de lângă tâmple.

– Dă telefon și spune-le că vei întârzia, o instrui Rhyder cu o voce răgușită de dorință.

Gina tremură la mesajul acestei voci.

– Nu pot face asta. Își plecă genele ca să ascundă răspunsul contradictoriu al inimii ei.

Simțind că hotărârea ei oscila, el își plecă fața

şi mai mult, respirând uşor în urechea ei şi făcând-o să-i furnice carnea.

– De ce nu ?

Cu ultimul dram de voinţă, ea se smulse de lângă Rhyder, fără a se opri până când nu se îndepărtă cu câţiva paşi. Norocul o îndreptase spre scaunul unde îi era bluza.

– Mă îndoiesc că clienţii mei ar înţelege motivul pentru care întârzii, răspunse ea în cele din urmă la întrebarea lui.

– De ce să le spui ? Vocea lui joasă era mângâietoare.

Dar Gina era destul de departe ca să reziste tentaţiei, altfel se îndoia c-ar fi avut tăria să-i reziste lui Rhyder dacă el ar fi trecut la acţiune.

– Nu se pune problema să le spun.

Ea luă bluza şi şi-o puse pe braţ. Se îndreptă spre uşă nefiind în stare să se uite la patul desfăcut sau la Rhyder. Era deja prea conştientă de curentul de senzualitate care plutea prin cameră.

– Ei consideră programările la mine de importanţă vitală. El nu făcu nici o încercare s-o oprească atunci când ea trecu prin uşă, ci doar se întoarse s-o urmeze. Nu-i pot amâna doar pentru că... Gina se împiedică în cuvintele care ar fi rostit clar motivul.

– ... fiindcă vreau să fac dragoste cu tine, termină Rhyder pentru ea.

Privirea superioară pe care ea i-o aruncă peste umăr ricoşă altundeva la strălucirea cunoscătoare din ochii lui. O uşoară roşeaţă îi coloră obrajii. Era conştient de puterea lui asupra ei, şi ea-i dăduse această putere lăsându-l să vadă profunzimea dragostei ei noaptea trecută.

Nu era de mirare că el fusese atât de sigur, când vorbise cu Pete, că putea obține de la ea orice voia. Și ar fi putut dacă ea n-ar fi auzit conversația.

– Da, asta este, recunoscu ea, pașii purtând-o spre camera de zi. Localiză servieta aproape instantaneu. Motivul este un pic egoist.

– Egoist, repetă Rhyder. Privirea lui nu o părăsi nici o clipă când ea-și trase servieta. Acum el era între ea și ușa de la apartament. După nouă ani nu cred c-ar putea fi descris ca egoism.

– Poate că nu, cedă ea, deși știa că motivele lui erau pur egoiste.

Când o porni să treacă pe lângă el, Rhyder îi prinse mâna liberă de încheietură. Ea se opri, nu din cauza strânsorii mâinii lui, ci din cauza atingerii lui care avea puterea să-i înmoaie picioarele. Inima i se zbătea sub albastrul strălucitor al ochilor lui.

– Sunt o grămadă de avocați în firma pentru care lucrezi, Gina. Lasă-l pe unul dintre ei să se descurce cu programările care nu pot fi amânate, sugeră el.

– Nu pot face ce-mi ceri, scuturâ ea din cap.

– Dacă erai bolnavă, cineva ar fi trebuit să-ți preia clienții. Sau dacă ar fi fost o urgență de familie. Sunt soțul tău, Gina, și am nevoie disperată de tine, spuse Rhyder ușor, dar nu cu mai puțin înțeles când îi întoarse mâna în sus și-i sărută banda de aur de pe al treilea deget, inelul pe care el îl pusese acolo.

Gura lui puse stăpânire pe a ei, desfăcându-i buzele într-o cerere flămândă. Gina era pierdută sub forța care exploda a pasiunii lui. La supunerea ei, el îi lăsă brațul și mâinile lui mângâietoare făcură

să i se topească trupul așa cum flacăra topește ceara.

Deși supunerea ei era completă, Gina nu dădu drumul servietei, agățându-se de ea de parcă era vorba de respectul ei față de sine.

— Gina, dă telefon la birou și spune-le că nu te vei duce. Toată ziua, ordonă Rhyder lângă pieptul ei.

Capul ei era dat pe spate, permițând accesul lui la punctele sensibile ce se aflau de-a lungul gâtului. Își zări inelul de cununie, de pe deget.

Nedând atenție ordinului lui, ea întrebă :

— Le-ai vorbit vreodată părinților tăi de mine ?

Întrebarea neașteptată făcu să se ridice capul lui brunet. O încruntare curioasă îi brăzda fruntea în timp ce ochii lui deveniră atenți.

— Bineînțeles că le-am vorbit, răspunse el în timp ce pe buze îi apăru un zâmbet viclean. Este o întrebare ciudată. Ce te-a făcut să mă întrebi ?

— Nu știu, șopti Gina. Bănuiesc că mă întrebam dacă nu sunt o fantomă din dulapul familiei tale.

El își plecă fața spre buzele ei desfăcute.

— Nici o fantomă din dulapul nostru nu este atât de frumoasă.

Gura lui abia o atinsese pe a ei când sună telefonul. Rhyder înjură în surdină din cauza întreruperii. Continuând s-o țină de mijloc, se duse să răspundă la telefon, trăgând-o cu el.

Gina era destul de aproape ca să audă vocea operatoarei.

— Aveți legătura acum.

Era tatăl lui. Ea știu imediat, amintindu-și discuția lui cu Pete, că el făcuse o comandă să vor-

bească cu tatăl lui. Şi ştia că nu avea calmul să-l asculte pe Rhyder relatându-i tatălui său ştirea că era pe cale să încheie târgul cu proprietatea pe care Justin o vindea.

Nu când el va trebui să-şi disimuleze cuvintele ca ea să nu ghicească rolul pe care el intenţiona s-o facă să-l joace. Cu fermitate, începu să se strecoare din mâinile lui.

— Bună, tată, spuse Rhyder. Aşteaptă un pic. Puse mâna peste receptor şi se întoarse către Gina. Ce faci ?

— Mă duc la serviciu, spuse ea.

— Am uitat ce încăpăţânată eşti, zâmbi el supărat, dar privirea lui alunecă spre receptorul din mână.

— Am multă treabă, insistă Gina, profitând de faptul că el era împărţit între dorinţa de a vorbi singur cu tatăl lui şi de a o face pe ea să rămână cu el. Se uită la telefonul din mâna lui. Şi tu ai.

El îi aruncă o privire lungă, grea, apoi dădu din cap.

— Bine, ne vedem diseară. Te voi lua de la biroul tău.

— Nu-i nevoie. Am propria mea maşină, răspunse ea, dându-i a înţelege că era de acord să-l vadă diseară. De fapt, n-avea intenţia să facă acest lucru. Nu putea risca.

Când se întoarse să se retragă, el îi prinse mâna, spunând :

— Dacă ai de gând să mă faci să lucrez toată ziua şi pe mine, cel puţin sărută-mă de la revedere.

Ezitând, Gina se răsuci pe călcâie, atingându-i buzele pentru o clipă caldă dar scurtă. Era mai mult un adio şi asta-i sfâşia inima Ginei. Se îndepărtă

repede, ca el să n-o poată ajunge.

Rhyder chicoti încet :

— O să-mi plătești pentru asta diseară, o avertiză el pentru rapiditatea sărutului. Apoi zâmbetul îi dispăru din ochi. Serios, Gina, avem o grămadă de lucruri de discutat și o grămadă de timp de recuperat.

Gina ghici că printre acele lucruri ce trebuiau discutate se vor afla și condițiile de vânzare ale lui Justin. Zâmbi vag ca răspuns la cele spuse de el și se grăbi către ușă. Înainte de a ajunge la aceasta, îl auzi pe Rhyder vorbind la telefon.

— Scuză-mă că te-am făcut să aștepți, tată, dar Gina era aici... Da, tocmai pleacă...

Restul conversației îi scăpă Ginei când ieși în coridor și închise ușa după ea. Abia când era în stradă își dădu seama că nu avea nici un mijloc de transport. Mașina ei era încă parcată lângă biroul ei.

Când ajunse la birou, se simțea într-un fel mai bine după lunga plimbare. Durerea din inimă nu fusese rezolvată, dar hotărârea ei de a nu-l lăsa pe Rhyder s-o folosească se întărise. În timpul zilei Justin îi telefonă de două ori, de fiecare dată insistând că era ceva urgent, dar Gina nu acceptă convorbirile.

Cu câteva minute înainte de ora cinci, Gina se grăbi să iasă din clădirea biroului. În ciuda faptului că-l asigurase pe Rhyder că nu era nevoie să vină s-o ia, îi era teamă ca el să n-o aștepte. Alergă la mașina ei fără ca cineva să încerce s-o oprească.

Planurile ei erau bine gândite și era sigură de reușită, dar nu simțea nici o senzație de triumf când ajunse la clădirea cu apartamentul ei. Îl iubea și

voia dragostea lui, dar să fie folosită era mai mult decât putea suporta. Mândria aceasta o moștenise de la bunicul ei.

Melancolia îi încetini pașii când se apropie de ușa apartamentului și scotoci în poșetă după chei. Băgă cheia în broască, o întoarse și împinse dar ușa nu se mișcă. Încercă din nou fără succes, apoi controlă încă o dată dacă nu se oprise din întâmplare la o altă ușă.

Era apartamentul ei, dar cheia nu mergea în broască. Se asigură că nu era o cheie greșită, dar nu era.

Nedumerită, se duse în partea centrală a clădirii unde era administratoarea. Bătu la ușa care se deschise cu un scârțâit, dar lanțul de siguranță nu fu dat la o parte. Gina îi zâmbi politicos femeii care se uita la ea.

— Îmi pare rău că vă deranjez, doamnă Powell, dar cheia mea nu merge în broască. V-ați putea folosi de dublura dumneavoastră ca să intru în apartamentul meu ? îi ceru ea.

Lanțul de siguranță rămase la locul lui în timp ce femeia se uită la Gina prin lentilele groase ale ochelarilor săi, încercând s-o ia de undeva. Expresia severă a feței acesteia se îmblânzi ușor a recunoaștere.

— Bineînțeles că cheia dumneavoastră nu merge, declară femeia în vârstă. Deja a venit omul să schimbe încuietoarea.

O sprânceană i se arcui surprinsă, apoi Gina oftă. Presupunea că anunțul îi fusese pus în cutia de scrisori, dar ea nu-și mai controlase poșta de câteva zile. Singurele dăți când primea corespon-

denţă de o oarecare importanţă erau la întâi ale lunii, când primea facturile.

N-avea rude apropiate de când îi murise bunicul şi corespondenţa cu prietenele ei de la şcoală luase sfârşit de mult. Broasca fusese probabil schimbată ca un fel de precauţie.

— Îmi puteţi da noul set de chei ? întrebă ea răbdătoare.

— De ce ? vru să ştie femeia, îndreptându-şi uşor umerii încovoiaţi.

— Să intru în apartamentul meu, bineînţeles, replică Gina, râzând fără a-i veni a crede la întrebarea ei.

— N-ar fi nici un motiv să vi le dau. Nu mai există nimic care să vă aparţină, declară doamna Powell.

— Ce ? O încruntătură de mirare apăru pe faţa Ginei când încercă să pătrundă înţelesul cuvintelor misterioase.

— Totul este împachetat şi dus. N-a mai rămas nimic din ceea ce este al dumneavoastră, repetă femeia mai tare, de parcă Gina era surdă.

— Dus unde ? întrebă Gina.

— Ei bine, drăguţo, dumneata ar trebui să fii cea care ştie. Nu este treaba mea, dădu din cap femeia.

— Dar eu nu ştiu, răspunse Gina simţind că-şi pierde răbdarea. Dacă cineva mi-a luat lucrurile, a fost fără permisiunea mea. Mă lăsaţi să intru, doamnă Powell, sau dau telefon la poliţie ?

— Poliţie ? De ce să le telefonezi ? se încruntă femeia. Nu s-a furat nimic. Soţul dumitale a supravegheat chiar el împachetarea.

– Soțul meu ? suflă Gina uimită. Dintr-o dată totul devenea foarte clar.

– Da, soțul dumitale. Doar nu credeai c-aș fi lăsat pe oricine să intre să-ți ia lucrurile ? pufni indignată doamna Powell.

– Sigur că nu, încuviință Gina bombănind, cu buzele strânse de supărare.

– I-am explicat soțului dumitale că încă mai ai patru luni în contract și este nevoie să anunți cu o lună înainte plecarea, continuă femeia. El a plătit pentru restul contractului și a mai adăugat și pentru încă o lună de închiriere. A avut grijă de toate în locul dumitale.

– Da, înțeleg, încuviință Gina posomorâtă.

– Dacă mai este ceva... Se făcu o pauză prin care femeia indica faptul că Gina îi consuma timpul.

– Nu. Nu mai este nimic altceva, încuviință Gina după o scurtă ezitare. Îmi pare rău că v-am deranjat, doamnă Powell.

– E-n regulă. Ușa începu să se închidă, dar se deschise din nou când administratoarea adăugă după ce se mai gândise : Și felicitări. Ai un bărbat pe cinste.

Gina nu răspunse, când se răsuci pe călcâie supărarea începând s-o părăsească. Trebuia să-și descarce furia pe Rhyder ! Se duse repede la mașina ei.

CAPITOLUL IX

Gina era plină de o furie rece când se opri în fața ușii de la apartamentul lui Rhyder. Ciocănitul ei sacadat răsuna ca un ecou al bătăilor inimii sale. În câteva secunde, ușa se dădu în lături și Rhyder se afla în fața ei. Un zâmbet amuzat era întipărit pe trăsăturile lui aspre.

— Era timpul să apari, declară el cu căldură, prinzându-i brațul și trăgând-o înăuntru. Eram pe cale să trimit o echipă de căutare după tine.

Închizând ușa, el porni s-o cuprindă în îmbrățișarea lui. Gina rezistă țeapănă, temperamentul ei în fierbere lăsând-o imună la atingerea lui posesivă.

— Unde ai crezut că m-aș putea duce ? Întrebarea țâșni ca o acuzație făcându-l ca zâmbetul să-i dispară. Te-ai asigurat că n-am unde să mă duc !

O frântură de zâmbet rămânea în albastrul strălucitor al ochilor lui, făcându-i să se încrețească la colțuri când o privi adânc în ochii ei verzi. Mâinile care-i țineau umerii n-o forțară să vină mai aproape de el, dar nici nu-i dădură drumul.

— Ultima dată când am văzut această culoare la ocean, acesta se pregătea de furtună, comentă Rhyder referindu-se la tenta de turbulență a verdelui din ochii ei. Ai avut o zi grea ?

Gina răsuflă cu zgomot, înfuriată că el făcea pe prostul şi se prefăcea că nu ştie. N-o să-şi mai bată joc de ea nici măcar o secundă. Ştia foarte bine de ce era ea furioasă !

– Vreau să ştiu unde sunt lucrurile din apartamentul meu, îi ceru ea.

– Hainele tale sunt în dormitor. Sunt câteva cutii în camera de serviciu, cu care n-am ştiut ce vrei să faci, şi mobila am depozitat-o, răspunse Rhyder cu nonşalanţă.

– Cine ţi-a dat dreptul să procedezi aşa cu lucrurile mele ? îl sfidă Gina, înfuriată la culme că el putea recunoaşte cu atâta calm ce făcuse.

– Deci de aceea erai aşa de supărată. Zâmbi uşor. Mâinile lui începură încet să-i maseze umerii şi braţele cu o mişcare mângâietoare în timp ce privirea lui se plimba posesivă pe faţa ei, cu un luciu de dorinţă în ochi. Probabil ar fi trebuit să te înştiinţez, cedă el, dar am vrut să-ţi fac o surpriză.

– Să-mi faci o surpriză ! se înăbuşi Gina la îndrăzneala lui.

– Ştiu din experienţă că femeilor le trebuie o eternitate să îşi sorteze şi împacheteze lucrurile ca să se mute şi repetă întregul proces când vine timpul să despacheteze. Experienţă căpătată din observarea surorii şi mamei mele, adăugă el ca şi cum voia s-o asigure că nu mai ajutase o altă femeie să se mute. Am hotărât că dacă ţi-aş spune c-am recurs la o companie pentru mutat, ai fi fost acolo frământându-te şi ar fi durat de două ori mai mult. Acum totul s-a consumat şi nu mai trebuie să te preocupe asta.

– Ei bine, telefonează preţioasei tale companii şi du-mi totul înapoi ! izbucni ea.

Privirea lui se îngustă.

– Ai de gând să-ţi păstrezi o reşedinţă separată ?

– O reşedinţă permanent separată de tine ! declară Gina şi i se smuci din mână ca să-i demonstreze hotărârea ei de a nu face parte din viaţa lui.

Rhyder nu încercă să restabilească iar contactul fizic cu ea, dar în atitudinea lui rămăsese un soi de ameninţare care indica faptul că în orice moment el se putea răzgândi şi ataca. Atmosfera era încărcată între ei, de-a lungul spinării ei coborând fiori de încordare.

– Cred c-ar fi bine să-mi explici această remarcă, rosti el pe o voce periculos de liniştită.

– Nu văd ce este de explicat, ripostă ea provocatoare. Credeam că a fost perfect clar. Am de gând să locuiesc în apartamentul meu şi tu o să locuieşti oriunde doreşti. Tactica ta de a-mi anula contractul de închiriere şi de a-mi muta lucrurile nu ţine.

– Ţi-am spus, am încercat să fiu atent. Am vrut să avem mai mult timp împreună, în loc să petrecem jumătate din el mutându-te aici.

Gina-şi dădu capul pe spate într-o sfidare arogantă.

– Când am spus eu vreodată că intenţionez să trăiesc cu tine ?

Expresia lui se înăspri.

– N-ai spus-o în cuvinte, recunoscu el, dar astă-noapte gesturile tale au vorbit în locul tău.

– Ai presupus greşit ! se înflăcără ea.

– Încerci să mă convingi că n-ai vrut să rămâi cu mine astă-noapte ? Că te-am forţat ? Buzele lui se strâmbară cinic.

Obrajii ei se înroşiră când replică furioasă :

– Nu, nu încerc ! Dar niciodată n-am dat vreun semn că voiam să fie un aranjament permanent !

– Eşti nevasta mea ! se răsti Rhyder. Îmi aparţii !

– Eu sunt Gina Gaynes şi nu aparţin nimănui în afară de mine însămi !

Pretenţia lui arogantă de posesiune o incita să nege că vreo parte a ei îi aparţinea lui, chiar dacă ştia că-i dăduse inima.

– La naiba, murmură el în surdină. Ştiam că n-ar fi trebuit să te las să pleci azi-dimineaţă.

Cuvintele abia îi ieşiseră din gură când mâna lui se strecură să-i prindă încheietura cu iuţeala unei cobre. Reacţia ei fu prea înceată ca să-l evite. Rhyder o trase cu violenţă spre el. În apărare, braţul Ginei se smuci, mâna ei aterizând pe obrazul lui. Contactul puternic o făcu să simtă un val de durere alergându-i prin braţ.

Instantaneu el îi prinse mâna care-l lovise şi i-o răsuci la spate pentru a o zdrobi de pieptul lui. Faţa îi era întunecată de furie când se uită la faţa ei albită.

– De câte ori crezi că mă poţi pălmui fără să fii pedepsită ? şuieră el.

Gina se încordă şi se răsuci pentru a se elibera, temându-se de pedeapsa lui. El o ţintui lângă el în timp ce degetele lui i se înfipseră în părul negru, trăgându-l din rădăcini până când durerea o forţă pe Gina să rămână nemişcată. Durerea abia i se uşurase când buzele ei fură zdrobite de gura lui plină de răzbunare.

Revoltându-se sub asaltul lui agresiv, Gina încercă să se lupte, dar asta nu servi decât să alimenteze furia lui. Curând plămânii ei fură lipsiţi de

aer din cauza strânsorii lui puternice. Sărutul lui sufocant o împiedica să respire. Simţi că i se face negru în faţa ochilor. Rigiditatea trupului, care era ultimul ei gest de rezistenţă, se înmuie împreună cu puterile care o părăseau.

Cu ultimul bastion al rezistenţei ei cucerit, Rhyder începu să-şi guste victoria, căutându-i neastâmpărat dulceaţa buzelor, afundându-se în gingăşia acestora. Focul devastator al sărutului său, aprinse începutul timid al unui răspuns.

Degetele înfipte în păr nu-i mai provocau durere. Înainte ca Gina să se trezească răspunzând de bunăvoie cererii flămânde a pasiunii lui, se dezlipi de buzele tari, bărbăteşti.

— Lasă-mă ! Chinuindu-se să respire, vocea ei era gâfâită şi joasă. Sau intenţionezi să-ţi exerciţi drepturile tale de soţ violându-mă ? Faţa ei era întoarsă la distanţă de a lui.

— Să te ia naiba, Gina ! El lăsă să-i iasă aerul din plămâni cu violenţă lângă curba arcuită a gâtului ei. Întotdeauna reuşeşti să mă faci să mă dispreţuiesc pentru felul în care simt, şi jumătate din timp nu fac decât să răspund invitaţiilor tale.

— Lasă-mă, repetă ea, dându-şi seama că el spunea adevărul.

Simţurile ei protestau din cauza parfumului bărbătesc care o învăluia şi a atingerii trupului bărbătesc apăsat de al ei. Rhyder ridică puţin capul pentru a-i studia profilul întors, căldura umedă a respiraţiei lui mângâindu-i obrazul şi pielea sensibilă de pe gât.

— Cum, Gina ? întrebă el cu o voce răguşită. Cum să te las să pleci ? Nu pot ! Nu încă.

Nu ! strigă inima ei îndurerată, nu putea să-i dea drumul până când nu-şi va fi îndeplinit obiectivul, acela de a cumpăra proprietatea în condiţiile lui şi nu ale lui Justin. De aceea avea nevoie de ea. În timpul acesta o va folosi ca să-şi satisfacă poftele pe care ea i le trezea. Şi asta nu era suficient. Acest aranjament o va distruge complet.

O cuprinse o oboseală extremă. Gina se luptă cu sine, aşa cum se lupta cu văpăile emoţionale ale dragostei sale pentru Rhyder. Ambele puteau, mult prea uşor, să se transforme în arme împotriva ei. Se încordă în braţele lui.

— Nu mă poţi ţine prizonieră, declară ea cu o voce joasă pentru a-şi ascunde oboseala.

— De ce nu ? o ironiză el răutăcios. Timp de nouă ani amintirea ta m-a ţinut prizonierul ei. Acum ţin în braţe realitatea. Pot simţi bătăile inimii, căldura trupului, moliciunea cărnii tale lângă a mea. De ce ar trebui doar să-mi amintesc, când pot avea ce este al meu ?

— Nu sunt a ta şi niciodată nu voi fi, continuă Gina să protesteze, cu urechi surde la vorbele lui de seducţie. Aşa că dă-mi drumul !

Rhyder îi permise să se dea un pas înapoi, ţinându-i braţele cu mâini ferme, pentru a o opri să scape. Asprimea metalică a privirii lui o sfredelea ca o lamă de oţel.

— Nu-ţi dau drumul. Nu până când nu vom vorbi despre asta. Aceste cuvinte erau primul semn că avertismentul ei era luat în serios.

— N-am ce vorbi, spuse ea. Singurul lucru pe care-l vreau de la tine este ca lucrurile care-mi aparţin să se întoarcă la apartamentul meu şi să fiu lăsară în pace, aşa că nu avem nimic de discutat.

— Ba da, avem, ripostă Rhyder cu o voce care nu ceda. O să vorbim despre felul în care te-ai schimbat de azi-dimineaţă şi astă-noapte până acum.

— N-ar avea nici un sens. Oboseala o cuprindea din nou. Era obosită trebuind să se lupte constant pentru a se apăra, atât fizic cât şi psihic.

— Gina... începu Rhyder, mâinile lui întărindu-şi strânsoarea pe braţele ei, de parcă ar fi vrut s-o tragă spre el şi s-o consoleze în braţele sale.

O ciocănitură în uşa de la apartament îi opri mişcarea. Încruntarea i se schimbă în iritare din cauza întreruperii. A doua ciocănitură atrase privirea lui iritată şi Gina scăpă de ochii lui autoritari, câştigând timpul de care avea nevoie pentru a sta ferm pe picioarele ei. Rhyder simţi imediat schimbarea, linia maxilarului său înăsprindu-se.

Lăsă să-i cadă mâinile în lături.

— Noi n-am terminat ! rosti el vehement. Era mai mult o ameninţare decât un avertisment, când o lăsă pe Gina pentru a merge la uşă.

În timp ce în mintea ei se întreba ce va mai urma, simţurile ei îl urmau pe Rhyder, ascultându-i paşii şi deschiderea uşii. Sângele îi îngheţă în vine când îl auzi vorbind cu cel care bătuse în uşă.

— Bună, Justin. Ce doreşti ? Tonul arăta clar că Justin nu era binevenit.

Gina se întoarse încet spre uşă. Ochii ei chinuiţi întâlniră privirea acuzatoare a lui Justin pe care acesta i-o aruncă peste umărul lui Rhyder. Nu arătă nici cea mai mică surprindere văzând-o acolo. Culoarea care mai rămăsese în obrajii ei se duse.

— Mi s-a spus, rosti Justin cu răceală, privirea lui sfredelindu-l pe Rhyder, că aş putea s-o găsesc

pe Gina aici.

Secundele treceau în tăcere, încordarea crescând, în timp ce Rhyder stătea în prag, blocând intrarea lui Justin. Încet, ca un arc ce se destindea, Rhyder păru să se relaxeze şi se dădu la o parte.

— Da, este aici, încuviinţă el, deşi ştia că Justin o putea vedea pe Gina stând la intrarea camerei de zi. Ai vrea să vorbeşti cu ea ?

— Te rog, răspunse Justin ţeapăn şi intră în apartament.

În timp ce închidea uşa, privirea lui Rhyder alunecă peste faţa albă a Ginei, apoi se întoarse la Justin, a cărui atenţie era împărţită între cei doi. Gura lui Rhyder se curbă într-un zâmbet curtenitor şi distant.

— Tocmai îi pregăteam Ginei ceva de băut. Ai vrea şi tu un pahar, Justin ?

Justin era pe punctul de a refuza când se uită la Gina şi se răzgândi.

— Scoth şi apă, acceptă el oferta.

Gina îl privea năucă pe Rhyder, surprinsă că el îl invitase înăuntru pe Justin şi-i oferea de băut. O bănuială îi spuse că iniţial Rhyder vrusese să se descotoroseasă de Justin cât putea de repede, fără a primi cu bucurie întreruperea din partea unui bărbat care era privit ca un posibil rival.

Privirea ei cercetă expresia lui impasibilă pentru a afla un motiv, dar Rhyder abia o privi când trecu pe lângă ea intrând în cameră şi spre băruleţul aşezat în capăt.

Atenţia ei fu forţată să se îndrepte asupra lui Justin. Cu nervii întinşi la maximum, Gina făcu o încercare vagă să zâmbească, căutând să pretindă că situaţia era firească.

— Am încercat să dau de tine toată ziua. Vocea scăzută a lui Justin nu micșora acuzația de constatare.

— Da, știu, recunoscu Gina, adăugând o falsă scuză : îmi pare rău că n-am putut să-ți răspund la telefoane, dar am fost prinsă majoritatea zilei.

Ochii lui căprui străluciră cu neîncredere.

— Înțeleg, spuse Justin posomorât. Ai fost atât de ocupată încât n-ai putut să rupi cinci minute să-mi telefonezi, asta vrei să spui ?

— Da. Agățându-se de minciuna ei, Gina se întoarse să intre în camera de zi.

Pașii ei se încetiniră la vocea furioasă și imperativă a lui Justin.

— N-ai de gând să mă întrebi cum am descoperit că erai aici ?

Poate că furia lui nejustificată sau dorința de a crede că lucrurile erau așa cum păreau o întoarse pe Gina împotriva lui. Orice gând de a-l privi ca pe un aliat al ei împotriva lui Rhyder dispăru la dezaprobarea lui tăcută.

— Cum ai descoperit, Justin ? puse Gina întrebarea pe care o sugerase Justin, cu un calm de gheață.

— M-am dus la apartamentul tău să te caut și femeia care administrează clădirea mi-a spus că te-ai mutat. Soțul tău, accentuă el, ți-a mutat lucrurile.

— Mă gândeam că așa ai aflat că eram aici, răspunse ea plat.

— Nu puteam crede, murmură Justin cu amărăciune. Continuam să-mi spun că acea tâmpită bătrână a înțeles greșit. A trebuit să vin să văd cu ochii mei dacă te întorseseși la el.

– Şi acum eşti aici. Gina-şi înălţă bărbia, palidă şi mândră, de parcă-l îndemna să spună tot ce gândeşte.

– Şi văd. Buzele lui se strânseră.

Gina ştia că-l lăsase intenţionat să creadă că se întorsese la Rhyder, atât prin cuvinte cât şi prin purtare. Dar nu-l putea lăsa să creadă aşa ceva.

– Aparenţele sunt înşelătoare, îşi începu ea explicaţia încordată. Ştiu cum ţi se pare, Justin, dar nu este adevărat.

El îşi lăsă capul pe o parte pentru a o studia.

– Vrei să spui că nu te-ai întors la Rhyder ? o întrebă el precaut.

Când buzele ei se desfăcură fără echivoc ca să-i spună că nu se întorsese, statura înaltă a lui Rhyder apăru lângă ea, răspunzând la întrebare înainte ca Gina să aibă ocazia.

– Asta discutam când ai sosit tu, Justin. Scotch şi apă. Îi oferi lui Justin un pahar cu lichid auriu în care pluteau cuburi de gheaţă.

Ezitând, Justin ridică paharul, luând o înghiţitură mare de scotch ca şi cum sistemul lui nervos avea nevoie să se învioreze. Când se duse la un fotoliu de lângă sofa şi se aşeză, privirea lui supărată îi măsură pe amândoi.

– Lucrurile Ginei sunt aici, spuse Justin pe un ton care necesita clarificare.

– Doar temporar, răspunse Gina.

– Da, sunt aici, interveni Rhyder, făcând să sune de parcă nu vor mai pleca niciodată şi Gina îi aruncă o privire furioasă.

Justin se uita la cuburile de gheaţă din paharul lui.

– Ar fi trebuit să-mi spui, Gina, zise el supărat, în loc să mă lași să cred că-l dispreţuiai.

– Relaţia noastră a fost întotdeauna furtunoasă, răspunse Rhyder la comentariu, când Gina nu reuşi să-şi găsească vocea. S-a întâmplat să ne vezi împreună în momentele noastre cele mai furioase, ca acum.

– Gina mi-a spus că nu sunteţi căsătoriţi, că aţi divorţat. Justin părea pregătit pentru răspunsul lui Rhyder.

– O uşoară exagerare, dădu acesta din umăr. Am fost despărţiţi câţiva ani, aşa că era firesc ca ea să gândească în acest context.

– Şi încă mai gândesc aşa ! izbucni Gina, enervată de modul în care decurgea conversaţia, ca şi cum ea nu era acolo.

Rhyder se uită la ea cu o faţă inflexibilă.

– Asta-i ceva ce vom discuta în particular.

Degetele lui Rhyder îi apucară mâna care ţinea paharul şi o ridicară, ducându-i paharul la buze.

– Bea, îi ordonă el repede, simţind cât de aproape de prăbuşire erau nervii ei.

Pentru o clipă, Gina se opuse ordinului, dar prezenţa tăcută a autorităţii lui o făcu să se supună până la urmă. Băutura îi arse gâtul, sufocând-o, dar asta-i permise să-şi ascundă adevărata cauză a strălucirii ochilor, datorată lacrimilor. Spera doar ca Rhyder să nu fi ghicit motivul din spatele slăbiciunii şi tremurului ei iniţial.

– Şi cu proprietatea mea cum rămâne ? rupse Justin tăcerea.

Gina aproape-l văzu pe Rhyder cum se retrage în spatele unei măşti lipsite de emoţii, care nu dez-

văluia nimic. Aştepta, simţind cum creşte încordarea în ea.

— Depinde, răspunse el rezervat.

— De ce ? insistă Justin.

— De unele probleme. Rhyder nu explică nimic, dar Gina ştia exact ce rămăsese nespus.

O durere nemiloasă o străbătu. Hotărî în această durere să-l facă pe Rhyder să ştie că era la curent cu planurile lui în negocierile cu Justin.

— Ceea ce înseamnă, Justin, interveni ea cu o voce controlată, că depinde de mine şi de ceea ce hotărăsc eu. Nu este corect, Rhyder ? îl provocă ea să nege.

El o studie pentru o clipă tăcută într-o contemplare distantă, ridicându-şi uşor o sprânceană, dar Justin fu acela căruia îi vorbi.

— Da, Gina are dreptate. Răspunsul meu va depinde de hotărârea ei, încuviinţă Rhyder calm.

Nu se aşteptase ca el să recunoască acest lucru.

Justin expiră greoi şi-şi termină băutura din pahar, punându-l pe masă cu un aer de finalitate. Se ridică în picioare, privirea lui căpruie căutându-l pe Rhyder.

— Cât trebuie să aştept pentru răspuns ? întrebă el.

— Gina îmi va da răspunsul ei final în seara asta, într-un fel sau altul, stabili Rhyder privind-o rapid pe Gina. Îl vei avea pe al meu mâine dimineaţă.

Justin încuviinţă drept înţelegere şi acceptare.

— Întrucât am un interes personal cât şi de afaceri în această dispută, ar fi mai bine să plec acum. Şederea mea întârzie procesul, conchise el.

Când se întoarse să plece, Gina își dădu seama că era pe cale de a scăpa ocazia unei escortări sigure din apartamentul lui Rhyder. Se hotărâse. Rhyder știa care era decizia ei, dar spera ca ea să și-o schimbe. Și Gina nu era sigură că-și va putea feri inima de insistențele lui.

Se ridică în picioare în grabă, lăsându-și paharul pe masă și făcând un pas după Justin. Numele lui îi rămase nepronunțat în gât, când mâinile lui Rhyder se înfipseră în carnea gingașă a brațelor ei și-i atrase umerii înapoi la pieptul lui.

— Rămâi. Cuvântul fusese rostit încet lângă ureche, răsuflarea lui caldă răvășindu-i părul.

Hotărârea Ginei se înmuie, supunându-se comenzii lui. Îl lăsă pe Rhyder s-o țină acolo când Justin se opri la ușă ca să se uite înapoi. Privirea morocănoasă din ochii lui căprui părea să incuviințeze că victoria era a lui Rhyder. Prinsă momentan în vraja atingerii lui, Gina nu putea să nege acest lucru.

— De ce l-ai invitat pe Justin să intre ? De ce a trebuit să-l implici direct în asta ? Îl bombarda cu întrebări ca să-l țină la distanță. Și de unde această atitudine civilizată și curtoazie prefăcută când știi că nu le simți.

— Ce ai fi preferat ? întrebă el scurt. Ar fi trebuit să ne insultăm ? Asta voiai ? Voiai să ne vezi bătându-ne pentru tine ?

— Nu, bineînțeles că nu ! riposta Gina, știind că el îi deformase intenționat sensul întrebărilor.

— Bine ! se răsti Rhyder. Pentru că ar fi fost un exercițiu zadarnic. Femeile întotdeauna sfârșesc prin a alege pe cine vor, indiferent de cel care câștigă sau pierde. Lupta pentru tine n-ar fi avut nici un

sens fiindcă nu ți-ar fi influențat alegerea.

– Ai dreptate, cedă Gina iritată. Și îmi cunoști decizia. N-o să mă faci să mi-o schimb. Îți pierzi timpul încercând.

– De ce, Gina ? Rhyder era cel care cerea răspunsuri, dominând-o, intimidând-o cu forța personalității lui. De ce îmi spui „nu" după ce ai venit la mine noaptea trecută atât de spontan ?

Ea căută înnebunită un răspuns.

– Ți-a trecut vreodată prin cap că poate voiam să scap de o stafie a celor nouă ani ?

– În brațele mele eu n-am ținut o amintire, ripostă repede Rhyder.

– Poate că după ce m-am culcat cu tine, am descoperit că-l prefer pe Justin, îl sfidă Gina cu disperare.

Deși Rhyder nu se mișcă, Ginei i se păru că el se afla mai aproape, furia lui năvălind peste ea ca o maree. Simțea forța acesteia înecând-o și trăgând-o la fund. În maxilarul lui începu să se zbată un mușchi. Atmosfera era încărcată cu electricitate în timp ce el își înăbuși furia cu un efort.

– Dacă te-aș crede că vorbești serios, cred că te-aș... Vocea lui vibra adânc în piept, aspră și amenințătoare.

El nu termină. Nu era nevoie să termine. Gina aproape îi simțea degetele în jurul gâtului. Cutremurându-se, știa că-l provocase fără a se gândi la consecințe.

– Are importanță dacă ceva s-a întâmplat noaptea trecută sau cu nouă ani în urmă ? întrebă ea încet. Tot nu schimbă faptul că vreau să fiu liberă de tine.

– De ce ? întrebă Rhyder din nou.

— Deoarece nu vreau să-mi petrec restul vieții cu tine... Suferința i-ar fi fost de neîndurat știind că el n-o iubește, ci doar se folosește de ea. Așa că te rog, lasă-mă să plec.

O frustrare furioasă trecu peste fața lui Rhyder când încercă să găsească un neadevăr în cuvintele ei și nu reuși. Răsuflă adânc, nevrând să admită evidența celor spuse, ca și imposibilitatea de a argumenta împotriva lor.

— Este ultimul tău cuvânt ? o întrebă el în cele din urmă, nerăbdător.

— Da. Gina-și ținu respirația rugându-se să se termine chinul.

Se auzi o ciocănitură în ușă și Gina tresări convulsiv. Privirea ei zbură spre Rhyder. Ea nu mai voia o altă întrerupere. El era pe cale s-o lase să plece. Simțea acest lucru și nu voia să se prelungească momentul. Timpul lucra împotriva ei. Privirea lui Rhyder o sfredeli ca un vârf ascuțit de sabie.

O altă ciocănitură, de data asta mai insistentă, îl făcu pe Rhyder să-și dezlipească privirea de ea. Înjurând în surdină, se îndreptă cu pași mari către ușă. Mâinile Ginei erau încleștate atât de puternic încât degetele i se albiseră.

El smuci ușa cu o violență controlată. Brațele lui erau puse pe canaturile ușii pentru a bloca intrarea. Gina știa că dacă de această dată era Justin care se întorsese, el nu va fi primit înăuntru.

CAPITOLUL X

Cu o privire la persoana din hol, Rhyder deschise larg ușa și se dădu la o parte. Acțiunea lui o ului pe Gina până când văzu cu aceeași surprindere că Pete era cel care intrase.

— Dacă nu-mi poți spune un „bună", ce-ar fi să-mi oferi ceva de băut ? zise Pete cu un râs scurt. Apoi o observă pe Gina și zâmbi. N-am crezut că ești aici — ceea ce arată că o sărbătorire este definitiv în ordine.

— Las-o baltă, Pete, răbufni Rhyder în timp ce mergea spre bar.

— Ce... ce ? Pete își lăsă capul pe o parte, abia în acea clipă sesizând t ensiunea ce domnea în încăpere.

— Nu-i nimic de sărbătorit. Buzele lui Rhyder se strâmbară cu cinism când adăugă : Doar dacă nu vrei să toastezi pentru faptul că ai avut dreptate.

— Vrei să spui că... Ezită, șovăind să formuleze în cuvinte ceea ce era evident.

— Gina a spus „nu", termină Rhyder cu o voce încordată.

Deja în camera de zi, Pete se lăsă să cadă în fotoliul lăsat liber de către Justin. Posomorât și re-

semnat, Pete căută în buzunarul interior de la haină și scoase un teanc de hârtii.

— Și eu care mi-am petrecut ziua alergând prin tot statul Maine pentru nimic, oftă el și puse hârtiile pe măsuța care era la câțiva metri în fața fotoliului.

Rhyder se întoarse de la bar și-i întinse paharul cu băutură, uitându-se în treacăt la hârtii.

— Deci le-ai obținut ? comentă el.

— Da, încuviință Pete posomorât, totul semnat, parafat și legalizat.

Privirea Ginei se mută de la unul la altul, ușor nedumerită de schimbul lor de cuvinte. Rhyder îi aruncă o privire, prinzând întrebarea din ochii ei. Se duse spre sofa și se așeză.

— Ai putea să te așezi, Gina, spuse el crispat.

Zăpăcită, ea se duse spre fotoliul alăturat lui Pete.

— Despre ce vorbiți ?

Pete îi întâlni șovăind privirea.

— Am reușit să obțin invalidarea anulării căsătoriei. Căsătoria ta cu Rhyder este legală din punct de vedere oficial. Credeam că voi ați clarificat lucrurile.

— Te-ai înșelat. Gina-și plecă privirea, simțind cum căldura îi cuprinde obrajii.

— Păcat. Pete își sorbi absent băutura. Rhyder era așa de optimist.

— M-am răzgândit, murmură ea. Este dreptul meu.

— Te deranjează dacă te întreb de ce ? Lentilele ochelarilor intensificau blândețea din privirea lui Pete când se uită la ea.

Rhyder răspunse la întrebare cu o inexpresivitate aspră :

– Gina nu suportă gândul de a trăi cu mine tot restul vieții ei.

– Ăsta-i un motiv serios. Nici eu nu te-aș alege, încercă Pete să facă o glumă dar nimeni nu râse.

Rhyder se aplecă și-și sprijini coatele pe genunchi, cu mâinile strânse în fața lui. Se uita la acestea, oboseala fiindu-i întipărită în curba umerilor lați și a gâtului ușor încovoiat.

– Care-i următoarea mișcare, Pete ? întrebă el fără tragere de inimă.

Tonul lui sugera că nu-i mai păsa cu adevărat și întrebarea fusese pusă fiindcă lumea nu se oprea în loc din cauza lui. Gina cunoștea acest sentiment. Îl simțea mult mai intens decât Rhyder, pentru că el n-o iubea.

– Ei bine... Pete inspiră adânc, își reținu respirația pentru o secundă privind ezitant către Gina și apoi expirând... Presupun că nu ești de acord cu câteva luni de încercare, ca să vezi dacă voi doi *v-ați putea înțelege* ?

– Nu ! respinse ideea Gina aproape cu violență, după care adăugă pe o notă mai calmă : Tot ceea ce vreau este ca Rhyder să mă lase să plec și să-mi trimită înapoi lucrurile la apartamentul meu.

– Lucrurile tale ? O sprânceană blondă se ridică deasupra ramei ochelarilor lui Pete.

– Da, dădu ea din cap. Rhyder a anulat contractul de închiriere al apartamentului meu astăzi și a mutat totul aici. De data aceasta nu mai era cuprinsă de furia anterioară față de manipulările arogante ale lui Rhyder.

– Dumnezeule ! exclamă Pete şi se rezemă de spătarul fotoliului uitându-se la Rhyder, uluit de îndrăzneala acestuia. Chiar ai anticipat hotărârea ei ?

– Credeam că aveam un motiv, mormăi Rhyder, ridicându-se în picioare şi frecându-şi ceafa. Ar fi trebuit să bănuiesc că se va transforma într-o mică vrăjitoare care când zice una, când zice alta.

– Nu-i adevărat ! protestă Gina furioasă. Eu niciodată...

– Hai, hai, o întrerupse Pete, cu mâinile îndepărtate pentru a opri şuvoiul de vorbe indignate. Această situaţie n-o să se clarifice dacă amândoi ţipaţi şi vă insultaţi.

Rigid, Rhyder se întoarse cu spatele la ea, ducându-se spre bar. Vorbele lui tăioase încă o răneau, dar Gina îşi strânse buzele.

Uitându-se de la unul la altul, Pete zâmbi.

– Bine. Acum să analizăm situaţia punct cu punct. Problema imediată este apartamentul tău, Gina. Mă voi duce acolo la prima oră mâine dimineaţă, să aranjez cu contractul de închiriere. Cât se poate de repede îţi voi muta lucrurile înapoi. Până atunci va trebui să te duci la un motel pentru la noapte. De acord ?

– Da, încuviinţă ea, conştientă cu durere de Rhyder care măsura camera în lung şi-n lat.

– În următoarea ordine va trebui să fac hârtiile de despărţire. Peter scoase un carneţel şi un creion din buzunarul interior al hainei. Capul lui era aplecat când începu să scrie. Îi aruncă Ginei o privire rapidă de confirmare. Presupun că tu vei completa hârtiile de divorţ ?

Inima ei se strânse când dădu din nou din cap.

– Da.

– Nu ! strigă Rhyder, oprindu-se lângă fotoliul ei.

– Pe ce motive ? continuă Pete.

– Nu știu, scutură Gina din cap, pulsul ei accelerându-se la atmosfera încărcată din încăpere când încercă să-l ignore pe Rhyder. Incompatibilitate, presupun, dădu ea din umeri.

– N-o să înaintezi nici un divorț, stabili Rhyder pe un ton amenințător.

Apropierea lui părea s-o domine. Agitată, Gina se ridică în picioare. Așezată, găsise avantajul înălțimii lui prea copleșitor. Genunchii îi tremurau trădători când stătu în fața lui, încercând să se înfurie.

– Atunci înaintezi tu divorțul ! ripostă ea. Pentru mine nu are importanță.

– Nu-ți dau nici un divorț ! se răsti el.

Înmărmurită de declarația lui, Gina nu putu scăpa de mâinile lui care-i prinseră umerii. Trăsăturile lui aspre se transformaseră în linii neîndurătoare, albastrul sfredelitor al ochilor lui fixând-o.

– N-o să te descotorosești de mine așa de ușor cum ai făcut acum nouă ani ! Avertismentul lui era o promisiune. Nu va fi nici un divorț.

Gina respiră cu greutate.

– Nu ! Lacrimile îi împăienjeniră ochii, strălucind ca smaraldul.

La vederea lor, ceva se rupse în el. Ea fu trasă cu putere la pieptul lui, mâinile ei ridicându-se instinctiv să se opună, dar trupul topindu-i-se când simți statura lui puternică.

Capul lui se aplecă lângă urechea ei, îngropându-se în părul ei negru.

– Ești soția mea, Gina, murmură Rhyder aspru. N-o să-ți dau drumul.

Tortura de a-l iubi şi a trebui să renege această dragoste se citea în expresia ei. Nu încerca s-o ascundă deoarece Rhyder n-o putea vedea. Pete văzu. Închizându-şi carnetelul, se lăsă în fotoliu pe spate când Gina găsi puterea să se răsucească, eliberându-se.

— Divorţez, Rhyder, repetă Gina ca să se reasigure pe sine de intenţiile ei.

— Mă voi opune, o anunţă el.

— Să nu ne grăbim, Rhyder. Pete îşi lăsă capul pe o parte, gânditor, şi Gina simţi privirea cercetătoare a acestuia.

— Tu eşti avocatul meu, Pete, spuse Rhyder încordat, şi-ţi ordon să contesti orice acţiune a Ginei la tribunal. Când o să-ţi vreau sfatul, ţi-l voi cere. Până atunci, nu te băga.

— Eu nu sugerez decât că ar trebui să ne aşezăm cu toţii şi să discutăm raţional în loc să ne lăsăm târâţi de emoţii, replică Pete luând taurul de coarne. Sunt sigur că Gina este de acord cu mine, nu-i aşa ?

— Da, încuviinţă ea ezitând.

Întorcându-se cu spatele, Rhyder păru să se disocieze de discuţie. Cu mâinile strânse în poală, Gina se aşeză pe marginea fotoliului.

— La ce te-ai gândit în privinţa condiţiilor unui aranjament financiar de divorţ ? întrebă Pete.

— Vreau un divorţ, nimic mai mult, insistă Gina răguşită.

Rhyder scoase o răsuflare scurtă, disprețuitoare.

— Asta pentru început !

Cuvintele lui jignitoare pretindeau o ripostă.

— Niciodată n-am vrut nici un fel de bani de la tine. Tu ai vrut să plăteşti pentru a-ţi linişti con-

ştiinţa, şi eu am luat banii fiindcă am gândit că mi-i datorai. Amândoi ne-am înşelat.

– Curtea probabil te va recompensa cu ceva bani, comentă Pete şi oftă. Totul ar fi putut fi atât de simplu.

– Nu va fi, se răsti Rhyder. Indiferent dacă se va pune sau nu problema unui aranjament financiar, eu mă voi opune divorţului.

– Mă refeream la faptul că ar fi fost mai simplu dacă n-ar fi fost împăcarea voastră, oricât de scurtă a fost, explică Pete studiind spatele lui Rhyder. N-ar fi fost decât o problemă simplă de hârtii.

Dar Gina începea să fie sfâşiată de insistenţa implacabilă a lui Rhyder că va contesta orice acţiune care să desfacă această căsătorie a lor.

– De ce faci asta ? întrebă ea disperată. Nu-ţi cer decât să mă eliberezi de tine, nimic mai mult. De ce ? Spune-mi, de ce ?

– Da, Rhyder, aprobă Pete pe neaşteptate întrebarea ei. Gina este mai mult decât cooperantă în privinţa divorţului. Spune-ne de ce tu nu eşti.

– La naiba, Pete. Ştii răspunsul foarte bine ! Rhyder se răsuci pe călcâie şi ajunse în faţa prietenului său, furios din cauza întrebării care-i fusese pusă.

Umerii i se cocârjară puţin când Gina oftă.

– Îl ştiu şi eu.

Pete o privi curios.

– Dacă ştii, atunci de ce ai întrebat ?

– Pentru că, îşi ridică ea bărbia, dar privirea îi rămase asupra încheieturilor albite ale degetelor din cauza încleştării, credeam că în aceste împrejurări Rhyder va renunţa la planurile lui de a mă folosi pentru a obţine proprietatea.

– Ce proprietate ? veni întrebarea uşor amenin-ţătoare a lui Rhyder.

– Ştii foarte bine ce proprietate, îi aruncă ea o privire iritată.

– Te-ar deranja să-mi spui ? Pete se uită de la unul la altul, oprindu-se în cele din urmă asupra Ginei.

– Proprietatea lui Justin, bineînţeles, răspunse ea încordată.

– **Ce ?!** Vocea lui Rhyder era ascuţită din cauza uluielii.

Capul blond al lui Pete se dădu pe spate, cu o lumină gânditoare în ochi când studie expresia ei războinică.

– Care erau planurile lui ?

– Sunt sigur că le-a discutat cu tine, ripostă Gina pe un ton caustic.

Din partea lui Rhyder începu să se audă un mârâit furios, dar Pete îi ordonă din priviri să tacă şi-şi îndreptă atenţia asupra Ginei.

– Nu, nu cred c-a făcut-o, replică el calm. Vrei să mă lămureşti ?

– Spera să mă încânte pentru a-l convinge pe Justin să vândă în condiţiile impuse de el. Buzele ei se strânseră pentru o clipă. Acum presupun că va face din asta o condiţie înainte de a fi de acord cu divorţul.

– Din tot... Rhyder fu oprit de mâna ridicată a lui Pete.

– Eşti sigură în privinţa asta ? Pete o privi cu atenţie.

– Da, sunt sigură. Gina îşi dori să nu fi fost. A recunoscut asta când Justin a fost aici, cu o jumătate de oră mai devreme.

— Este o minciună ! negă Rhyder cu violență.

Gina se cutremură la furia și dezavuarea lui mincinoasă și continuă :

— Este adevărat. I-ai spus lui Justin că hotărârea ta de a cumpăra proprietatea va depinde de mine, îi reaminti ea cu răceală. În afară de asta, am tras cu urechea când ai vorbit cu Pete azi-dimineață.

— Ce legătură are cu toate acestea ? o întrebă Pete surprins.

— Ai uitat ? replică ea cu amărăciune. Rhyder ți-a spus că putea garanta cooperarea mea, indiferent dacă lui Justin îi convine sau nu. Ba chiar i-a telefonat tatălui lui să-i dea vestea prematură că era pe cale să obțină proprietatea în condițiile lui, chiar dacă nu vorbise cu mine.

— Și tu ai crezut... începu Pete, gura începând să i se lățească într-un zâmbet.

— N-are importanță ! se răsti Rhyder întrerupându-l. Dă-mi oferta de contract pe care a întocmit-o Gina.

Zâmbetul nu dispăru de pe fața lui Pete când apucă servieta așezată lângă fotoliul său. Deschizând-o, frunzări printre hârtii și-i întinse un set lui Rhyder. Gina observa, așteptându-se ca Rhyder să rupă hârtiile, acum, când își dădea seama că ea nu va fi obligată să fie de acord cu schema lui.

Ochii ei verzi se măriră confuzi când îl văzu punându-și semnătura pe ofertă. Imediat el împinse hârtiile și stiloul către Pete.

— Semnează ca martor, îi ordonă el scurt. Când totul fu îndeplinit, el puse hârtiile în mâna Ginei. Iată-ți prețioasa înțelegere, acceptată, semnată și de față cu martori — în condițiile lui Justin !

– Eu... Năucă, își ridică privirea spre masca amenințătoare de pe trăsăturile lui Rhyder. Nu înțeleg... N-are nici un sens.

– Nu sunt surprins, prostuțo oarbă, bombăni Rhyder. Conversația dintre Pete și mine pe care ai auzit-o azi-dimineață privea invalidarea oficială a anulării căsătoriei. Știam că Justin te voia și nu va fi fericit să descopere că te-ai fi întors la mine. Cât despre conversația telefonică cu tatăl meu, el știa despre noi, că te-am întâlnit din nou și am descoperit că te vreau ca soția mea. Știrea la care mă refeream n-avea nimic de a face cu proprietatea. Îi spuneam că ne-am împăcat.

Capul ei negru se clătină dintr-o parte în alta a neîncredere.

– Nu, protestă ea. Dar Rhyder părea atât de convingător...

– Și cu câteva momente în urmă, cu Justin, continuă el fără a ține seama de protestul ei, i-am spus că hotărârea mea în legătură cu proprietatea va depinde de tine. Dacă nu te întorceai la mine, eu nu cumpăram pământul. Pentru că dacă nu te puteam avea, nu mai voiam să pun piciorul în Maine pentru afaceri sau din orice alt motiv.

Degetele Ginei se strânseră pe contract, prefăcându-l inconștientă într-un ghemotoc. Voia cu disperare să creadă ce spunea el, dar în suflet îi era teamă că era totuși o altă șmecherie.

– De ce m-ai vrut înapoi, Rhyder ? șopti ea, cercetându-i contururile aspre ale feței.

– Ce alt motiv rămâne, Gina, întrebă el cu amărăciune, cu excepția faptului că te iubesc ?

– Niciodată n-ai spus-o. Mi-ai spus doar că mă doreai.

– Pentru că te iubesc, repetă el posomorât. Probabil acesta a fost întotdeauna, pentru că te iubesc.

Inima ei tresări de bucurie, nemaifiindu-i teamă să-l creadă. În ochi îi sclipea dragostea profundă, dar Rhyder nu părea să vadă acest lucru.

– Hai, Gina, o îndemnă Pete încet. Spune-i că-l iubeşti ca să pot desface sticla de şampanie!

Capul lui Rhyder se ridică la cuvintele lui, privirea îngustându-i-se. Pe buzele ei apăru un zâmbet timid, prin vine începând să-i cânte un cântec sălbatic.

– Îţi aminteşti ceva ce i-ai spus lui Justin? Vocea ei era abia o şoaptă, tremurând de emoţie. Ai spus că relaţia noastră a fost un amestec de furie şi pasiune. Este adevărat. Chiar când te uram, te iubeam, Rhyder.

Aroganţa păru să-l părăsească împreună cu amărăciunea. Mâna lui se întinse timidă să-i traseze linia tâmplei. Genele ei negre se zbătură drept răspuns la mângâierea lui.

În următoarea clipă braţele lui erau în jurul ei şi gura lui îi poseda flămândă buzele. Gina îi răspuse cu dorinţa ei instabilă şi cu tot dorul ce zăcea în inima ei. Nici unul dintre ei nu auzi pocnetul dopului sticlei de şampanie şi lichidul spumos care era turnat în trei pahare.

Pete zâmbi, luă unul dintre pahare şi părăsi în linişte încăperea. Şampania va fi trezită când Gina şi Rhyder îşi vor bea în cele din urmă paharele.

– SFÂRŞIT –

La șaisprezece ani, Gina Gaynes era prea tânără ca să înțeleagă ce era dragostea... dar se îndrăgosti nebunește de Rhyder Owens, un vizitator de vară a frumoasei coaste din Maine, unde ea locuia. Căsătoria care urmă fu în pripă, impetuoasă și se termină aproape înainte de a fi început. Când se întâlniră peste nouă ani, Gina era o femeie de carieră și ei se aflau de părți opuse într-un duel de afaceri. Curând, vechile sentimente dintre ei, un amestec de pasiune și antagonism, izbucniră din nou. Vor fi în stare să stăpânească ei situația, cu mai multă înțelepciune de această dată?

— Mă întrebam dacă ești genul care gândește că o fată îți datorează ceva numai pentru că i-ai cerut să iasă cu tine.

THE BEST

ISBN 973-9498-69-8

Preț: 7000 lei